

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FERGUSON FİNDLEY

ORTADAKİ 'OLMUŞTU'!

POLİSYE
ROMAN

106

A K B A
YAYINEVİ

HALKIN
SESi
HAKKIN
SESİDİR

YAYINEVİ
İHSAN URAS

- Bir bıçakla yapılmış yaralar, galiba tam kalbin üzerine...
- Aynı havâlide daha küçük yaralar. Buz kırıcısı ucu ile mi.
- Kuvvetli ispirto kokusu...
- Cepler boş. Hiç bir kâğıt yok. Tanınmasına yarayabilecek hiç bir ipucu bulunamadı.
- Temizleyici işâreti yok. Dövme yok. Güzel kesilmiş elbiseler...
- Çene adalelerine ve göz kapaklarına göre iki veya üç saat önce ölmüş...
- (İm. 75) (Mâvi göz) (Kumral saç) (78 kilo) (Beyaz ten) (Yaş 50)
- Saat (6.47) Bellevue...

Kapak baskısı : Vahdet Matbaası
Dizgi, baskı : Dilek Matbaası

ORTADAKİ ÖLMÜŞTÜ!

FERGUSON FİNDLEY

Çeviren :

O. K.

Eddie JACKSON :

5. Deniz taburundan, yüzbaşı

JERRY :

Vince'in iş bulmadaki arkadaşı

Vince Mac LOWERIE :

Deniz yüzbaşı

Terence O'MALLEY :

Hâkim

Peter OTO :

Sarhoşları soyan bir sâbıkası

PERRİNİ:

Dedektif

Nicholas POTTER :

Barmen

SALLY :

Vestiye kız

Andrew SALNI :

Politikacı, işadamı vs.

SANFORD :

Başkomiser

STEVE :

Dedektif

Hank TEPPER :

Komiser

Louise TEPPER :

Komiserin güzel kız kardeşi

Conrad VROOM :

V.M. Lowerie'nin patronu

Yarbay WILTON :

Gizli servisten

Bill YANCY :

Dedektif

AKBA

YAYINEVİ

Bu kitap 1974 yılında Akba Yayınevi tarafından Modern Polis Romanları serisinin 106. kitabı olarak İstanbul'da yayınlanmıştır.

{A K B A} kelimesi, {KEDİBAŞI} monogramı ve PARALEL ÇİZGİLER (Bu çizgilerin kullandığımız ve kullanacağımız sağa eğri sola eğri düz ve dik şekilleri) Markalar Kanunu hükümleri dairesinde tescillidir. Aynen veya benzetilerek kullanılamaz.

BİR

Büyük şehir her zaman eğlenceli olmaz. Evet ekseriyetle, parlak, sıcak, cana yakın ve misâfirsever gözükür. Fakat en son kahve kapılarını kapadıktan ve hele ortalığı nehirden yükselen bir sis tabakası kapladıktan sonra soğuk ve gaddar olur. Bu saatlerde karşılaşan insanlar çok defâ kaldırım değiştirmeyi tercih ederler; gündüz kulağı-mıza normal gelen sesler, şüpheli görünürler ve sokaklarda dolaşan biricik nâmuslu arabalar, sâdece polis otomobilleridir... O sabah da, büyük şehir, mümkün olduğu kadar sevimsizdi. Fakat sırtlarını Times Square'in neonlarına çevirerek Dokuzuncu Caddede ilerliyen şu üç adam buna boş veriyorlardı. Sarhoş görünüyorlardı. Çünkü hem yürüyor, hem sendeliyorlardı. Hele ortadaki sağında ve solunda bulunan arkadaşlarına iyice abanıyordu.

Çünkü ortadaki ölmüştü.

Yanındakilerden bir tânesi, onun ölmüş olduğunu gayet iyi biliyordu. Ve bu ölüm onu çok sevindirmiş olacak ki dur-

madan şarkı söylüyordu. **Gel... ne olur gel, senin yokluğun benim (hıçkırık) hayâtımı mahvetti.**

Üçüncü adam: «Kâpat şu çenenini!» diye söylendi.

Diğeri, bir an, ona şüpheli bakışlarla baktı ve kendi kendine onun da ortadaki adamın ölü olduğunu bilip bilmediğini sordu. Hiç zannetmiyordu. Sonra o da karşılarından gelen ve yavaş yavaş onlara doğru yaklaşan ayak seslerini duydu; gözlerini yere indirdi ve New-York'un göbeğinde cesedi daha emin bir şekilde taşımaya başladı...

Uzun boylu **Vince Mac Lowerie** karşılarından gelen üç adamı görünce, yanlarından çarpışmadan geçebilmek için duvarlara daha çok yaklaştı. Eski bir bahriyeli ve sağ eli plâstikten olan **Vince Mac Lowerie**'nin kendi dertleri ona yeterdi, şimdi oturup da üç sarhoş ile münâkaşa edecek vakti yoktu. Fakat yanlarından geçtikten sonra birdenbire durup gerisin geriye gelen de o oldu.

«Hey, **Jackson!**» dedi kemik ve etten yapılmış olan sâhici sol elini üç adamdan en yakındakinin sırtına koyarak, «gecenin bu saatinde sokaklarda ne işin var?»

Jackson denen adam, inatla başını öbür tarafa çevirdi ve omuzunu çektikten sonra yoluna devâmetti.

— Ne oluyorsun **Jackson?** Tanımadın mı, **Vince Mac Lowerie**'im ben...

Öbür tarafa dönmüş olan yüze iyice bakmak için ileriye doğru eğilerek: «Sen, beşinci bahriye taburundan **Eddie Jackson** değil misin?» diye sordu.

«Hayır,» diye homurdandı adam. «Ben beşinci bahriye taburundan Eddie Jackson değilim.»

Vince, «Çok özür dilerim arkadaşım,» dedi. «Tıpkı ona benziyorsun da...»

Tek elini kaldırarak ilâve etti:

— Aman üçünüz de sokaklardan geçerken dikkat edin, yoksa hiç gibi ezerler sizi...

Sonra gerisin geriye dönerek şehrin göbeğine doğru

yollandı Bu sisin içinde insan öz annesini bile tanıyamaz, diye düşündü; fakat ne var ki bu adamı da Jackson'a o kadar benziyordu ki... Sâdece biraz daha sevimsiz bir yüzü vardı o kadar!

Lâf olsun diye bir sigara yaktı ve onu dudaklarının ucunda askıntıda bıraktı.

Alçak sesle şarkı söyleyen üçüncü adam, «Kimdi bu herif?» diye sordu.

— Hayâtımda ilk olarak görüyorum.

— Ne şanssızlık birâder!

— Neden? Cinâyet işlemedik ya! Çenenı kapa da şu çuvalı taşımama yardım et. Bana öyle geliyor ki pek o kadar zorlanmıyorsun.

Adam, duyduklarına sevinmiş gibi, hafifçe gülümsedi.

— Nereye kadar taşıyacağız bunu? Haboken'e kadar mı?

— Kapa çenenı dedim sana!

Onuncu caddeyi geçtikten sonra nihâyet karanlık bir köşede durdular.

— Şuraya koyalım bunu. Yavaş! Duvara dayıyalım ki yüzü koyun suyun içine düşmesin. Boğuluverir Vallahi, bir o eksikti.

— Başına gelebilecekler bana vız gelir. Bu senin arkadaşın Jackson, benim değil. Onu buraya getirmek isteyen de yine sensin.

— Benim adım Jackson değil!.. Ha şöyle... Bir veya iki saat sonra uyanır. Şimdi gidelim buradan!

Öbürü doğrularak: «Kime söylüyorsun!» dedi. «Sekizinci caddeye gidip metroya bineceğim. Benimle geliyor musun?»

— Hayır. Onuncu caddede nasıl olsa bir taksi bulurum.

Şimdi geldikleri yoldan dönerlerken hiç de sendelemiyorlardı.

— Gölgesini bulabilirsen şu taksilerin aşkolsun sana. Anlaşıldı yaya döneceğim eve.

Ve sonra şimale doğrularak öbürüne, «Yine görüşürüz,» dedi ve biraz sonra sisin içinde kayboldu.

Öbürü, «Allahısmarladık Jackson!» dedi ve onuncu caddeyi genişlenmesine kesti, yüz metre kadar yürüdü sonra da gerisin geriye gelerek, biraz evvel bulunduğu köşeye, karanlık bir yere sindi. Nihâyet **Jackson**'un da geriye geldiğini ve biraz evvel bıraktıkları adamın bulunduğu tarafa doğru gittiğini gördü.

Okey, iyi araştır üstünü başını bir daha... ve bu tarafa geldiğinde burada olacağım Jackson! Sen benim yerime benim işimi gör, diye düşündü.

Kımıldamadan, sabırla ortağını beklemeye koyuldu. Bir taksi önünden geçti. Arka lâmbalarının sisin ortasında kaybolduklarını gördü. Sonra da biraz ilerde durduğunu duydu: bir kapı kapandı ve taksi derhal yola koyuldu. **Tuh be!** diye söylendi karanlıkta gizlenmiş olan adam, **Bu sefer şans sana güldü Jackson. Fakat yine görüşürüz!**

Yarım saat sonra, Dördüncü sokakta bulunan bir evin ikinci katında idi. Burada oturuyordu, odasına girdikten sonra ilk işi, cebinden çıkarmış olduğu **sivri bir buz kırıcısını**, bir çekmecenin içine saklamak oldu.

Sandalyesinin üzerine oturmuş, ayaklarını masasına dayamış olan, New-York polisinden, **Komiser Hank Tepper**, gazetesini okuyordu. Gazeteyi baştan sona kadar okumuştuktu bile fakat yapacak başka bir işi de yoktu. Yandaki odaya gidip, öbür dedektiflerle poker oynayabilirdi. Fakat Tepper'in canı oyun oynamak istemiyordu. Canı sıkılıyordu, meteliği yoktu hem de üstelik poker, çocuklara has bir oyundu. Tepper, uzun boylu, otuz iki yaşında, çelik pazılı bir delikanlı idi, fakat yaşından büyük gösteriyordu. Cinâyet ve câniler üzerindeki bilgisi, zannedildiğinden çok fazla idi.

Telefon çaldığı zaman, Tepper, ayaklarını masanın üze-

rinden indirmeden âhizeyi alabilmek için çok usta hareketlerde bulundu.

Âhizenin içine, «Tepper, cinâyet masası,» dedi. «Sizi dinliyorum.»

Sonra ayakları yere indi ve eline bir kalem aldı.

«Beş - yedi - dokuz. dört kere batı,» diye tekrar etti. «Not eciildi. Geliyorum.»

Telefonu yerine koyduktan sonra da kapıyı açarak: «Hey **Rabelli,**» diye bağırdı avazı çıktığı kadar. «Blokunu al da buraya gel. Kırk üçüncüde bir tâne bulmuşlar.»

«Kırk yılda bir üç papazım vardı, ortadaki pot da gayet enteresandı, sen git hıyar gibi kendini öldürt,» diye söyleniyordu stenograf, Tepper'in arkasından merdivenlerde yürürken. «Cinâyet olduğuna emin misin, Hank? İstersen yukarı çıkalım da şu haberi doğrulatalım. Ha, ne dersin?»

— Raporla göre cesette iki düzine delik varmış.

— Belkide bu delikleri kendi kendine kaşınırken yapmıştır. Beterini gördüm ben.

Radyolu arabada, komiserin yanına oturdu.

Tepper şoföre, «43'üncü sokak 579,» diye emir verdi. «Oraya vardığımızda ceset kokmuş olmasın lûtfen.»

Şoför, gayet sâkin, «Vallahi, belki de bir aydanberi ölmüştür,» dedi. «Fakat mâdemki acelemiz var, gazlıyalım bakalım.»

Lâstiklerden birer parçasını kaldırımın üzerine bırakarak depar yaptı ve canavar düdüğünü öttürmeye başladı.

16 numaralı karakola bağlı olan **polis memuru Patrick Burke'nin** ayakları, ilk önce sarhoş zannettiği, yerde upuzun uzanmış bir adamın ayaklarına takıldığı vakit saat beşi otuz iki geçiyordu.

İlk önce adamın kaburgalarını cobu ile gıdıklayarak, «Haydi ayağa kalk pis sarhoş!» demişti.

Fakat adam kımıldamamıştı bile...

— Kalk dedik be sarhoş herif... Kalk da evine git... Fenâ sarhoşsun gibi geliyor bana... Vay be... Fakat... Yoksa öldün mü?

Doldurmak mecbûriyetinde kalacağı bir sürü basılı kâğıt Burke'un aklına gelince canı fenâ halde sıkıldı fakat yine de cobunu sol koltuğunun altına aldı ve sağ eli ile adamın kalbini yokladı.

Kalb atmıyordu. Göz kapaklarının bir tânesini kaldırmak istedi, fakat o da mümkün olmadı, her tarafı kaskatı idi.

En yakın telefon kabinesine doğru giderken. «Aksiliğe bak sen!» diye söyleniyordu. «Sanki bu serseri ölmek için nöbetimi devretmemi bekliyemezdi!»

Telefonu açtıktan sonra da: «Ben Pat Burke,» dedi. «43'üncü sokakta 579 numaranın önünde, kaldırımın üzerinde bir ölü var. Sizi bekliyorum.»

16 numaralı karakolun radyolu arabası 30 numaralı emri aldıktan birkaç dakika sonra polis memuru Burke'un yanına vardı.

Burke cesedi göstererek. «Bu leşi üzerinize alıyor musunuz yoksa çöp arabasını çağırayım mı,» diye şaka etti.

Radyolu arabanın şoförü bir dizini yere koyduktan sonra cesedin üzerine eğildi.

Birkaç sâniye sonra «Bu adam, tam göğsünden bıçaklanmış,» dedi. «Bir cinâyete benziyor bu Pat. Kimin yaptığını biliyor musun?»

Burke: «Tabii ya,» diye alay etti. «Onları karakola gönderdim. Yolu bildiklerini ve yaptıklarından pişman olduklarını söylediler.»

Radyolu arabanın şoförü havâdisi her tarafa telledi ve saat tam altıya iki kala dedektif-komiser Tepper orada idi. Şoför, Rabelli'nin kulağına, «Bana tam gaz git demedi mi?» diye fısıldadı. Rabelli ise sür'atten dolayı ürperdikten sonra, kaldırıma atladı, bloknotunu açtı ve en üst köşeye saat

5,58 diye yazdı. Üç çeyrek saat sonra aynı sahifeye şunları yazmıştı:

- Bir bıçakla yapılmış yaralar, galiba tam kalbin üzerine...
- Aynı havâlide daha küçük yaralar. Buz kırıcısı ucu ile mi?
- Kuvvetli ispirto kokusu...
- Cepler boş. Hiç bir kâğıt yok. Tanınmasına yarayabilecek hiçbir ip ucu bulunamadı.
- Temizleyici işâreti yok. Dövme yok. Güzel kesilmiş elbiseler.
- Çene adalelerine ve göz kapaklarına göre iki veya üç saat önce ölmüş...
- (1m75.) (Mâvi göz.) (Kumral saç.) (78 kilo.) (Beyaz ten.) (Yaş 50.)
- Saat (6,47.) Bellevue...

Evet, ceset, saat 6.47 de Bellevue hastahânesinin anfisine nakledilmişti. Şimdi, kaldırımın üzerinde sâdece nemli bir iz kalmıştı. Bunu da yeni doğmaya başlayan güneş hemencecik kurutuverecekti. Gazeteci ve meraklılar dağılıyorlardı ki Rabelli, Hank Tepper'e doğru eğilerek kulağına fısıldadı:

— Herkes güverteye komiserim! Başkomiser bey geldi.

Tepper, arkasına dönerek, cinâyet masası batı kısmı, başkomiseri Sanford'a: «Günaydın şef!» dedi.

Nâzik Sanford. «Merhaba Hank.» diye cevap verdi. «Bu sefer kiminle meşgulsün?»

— Göğsünde ayrı boylarda on sekiz deliği bulunan bir yabancı ile. Köşedeki kahveye gidip bir fincan kahve içmek üzere idim... Müsaadenizle şef.

Sanford tebessüm ederek, «Müsaade sizin,* dedi, «yalnız bir şartla: patronunuzun arkadaşlığına tahammül ede-

ceksiniz Ben de kahvaltı etmedim.»

Yakında bulunan dükkâna girdiler ve tezgâhın önünde yanyana iki tabureye oturdular.

— Kahve, yumurta ve jambon. Ya siz Hank?

— Ben de aynı... Yanılmıyorsam patron, bu herif bize çok iş çıkaracak.

— Neden?

— Kim olduğunu bulmak için elimizde hiç bir şey yok. Üzerinde hiç bir delil bulamadık. Ve bir yabancı olduğu için de, resmini hiç kimsenin tanıyamıyacağını zannediyorum.

— Yabancı olduğunu nereden anladınız?

Tepper, «Bütün dişleri altın,» diye izah etti. «Ve bütün bunlar yetmiyormuş gibi birisi kalbinin tam ortasına bıçağını saplamış.»

— Evet ama bunda şaşılacak bir taraf yok ki...

— Var. Yara kanamamış bile. Onun içindir ki, bıçaklandığı zaman çoktan ölmüş olduğunu zannediyorum. Göğsüne yediği on yedi buz kırıcısı darbesi ile öldürülmüş. Nedir bu iş patron? Muhakkak ki bu adamı pek sevmiyorlardı ortalıkta... Çünkü aynı gecede kendini iki defâ öldürttü.

İKİ

Başkomiser Sanford, hesâbı ödedikten sonra Hank Tepper'le birlikte kahveden çıktı.

— Bak bakalım doktor neler anlatıyor. Lüzum hasıl olursa bütün elemanları çalıştırın.. Ve bana öyle geliyor ki lüzum hasıl olacak! Yazihâneye geldiğinde görüşürüz.

Hank'ın elini sıktıktan sonra arabasına atladı.

Komiser kendi arabasını, dükkânın önünde bekler vaziyette buldu.

— Kahvaltı ettiniz mi çocuklar?

Rabelli. «Tabii komiser bey,» dedi. «Şimdi nereye gidiyoruz, morga mı?»

Şoför de omuzunun üzerinden. «Tam gaz ını efendim?» diye sordu.

— Yavaş yavaş git. Bir çok şey düşünmem lâzım. Rabelli, sen hayâtında binlerce ölü gördün; bunun hakkında neler düşünüyorsun?

— Size belki aptalca bir cevap gibi gelecek fakat kendini öldürten bir adam için yüzü pek sâkin gibi geldi bana... Kendini bıçakla öldürten bir adamın yüzü böyle sâkin olmaz veya uyurken öldürülmüş. Bıçağın geldiğini görmüş olsa yüzünde asabiyet, korku, veya şaşkınlık ifâdesi olur, böyle sâkin duramaz! Anlıyamadığım bir şey var bu işde komiserim!

Morgda üzerinde beyaz bir gömlek bulunan genç bir adam onları anfinin karşısında bulunan bir yazıhâneye buyur etti.

— Merhaba doktor! Stenografım Rabelli'yi tanıyor musunuz? Üç çeyrek saat kadar önce size bir müşteri gönderdik. Onu muâyene edebildiniz mi?

— İlk işleri yaptık... Elbiselerini lâboratuvara gönderdik. Yandan ve karşıdan resmini aldık. Parmak izlerini aldık. Ölmeden evvel parmaklarını nerelere soktuğunu bilmek için tırnaklarının içini temizledik. Kan gurubuna baktık. Ve gayet mühim bir şey keşfettik.

— Ne?

— Ölmüş olduğunu...

— Ben de bundan şüphe etmeye başlamıştım. Üstelik de bıçaklanmış gibi geldi bana. Belki de iki kişi tarafından... Ve ikincisi adam ölmüş olduğu halde yaptı bu işi!

— Fazla ileri gidiyorsunuz Hank! Bir kelime daha söylerseniz izinsiz doktorluk yaptığınızdan dolayı içeri attırırım sizi...

Bir sigara yakmak için bir an durdu sonra devâm etti:

— Biliyor musunuz arkadaşınızı öldüren adamın boyu iki buçuk metre civârında? Hiç olmazsa böylelikle işiniz kolaylaşmış olur. Rabelli bile bu boyda bir katili kolaylıkla bulabilir!

Rabelli kırılarak. «Ah doktor bey, benimle ne kadar da nâziksınız,» dedi.

Tepper mevzua döndü: «Evet ama bu bir şey ifâde etmez ki... Bu dediğiniz herif ayaksız taklidi yaparsa o zaman hiç göze çarpmaz. Fakat neden katilin iki buçuk metre boyunda olabileceğini düşündünüz?»

— Bütün deliklere sonda soktum, hepsi de yukarıdan aşağıya doğru... Yâni ona yukardan aşağıya doğru vurdu-
lar. En büyük delik bile, yâni bıçakla yapılan delikte aynı istikameti tâkibediyor. Onu iki kişi bıçakladı ise o zaman siz de iki buçuk metre boyunda iki kişi arayacaksınız.

Tepper tereddüt eder gibi, «Başka bir şey de olabilir,» dedi. «Belki de cânî bir sandalyenin üzerine çıkmıştır... Veya kurban, öldürüldüğü vakit oturur vaziyette idi.»

Doktor gömleğini çıkarırken, «Ne yazık ki bunu buldunuz,» dedi. «Çünkü ben de aynı şeyleri düşündüm, fakat işinizi kolaylaştırmak istedim, şimdi normal boyda bir adam aramanız lâzım ki, işiniz o zaman zorlaşıyor. Ne ise ben elimden geleni yaptım. (Kravatını düzelttikten sonra ceke-
tini giydi.) Resmini her tarafa asacaklar. Âilesi gelip de onu istemezse, ricâ ederim bir an evvel otopsi müsaadesini getiriniz. İçinde ne var görmek istiyorum.»

— Neden?

— Çünkü benim de ufak bir fikrim var. Fakat onu şimdi size söylersem beni içeri attırırsınız. İyisi mi otopsiye kadar bekleyin. Kahvaltı ettiniz mi, isterseniz berâber gide-
lim. hesâbı siz görürsünüz.

— Başka bir sefer doktor bey, lâboratuvara gitmem lâzım şimdi. O tarafa gidiyorsanız sizi istediğiniz bir yere bırakabilirim.

— Teşekkür ederim. Arabam kapının önünde ve mâ-

dem ki o kadar pinti adamlarsınız eve gideyim de bakayım neler var mutfakta...

Berâberce dışarı çıktılar ve el sıkıştıktan sonra her biri kendi arabasına bindi.

Tepper şoföre, «Karargâha,» dedi. «İnşallah bana dev yapılmış bir adamı aramamı söylemezler.»

New-York polisinin cinâyet masası, teknik bakımından dünyânın en ileri gelenlerinden bir tânesidir. Fakat bu sefer, her zaman yapılan işler hiç bir netice vermemişti.

— Dosyalarımızda resmi de parmak izleri de yok, Hank, Washington ile temâsa geçtim fakat onlarda da pek bir şey çıkacağı benzemiyor.

— Verebilecek hiç bir fikriniz yok mu?

— Sizin fikirlerinizin aynı... Herif yabancı... Hiç bir zaman bütün bu altınları ağzına dolduran dişçiyi bulamayız. Elbisesinden başka üzerinde bulunan her şey yepyeni idi. Şimdi elbisesinin kumaşı ve modeli üzerinde çalışıyoruz fakat dünyânın her şehrinde Alman, İtalyan, Çekoslovak ve hattâ yamyam terziler vardır

— Radyografi birşey vermedi mi?

— Hiç bir hususiyeti yok... Bu adamda normal olmayan tek şey ölmüş olmasıdır. Tırnaklarının altında cips patates kalıntıları vardı fakat bu bir kabahat değil ki. Şimdilik bu kadar Hank. Başka bir şey bulursak size haber veririm.

Tepper doğruca, batı kısmı, cinâyet dâiresine giderek şefi Başkomiser Sanford'un yanına çıktı.

«Kısaca şunları biliyoruz patron,» dedi. «Kim olduğunu bulamadığımız bir adam bizce bilinmeyen bir sebepten dolayı öldürüldü. **Mâdemki üzerinde para bile yoktu. Belki de bir hırsızlık vak'asıdır.** Ve hepsinin en güzeli de bu adamın iki kişi tarafından öldürülmüş olmasıdır, iki kişi sıra ile, bu adamı bıçakladılar.»

— Bir fikriniz var mı?

— Pek yok. Fakat biliyorsunuz ki meşhur zampara

Casanova demiştir ki, iki kadını aynı anda elde etmek, ayrı zamanlarda elde etmekten çok daha kolaydır, çünkü ikisi birbirini kıskanıp kendilerini daha güzel göstermeye çalışacaklardır. Belki de bu iki câni ile de vaziyet aynı. Her biri, öbürü polise gidip bir şey söyler diye korkuyor ve bir gün de...

— Belki haklısınız Hank, fakat katilleriniz birbirlerini suçlayıncaya kadar ne yapmak niyetindesiniz?

— Biliyorsunuz ki 16 numaralı karakolun bütün polislerinde adamın resmi var, bizim adamlarımızda da var. Üstelik de bu resmi doğu kısmına da verdik. Öbür taraflarda bulunan polisler resmi bir saat sonra alacaklar. Bundan sonra da herkes ava çıkmış olacak!

Saat 10,30 da av tam hızı ile devâmediyordu. Lokantalar, oteller, meyhâneler, kahvehâneler araştırılıyor, bir gece evvel çalışmış olan bütün şoförler sorguya çekiliyordu.

— Bu adamı bundan evvel gördünüz mü?

— Hayır. Ne yaptı ki?

— Size görüp görmediğinizi sordum.

— Bakayım hele... Maalesef.

— Bu adamı buradan evvel gördünüz mü?

— Hayır...

Bu aynı gün, saat 10,30 da, Amerika Birleşik Devletleri Bahriyesinden emekli yüzbaşı **Vincent Mac Lowrie**, otelinin odasında uyanıyordu. Doksan kiloluk vücudunu, saçlarının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar gerdikten sonra, hatırı sayılır bir sesle esnedi ve sol elinin parmaklarını oynattı. Sağ eli, bileğinden ufak bir parça ile berâber Kuzey Korede kalmıştı.

Yataktan kalktıktan sonra, duş yaptı, traş oldu, giyindi ve kesik bileğinin ucuna yepyeni, plâstikten yapılmış elini taktı. Güzel bir eldi doğrusu. İnce ve oynak par-

makları vardı. İki yapma parmağının arasına yanık bir sigara sıkıştırdıktan sonra otel odasından çıktı.

Kırk dördüncü sokağın 266 numarasında bulunan Riker lokantasının bir masasında oturmuş, ismarladığı sandalyelerde yumurtaları beklerken kahvesini içiyordu ki içeriye bir polis memuru girdi.

Polis barmene, «Hey,» diye bağırdı, «bu adamı daha evvel gördün mü?»

— Bakayım.

Barmen resmi aldıktan sonra ona tuhaf tuhaf baktı.

— Nesi var bu herifin Allahını seversen? Hasta mı yoksa? Resimde bir tuhaf duruyor.

— Hasta değil. Ölmüş.

— Ölmüş mü? Kim öldürdü onu?

— Öldürüldüğünü söylemedim. Sana ölmüş olduğunu söyledim ve bundan evvel görüp görmediğini sordum. Kim olduğunu bulmaya çalışıyorum, muşnula suratlı!

— Hayır, bu adamı hayâtımda görmedim.

— Ben de bunu bilmek istiyordum. Ver resmi bana.

Mac Lowerie, birden «Bakabilir miyim lütfen?» dedi.

Resmi barmenin elinden aldıktan sonra şöyle bir baktı sonra ileriye doğru eğilerek daha dikkatli baktı. Polis memuru ona dik dik bakıyordu.

Mac Lowerie, sâkin bir sesle «Tanımıyorum,» dedi, «Fakat galiba onu daha önce bir yerde gördüm.»

— Ya? Nerede?

— Buradan pek uzakta değil, gecenin dördü vardı. O kadar sarhoştur ki, yürüyebilmesi için onu iki kişi tutuyordu. Zâten onlar da pek ayık gözüküyorlardı ya.

Polis «Aman çocuklar!» diye sevinmeye başladı. «Siz verilecek güzel haberlerim var arkadaşım. Şimdi benimle beraber yapacağınız beş bir seyahati kazandınız. Hadi gidelim.»

Mac Lowerie kat'i bir sesle «Kahvaltımı eder etmez,»

dedi. «Midem boş olduğu vakit hiç bir şey hatırlıyamıyorum.»

Vince Mac Lowerie'nin sesinin tonu karşısında, polis memuru elinde olmadan «Peki!» demek zorunda kaldı.

Vince ağzı dolu. «Demek öldü ha?» dedi. «Ne oldu? Bir kamyon mu çarptı?»

— Belki de.

— Halbuki ben onlara dikkatli olmalarını tavsiye etmiştim... Bir tek o mu öldü?

— Bilmem Vallahi. Bu sabah saat sekizde nöbetimi teslim aldım. Bundan bir saat kadar evvel de komiser muavini bana bu resmi verdi... Gidiyor muyuz?

— Haydi gidelim!

Lowerie kısa bir zaman sonra batı kısmı cinâyet müdürlüğüne götürüldü ve komiser Tepper ile, âmiri Başkomiser Sanford ile tanıştırıldı.

Başkomiser «Öturun lütfen, Bay Mac Lowerie,» dedi, «ve bize hikâyenizi anlatın.»

Vince, kendisine gösterilen koltuğa yerleştikten sonra «Nereden başlamamı istiyorsunuz?» diye sordu.

— Baştan tabii. Bence en mâkul şey oradan başlamak. Bize saat kaçta ve ne maksatla Kırk Üçüncü sokakta bulunduğunuzu söyleyin ve oradan itibâren her şeyi, en ufak bir noktayı dahi unutmadan, anlatın.

— Aşağı yukarı saat üç buçuğa kadar bâzı arkadaşlarla kâğıt oynadıktan sonra, Amsterdam caddesinden doğru geliyordum. Yaya olarak tabii. Bir taksiye atlıyabilirdim, fakat yürümek hoşuma gider, hele sisin ortasında ve... meselâ Eddie Jackson gibi arkadaşları düşünerek yürümek...

Vince Mac Lowerie, sözünün sık sık kesileceğini zannetmişti. Fakat Sanford da Tepper de bir tek defâ olsun, ağızlarını açmadılar. İkisi de ona bakıyor ve arasıra, gözlerini indirerek, önlerinde duran ufak defterlerin üzerine notlar yazıyorlardı.

Vince sonunda «Bu kadar,» dedi. «Polis beni onaltı numaralı karakola götürdü ve oradan da buraya araba ile geldik.»

Bir sigara yaktıktan sonra, uzun bacaklarını birbiri üzerine attı ve «Ne yapıyoruz şimdi?» diye sordu.

Tepper «Şimdilik hiç bir şey,» diye cevap verdi. «Sâdece biraz gerisin geriye gideceğiz ve bâzı noktaları tam olarak tesbit etmeye çalışacağız. Meselâ: sizce, bu üç ayyaş ile karşılaştığınızda saat kaç vardı?»

— Bilemiyeceğim. Otelime on dakikalık mesâfede olduğuna göre aşağı yukarı saat dört buçuk ile beş arası. İsterseniz girdiğim saati tam olarak otelin gece bekçisinden sorabilirsiniz, böylelikle saati bulmuş olursunuz.

Bir zil çaldı ve Sanford, masanın üzerinde bulunan telefonlardan bir tânesinin âhizesini kulağına getirdi.

— Ben Sanford! Evet, burada... Teşekkür ederim, Allahısmarladık.

Ufak bir kâğıdın üzerine birşeyler yazdıktan sonra onu Tepper'e uzattı.

Tepper, «Üç adamdan bir tânesinin Eddie Jackson'a benzediğini söylediniz,» diye devâm etti. «Siz konuşmanız sırasında bu ismi iki veya üç defâ tekrar ettiniz. Kim bu adam?»

— En iyi arkadaşım, Yüzbaşı Edward Jackson. Beşinci Deniz Taburunun, Birinci Bölüğünden. Sis ve karanlığın içinde bir an onu gördüğümü zannettim.

— Bize onu târif edebilir misiniz?

— Vallahi... Eddie, bir metre yetmişbeş boyunda, seksen kilo ağırlığında olacak. Geniş omuzlu, sarışın, kırık burunlu. Otelimde bir resmi var; isterseniz onu size ödünç olarak verebilirim...

— Doğru... İşimize yarıyabilir. Biraz sonra gider alırız. Demekki üç adamdan bir tânesi arkadaşınız Jackson'a benziyordu; ölmüş olanın resmini tanıdınız; üçüncüsü nasıldı?

— Eddie'ye benzien adamdan daha ufaktı. Yarım baş fark vardı! Belki siyah saçları vardı fakat bunu kat'î olarak söyleyemem. Yanıldığımı görünce onlarla fazla alâkadar olmadım ve yoluma devâm ettim.

Tepper, önündeki notlara baktıktan sonra: «Ortadaki adamın ölmüş olduğundan neden şüphelendiniz?» diye sordu.

Uzun boylu Vince Mac Lowerie bir gözünü kapıyarak: «Komiser bey,» dedi külhâni bir sesle, «çok iyi biliyorsunuz ki ortadakinin çok sarhoş olduğunu söyledim size, ölmüş olduğundan şüphe ettiğimi de nereden çıkardınız?»

Dedektif soğukkanlılıkla. «Bâzen stenomu zorlukla okurum,» dedi. Yazdığı kâğıtları cebine soktıktan sonra ayağa kalktı, Sanford'a döndü: «Yüzbaşı ile oteline kadar gidip şu Eddie Jackson'un resmine bir göz atayım. Netse, yirmi bin kopyasını çıkarır ve yüzbaşı Jackson'un benzerini araştırmaya başlarız. Belki bize arkadaşları hakkında bâzı bilgiler verebilir.»

Hank Tepper ile Mac Lowerie, beraberce otele kadar gittiler. Vince, resepsiyonda, anahtarını alırken, orada bulunan memura sabahın saat kaçında otele döndüğünü bilip bilmediğini sordu.

— Ben nöbetçi değildim yüzbaşım. Fakat gece kalan arkadaş belki size bilgi verebilir.

Mac Lowerie gülerek ve Tepper'e doğru dönerek, «Gördünüz ya!» dedi. «Saat kaçta buraya döndüğümü isbat edemiyeceğim size. Şunu da söylemek isterim ki yaz-

dıklarınızın steno ile yazılmamış olduklarını da gördüm... Ve eminim ki patronunuz şimdi üç veya dört telefonun başında, söylediklerimin doğru olup olmadığını kontrol etmekle meşgul.»

— Ne yazık ki sağ elinizi kaybetmişsiniz yüzbaşım. Çok güzel bir dedektif olabilirdiniz... Nasıl oldu bu?

— Bir makineli tüfek ateşi alıp kopardı. Çinli daha dikkatli nişan almış olsa idi beni ikiye bölerdi. Hiç olmazsa böylelikle cinâyetle itham edilmezdim, bugün...

— Ricâ ederim yüzbaşım. Hiç kimse sizden hiç bir şey için şüphe etmiyor. Yukarıya çıkıp resmi alalım ondan sonra sizi öğle yemeğine götürürüm. Belki hoşunuza gitmeyen bir sual sordum size fakat benim de vazifemi yapmam icâbeder değil mi? Zâten bu sabah saat beşte geldiğinizi pekalâ biliyorum. Başkomiser Sanford'un telefona cevap verdiğini duydunuz, ondan sonra da bana bir kağıt uzattığını gördünüz değil mi?

— Demek bu idi ha? Geldik işte.

Odasının kapısını açtıktan sonra lâmbayı yaktı ve Tep-per'e önden girmesini işâret etti.

— Resim, bütün öbür şeylerle berâber bavulumun içinde olacak.

Odanın bir köşesinde bulunan ufak bavulun kapağını açtı ve bir sürü faydalı veya faydasız şeyleri karıştırdıktan sonra resmi çıkardı.

— İşte! Gitmeden evvel deniz üssü **San Diego**'da çekilmişti, sivildik daha. Size veriyorum fakat geri vermeniz şartı ile...

— Söz... Bu arkadaşınız Jackson çok sert bir adama benziyor yüzbaşım.

— Serttir. Ben geri döndükten sonra da o orada kaldı. Ve duyduğuma göre bu kış ayakları donmuş. Zâten soğuktan başka hiç bir şey onunla başa çıkamazdı komiser bey, çünkü hakikaten çok sert bir adamdır.

Mac Lowerie, odanın öbür ucuna giderek, komodinin

bir çekmecesinden bir şişe çıkardı:

— Yemeğimizi yemedен evvel bir kuvvet şurubu alsak mı?

— Gayet güzel fikir! Jackson sert adama benziyor fakat siz de aşağı kalmazsınız yüzbaşım! Elinizi kaybetmeden evvel çok kavga eder mi idiniz?

Vince, dedektife yaklaşarak bir bardak uzattı:

— Hakkımda bir çok şeyler öğrenmek istiyorsunuz değil mi Tepper? Beni sert buluyor ve çok kavga edip etmediğimi bilmek istiyorsunuz. Ondan sonra hayâtımda kaç kişi öldürdüğümü bilmek istiyacaksınız. Ve, nihâyet de kaç kişiyi bıçakla öldürdüğümü öğrenmek istiyacaksınız değil mi?

Tepper viskisini yavaş yavaş yudumliyerek cevap verdi.

— Aşağı yukarı!

— Yaa!.. O zaman söyleyeyim. Üç kişi bıçakladım. Birini Guadalcanal'da. Öbürünü Nahal'in güneyinde. Üçüncüsünü de kuzey Korede. Ve bu sabah bu odadan çıkana kadar bu bıçak bavulumun içinde idi! Şimdi yok. Derhal bana nerede olduğunu söyleyeceksiniz Tepper, aksi halde plâstikten yapılmış bir elin bir gözü ne derece şişirebileceğini de öğrenirsiniz.

Dedektif istifini bozmadan. «Yanılmıyorsam şu anda lâboratuvarda olacak,» dedi. «Eksperlerimiz üzerinde kan izlerine rastlarlarsa ve bu kan izleri öldürülen adamın kanı ile aynı gurubdansa o zaman size sorulacak başka suallerimiz de olacak. Viskinizi için ve soğukkanlılığınızı muhâfaza edin. Ben de sizin kadar sert bir adamım, yüzbaşım, ve kafam daha sert, onun için vurduğunuz zaman sıkı vurun aksi takdirde ben de harekete geçerim! Şimdi de gidip yemek yesek nasıl olur?»

Komodine kadar giderek iki bardağı bir daha doldurdu ve Mac Lowerie'ye bardağını uzattıktan sonra: «Ortadaki adamı öldürmüş olduğunuzu zannetmiyorum yüzba-

şım, fakat bütün bu yaptıklarımız işimizin icâbı. Bıçağınız için de üzölmeyiniz. Tertemiz olarak size geri verilecek, resmî îade edeceğimiz zaman!..» dedi.

Mac Lowerie viskisini dibine kadar içti:

— Ne yazık ki vaktinizi polisler arasında kaybetmişsiniz Tepper. Çok iyi bir bahriyeli olabilirdiniz... Evet şimdi gidip zilliyi kiralım.

Aynı gün, akşamın saat onuna doğru, **Nicholas Potter** adında bir barmen, bir polis memurunun ona gösterdiği resimleri görünce, iki adamı da bir gece evvel gördüğünü söyledi.

— Burasını kapayabilmek için onları kapı dışarı etmek mecburiyetinde kaldım. İkisini bir de onlarla berâber bulunan bir üçüncüsünü... Bu (ortadaki adamın resmini gösteriyordu) bayılıverdi ve iki arkadaşı onu taşımak mecburiyetinde kaldılar. Hey sen (orada sulu viski içen birisine sesleniyordu) dün akşam burada idin, sen de onları görmüşsündür.

— Hem de nasıl gördüm onları! Or.. orada oturuyorlardı. (Sulu viski içen adam ortadaki adamın resmini gösteriyordu.) Bu, cin içiyordu, öbür ikisi de şey... şey ya-hu... bir... İbira içiyorlardı. Ben sulu viski içiyordum, çünkü size şunu söylemek isterim ki polis efendi kardeşim, sulu viski hiç dokunmaz, sarhoş et... etmez, ve istediğin ka... kadar da içebilirsin...

— Anladık. Saat daha on yok zil zurna olmuşsun. Sen benimle karakola kadar gelmelisin Nick. Bu adam Senden çıktıktan sonra kendini öldürttü.

Barmen soğukkanlılıkla, «Sen bak ki burada kendini öldürtmüş olmasın,» dedi. «Biliyorsun ki dükkân kapanmadan buradan ayrılamam. Onu soymak için mi öldürmüşler?»

— Bilmem. Bildiğim tek şey buradan uzak bir yerde

olmadığıdır. Karakola telefon edeyim de buradan ayrılamadığını söyleyeyim bari.

Barmenin uzattığı telefonu aldı, bir numara çevirdi, konuştu, dinledi ve telefonu kapadı.

— Bir dedektif gelinceye kadar buradan ayrılmamamı söylediler. Bana bir kahve yapiver Nick, fincanın yarısını da konyakla doldur, fenâ heyecanlıyım.

Komiser Tepper Nicholas Potter'in çalıştırdığı meyhâneye girdiği vakit, yarı ayakta uyuyordu ve canı fenâ halde sikkindi. Polis memuruna kartını göstererek «Komiser Tepper. Batı kısmı, cinâyet masası,» dedi. «Siz mi telefon ettiniz?»

— Evet komiserim!

— Peki, sizi dinliyorum.

— Karşınızda gördüğünüz bay Nick, dün akşam bu iki adamın burada olduklarını söylüyor, öyle değil mi Nick?

Tepper, cebinden defterini çıkardı. Barmen'e «Bana olup bitenleri anlatın,» dedi. «Aklınıza gelenlerin hepsini. Yaptıklarını, söylediklerini, hepsini...»

— Ben işime başladıktan biraz sonra geldiler, yâni saat sekizden sonra, daha doğrusu saat dokuzda daha yakındı. Bu adam (ölmüş olanın resmini gösterdi) ilk olarak geldi ve benden bir cin istedi. Neli cin istersiniz diye sordum. Onu böyle kupkuru içemiyeceğini biliyordum, o da bana **sulu bir cin** dedi. Ben de ona sulu bir cin verdim ve yavaş yavaş içmeye başladı.

— Hareketlerinde bir anormaliik sezdimiz mi?

— Birisini bekliyordu gibi geldi bana...

Tepper bunu defterine yazdı.

— Sonra?

— Öbür adam geldi. (Barmen bir an durdu ve Eddie Jackson'un resmini gösterdi.) İlk gelenin yanına oturdu ve bir siyah bira ısmarladı.

— Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

— Hayır, fakat hemencecik tanıştılar. Bira içen adam

daha bardağını boşaltmamıştı ki, cin içen adamla konuşmaya başladı.

— Neden bahsediyorlardı?

— Vallahi bilemiyeceğim. Müşterilerin konuştuklarına dikkat edecek olursam çıldırırım burada.

— Peki devâmedin.

— Belki bir saat kadar böylece konuştular, içtiler, cips yediler sonra da bir üçüncü geldi yanlarına oturdu ve hemen onlarla konuşmaya başladı. O da bira içti, biraz sonra da üçü için içki ısmarladı.

— Sarhoş oldular mı?

— Hem de nasıl! Hele cin içen adam... Saat on ikiyi biraz geceye kadar ayakta kalabilirdi sonra tuvalete gitti, sırtını pis çamaşırları attığımız sepete dayadı ve uyudu.

— Nasıl bitti bütün bu mesele?

— Kapıları kapıyacağımı söylediğim vakit diğer ikisi gidip onu yerinden aldılar. Onlar da yavaş yavaş sarhoş olmaya başlamışlardı. Arkadaşlarını koltuklarının altından tutarak kaldırdılar ve üçü birden gittiler... Tabii ondan sonra onları bir daha görmedim

— Dur bakalım hele. Cin içen adamın uyumaya başladığı an ile iki arkadaşının onu tuvaletlerden almaya gittikleri an arasında, herhangi biri tuvalete gitti mi?

— Tabii! Siz de benim kadar bilirsiniz ki bir adam yerinden kalkmadan bütün gece bira içemez. Bunlar da o kadar çok bira içmişlerdi ki!

— Cin içen adamın cüzdanında ne kadar para vardı?

— Bilemiyeceğim. Beş veya altı dolar harcadı. Durmadan artık içmemesi lâzım olduğunu söylüyordu. Fakat öbürleri, bekledikleri adamın nerede ise geleceğini söylüyor o da dayanamayıp bir yenisini içiyordu.

— Bekledikleri insan gelmedi mi?

— Hayır... Herifin de canı fenâ halde sıkılmıştı, yâni bu işe... Bir çok kere: (Ne yapıyor acaba. Halbuki bana saat dokuz buçukta burada olacağını söylemişti.) diye

tekrarladı. Fakat beklediği hiç gelmedi.

— Belki de siz burada yokken gelmiştir?

— Burada yokken mi? Geldiğim andarı eve gittiğim ana kadar bu tezgâhın arkasından ayrılmadım.

— Okey! En son gelen üçüncü adamın yüzü nasıldı? Uzun boylu mu idi? Kısa boylu mu idi? Topal mı idi? Kam-
bur mu idi?

Potter kaşlarını çattı.

— Orta boylu idi galiba. Ne uzun boylu ne de kısa! Biraz şişmanca hatırlıyabildiğime göre. Saçları siyah, teni de koyu idi. Açık renkte bir paltosu vardı...

— Teşekkür ederim. Şimdilik bu kadar Potter... Çalışmadığımız saatlerde sizi nerede bulabiliriz?

— Brooklyn'de ufak bir evim var.

Adresini verdi ve Tepper bunu defterine kaydetti.

— Evli misiniz?

— Daha neler. Bekâr.

— Bir sual daha. Galiba polis size, cin içenin başına
geçenleri söyledi?

— Soymak için birisi onu öldürdü değil mi?

— Tamam... Sizce, onu buradan götüren adamlar bu
iş yapabilirler mi idi?

Potter, eline bir bez alarak tezgâhını silmeye başla-
dı:

— Yaptılsa hiç şaşmam doğrusu, şimdi aklıma gel-
di. Hiç birinin yüzü hoşuma gitmemişti. Ben sizin yeriniz-
de olsam o ikisini araştırırım komiser bey.

Hank Tepper esniyerek. «Verdiğin akla teşekkür ede-
rim,» dedi. «Muhakkak ki bu aklıma gelmezdi.»

Telefonun zili çalınca, tatlı rüyâlara dalmış olan Vince Mac Lowerie birden uyandı. Kolunu yanında bulunan ufak komodinin üzerine uzatarak âhizeyi aldı. «Ne var?» diye homurdandı.

Saatine bakınca sabahın dokuz buçuğu olduğunu gördü.

— Alo Vince? Sen misin Vince?

— Eddie? Sen misin Eddie?

— Hem de nasıl! Yanında bir kadın varsa ve o kadın karın değilse onu odandan çıkar çünkü yukarıya çıkıyorum.

— Eddie! Allahım, sesini duyduğuma ne kadar sevindim bilemezsin. Neredesin? Ne yapıyorsun?

— İyi tutun Vince. Sana yukarıya çıkacağımı söyledim. Senin otelin holündeyim, burada... Ve bir cinâyetle ne ilişigim olabileceğini öğrenmeye geldim. Çıkıyorum.

Mac Lowerie, bir sigara yaktıktan sonra pantolonunu ayaklarına geçirdi. Odasının kapısını yeni açmıştı ki Eddie Jakson'un asansörün kapısını açtığını ve ona doğru topallıyarak geldiğini gördü.

— Eddie, koca oğlan. Seni gördüğüme ne kadar memnun olduğumu tasavvur edemezsin.

— Vince! Senin olduğuna pek emin değildim fakat seni görünce içim rahatladı, bu maymun surati başka hiç kimsede bulunmaz. Yaralı bileğin nasıl bakalım eşek arısı?

— İçeri gir de ben giyininceye kadar bir yere otur. Sonra gider kahvaltı ederiz. Bir de bakalım şehirde neler var neler yok. Bir şey içmek istiyorsan kendin al. İstedini komodinin içinde bulabilirsin.

Banyoya girdi ve traş olmaya başladı.

Jackson neş'e ile «Erkek ölçüsünü içmek için daha vakit pek erken,» diye bağırdı. «Jünyör ölçüsünü içelim.

Bir de şunu bilmek istiyorum Vince, nasıl oluyor da bir tek sende bulunan resmim bu sabah çıkan gazetelerin hepsinde çıkıyor.»

— Bilmem. Ne anlatıyorlar?

Jackson alaylı bir tavırla. «Annamadım, bilmiyor-muş.» dedi. «Bak dinle, üçüncü sahifede ne anlatıyorlar! Hmmmm... ha işte: ... **ve nihâyet Bahriye yüzbaşısı Vince Mac Lowerie, teşhis edilemeyen maktulün yanında yürüyenlerden bir tânesini teşhis ederek...** Bir de **Charlie Hannigan** adında birisinin resmi var, fakat bu resim bizim San Diego'da çektiğimiz değilse beni...

Bir kahkaha sözünü kesti.

— Sinirlenme o kadar Charlie. Bana, adresimi nasıl bulduğunu söyle...

— Onu da gazeteye yazmışlar. Kendini öldürten bir adamı resminden bir de beni, yâni onlara göre Charlie Hannigan'ı, resminden tanıdığını söylüyorlar. Polisler beni yakalamadan buraya geldim ki beni herhangi bir yere sak-lıyasın diye. Kurtar beni Vince. Bana içecek ver.

— Hayrola, eksik ayak parmakların yüzünden gidip kendin içecek bir şey alamıyor musun? Polisler bu Charlie Hannigan hikâyesini muhakkak ki uydurdular çünkü ben on-lara sâdece üç adamdan bir tânesinin sana benzediğini söyledim.

Eddie'ye başından geçenlerin hepsini anlattı :

— Hazır olur olmaz, senin New York'ta olduğunu söylemek için Tepper'e telefon ederim. Senin gibi bir halk düşmanının yeri demir parmaklıkların arkasıdır efendi...

— Yâni, barlarda, yüksek taburelerin üzerinde demek istiyorsun. Hadi Vince zâten kafaları çekmek için geç kaldık.

Mac Lowerie, traş bıçağı yüzünden yanan yanakları-nın ateşini söndürmek için yanaklarını iyice losyonla ova-ladıktan sonra telefonu açtı.

— Alo Tepper? Size sâdece şunu söylemek istiyorum: Charlie Hannigan, Amerika Birleşik Devletlerinin deniz kuvvetleri üniformasını giymiş olarak odamda bulunuyor ve durmadan adının Eddie Jackson olduğunu ve beni en iyi arkadaşı saydığını söylüyor. Hemen gelip onu tevkif edecek misiniz yoksa bir yere gidip kafaları çekmeye vaktimiz var mı?

— Aksiliğe bak sen! Şimdi bütün polisler onu yakalamak isteyecek...

— Topallıyor, sağ ayağında da sâdece üç parmağı kalmış. Polislerinize söyleyin de onu tevkif etmeden önce ayakkabılarını çıkarsınlar... Benim bıçağım ne oldu?.. Herifi ben mi öldürmüşüm?

— Bu bıçakla değil, bu muhakkak. Bir gün size onu getiririm. Allahısmarladık.

Vince telefonu kapadıktan sonra, Eddie Jackson'a «İyi bir bahriyeli olabilirdi. Şimdi ilk yapacağımız iş, viski'yi iyice sindirmek için gidip yemek yemek. Sonra da yediklerimizi sindirmek için bir daha viski içeriz sonra da... kimbilir ne olacak sonra.»

Dolaptan üniformasını çıkardı ve giydi.

Eddie Jackson akıl veriyormuş gibi. «Bize ne lâzım biliyor musun?» dedi. «Hoş bir müzik, hafif ışıklar ve alabildiğine güzel kızlar. Kemanlarınızı akort edin çocuklar, şimdi karşınıza, üç aylığını birden almış olan Jackson gelecek!»

— Ver bakalım şu üç aylığını. Anlaşmamızı hatırlıyorsun herhalde. Kasa dâimâ Vince'da kalır çünkü bu zavallı Eddie bir dilenci veya gayet güzel bir sigara satıcısı kız gördü mü dayanamayıp elli lirayı toslar. Ver paraları bakalım moruk, yoksa yarın sabah meteliğin kalmaz.

Jackson cüzdanını çıkarıp yatağın üzerine boşaltarak. «Aman be, sen de fazla gidiyorsun yâni!» dedi. «Yalnız bir iki delilik yapmak için elli dolar saklıyorum. Bâzen öyle

anlar oluyor ki Mac Lowerie, içimden seni boğmak geliyor!»

— İnsan bir anlaşma akdetti mi ona sâdık kalmak **mecburiyetinde**dir. Bu anlaşmamız sekiz senelik fakat hâlâ yürürlükte. Buna karar verdiğimiz günü hatırlıyor musun avanak! Berâber çıktığımız kızla illâki evlenmek istemiştin. Ona üstelik gayet pahalı olan bir yüzük almak istemiştin ve daha ne bileyim bir sürü şeyler. Ertesi gün uyan**dığı**n zaman kız yanında yoktu... Sekiz yüz doların da onunla berâber gitmişti!

— O gece bana epey pahalıya mâloldu fakat çok tatlı ve güzel hâtıralarım var. Onları benden alamazsın. Şimdi ne yapıyoruz? Sen onu söyle, şişede hiç bir şey kalmadı.

— Gidip kahvaltı edeceğiz.

Bir taraftan bir manga askeri doyurabilecek kadar jambonlu yumurta yerken bir taraftan da birbirlerini görmeyeli neler yaptıklarını anlattılar. Sonra başka bir lokantaya gittiler ve orada birkaç saat çeneden epeyi bir miktar içki-den sonradır ki, dumarılı kafalarına bir fikir saplandı.

Mac Lowerie, «Ben sana bir şey söyleyeyim mi,» diye başladı. «Bana kalırsa bu düpedüz bir hakarettir.»

Jackson, «Hakkın var kardeşim,» diye cevap verdi. «Söyle bana **nerede**? Onun ağzını burnunu dağıtayım.»

— Kim nerde?

— Bize hakaret eden.

— Sana benziyen heriften bahsediyorum! Kendini senin yerine geçiren aşağılık heriften. Fakat nerede olduğunu bilmiyorum. Onun için onu aramamız lâzım. Sana benzeri için de herhangi birisi olamaz, zor Senin gibisini bulmak. Onun için kafa kafaya verelim ve bir karara varalım.

İlk karar verdikleri şey, üniformalarını çıkarmak oldu. Vince'a, lâzım olan otel odasında vardı, fakat Jackson'un hiç bir elbisesi olmadığı için Yedinci caddeye gittiler ve

orada kendine, anlatılması gayet zor, büyük kareli bir elbise aldı.

Eddie, Vince ile berâber otele gidince, «Kendimi bambaşka bir adam hissediyorum,» dedi. «Bana benzeyen herif şimdi imkânı yok beni tanıyamaz. Allahım ne şaşıracak, ne şaşıracak!»

Vince gayet ciddi ve bilgiç bir tavırla, «Onu bulmanın en kolay yolu, bulunabilmesi mümkün olan her tarafı aramak,» dedi.

Eddie, teklifi iyice etüd ettikten sonra gayet mâkul buldu:

— Hakkın var Vince. Peki ama sence onu bulabilmemiz mümkün olan yerler neresi?

— Gayet kolay. Kendini senin yerine koyuyor değil mi? Sen, sen olsan nerelere giderdin? Biz de oralara gidelim nasıl olsa buluruz.

Eddie bu teklifi de etüd etti, yine mâkul buldu ve sonunda iki arkadaş, kol kola, Eddie'ye benziyen adamı aramaya koyuldular.

Av çok uzun ve hareketli oldu. O kadar ki hâlâ bâzı barmenler bunu hatırlarlar. Müşteriler ve vestiyer kızlar kazâ... Akşam, saat ona doğru Mac Lowerie'nin bir polis memurunun karşısına geçip onunla konuştukları, zavallı adamın kulaklarından ve hâfızasından ömrü boyunca gitmiyecekti.

— Hayır polis efendi kardeşim, sokak ortasında gürültü etmiyoruz... Bu gördüğünüz arkadaşım cinâyetle suçlandı da suçluyu arıyoruz.

Hafifçe, ayaklarının üzerinde yalpalamasına rağmen gayet tatlı bir sesle konuşuyor ve kekelemiyordu.

— Elimizde bulunan zayıf imkânlarla hakkın yerini bulmasına yardım ediyoruz. Bize minnettar olmanız lâzım polis efendi kardeşim, halbuki siz...

— Allahınızı severseniz kapatın şu çenenizi. Susun ve evinize dönün.

— Bu bir haksızlıktır! Hâkim huzuruna çıkmak istiyorum. Bana kelepçeleri takın ve beni karakola götürün.

Bir taraftan konuşuyor bir taraftan sağ bileğini uzatıyordu. «Nasıl istersen kardeşim.» diyen polis memuru alaylı bir tavırla ve cebinden bir kelepçe çıkardıktan sonra halkaların bir tânesini ona doğru uzanmış olan bileğe geçirdi.

— Peki şimdi ne yapıyoruz?

— Sizin ne yapmak istediğinizi bilmiyorum polis efendi. Fakat ben fenâ halde susadım, gidip bir şey içeyim.

Hafifçe doğrulduktan sonra gerisin geriye döndü ve polisin yanından uzaklaştı. Plâstik eli polisin şaşkın bakışları önünde kelepçelerin ucunda hafifçe sallanıyordu ki arkadaşı bağırmaya başladı.

Eddie polisin önünde dövünerek. «Canavar!» diyordu. «Haksız yere, nâmuslu bir vatandaşın elini koparmaya hakkınız yok. Onu derhal kendisine iâde edin ricâ ederim.»

Polis memuru dudaklarının arasından, çocukluğundan beri söylemediği bir duâyı mırıldanmaya başladı. Sonra da: «Arabanızı çekecek misiniz buradan?» diye homurdandı. «Çekin arabanızı ve bunu da berâberinizde alın yoksa soğukkanlılığımı kaybedeceğim.»

Eddie arkadaşının elini koltuğunun altına aldıktan sonra. «Bu hareket tarzınız giydiğiniz üniformaya yakışmıyor. Unutmayın ki gürültü yapmak değil gürültünün önüne geçmeniz lâzım... Allah rahatlık versin polis bey, bana benzeyen birisine rastlarsanız...»

«Alabildiğine kaçarım,» diye cevap verdi polis.

Geceyi bir barmen, bir garson ve bir vestiyer kızla berâber Old Man River şarkısını ve Bahriye marşını söyleyerek bitirdiler. Eddie, vestiyerde çalışan kıza deli gibi âşık oldu ve onu evine kadar götürmek için çok ısrar etti. Vince, Eddie ile otelde buluşacaklarına emindi fakat saati

unutmuştu; üstelik de nasıl ve saat kaçta oteline döndüğünü de bilmiyordu.

Unutulmayacak bir gün olmuştu bu...

Mac Lowerie'yi ertesi sabah uyandıran telefon oldu. Gözlerini açar açmaz yeniden kapadı. Gün ışığı fazla kuvvetli gelmişti şişmiş gözlerine... El yordamile telefonu buldu ve açtı.

— Ne var?

— Ben Hank Tepper. Hâlâ uyuyor musun?

— Tabii ya. Saat kaç ki?

— Saat sekiz. Yukarı çıkıyorum. Kalkın!

Telefonu kapadı.

Vince yataktan kalkarak «Ne zannediyor kendini yâni,» diye söylendi. «İnsanı gecenin ortasında uyandırırılar mı hiç? Acaba Eddie ne oldu?»

Kafasını soğuk suyun içine sokmuştu ki kapıya vuruldu.

— Giriniz.

— Merhaba. Keyifler nasıl bu sabah? Duyduğuma göre siz ve arkadaşınız dün akşam epey gürültü çıkarmışsınız.

— New York'ta haberler çabuk yayılıyor bakıyorum.

— Çok çabuk. Arkadaşınız nerede?

— Bilmem! Herhangi bir yatağın içinde ve muhakkak ki bir de hatun vardır yanında. Bu saatte gelmenizin sebebi ne?

— Giyinin. Yakında öğrenirsiniz. Sizinle ufak bir işim var.

— Bu sabah çeneniz pek kolay çalışmıyor. Ya sizin o ufak işinizi kabul etmezsem?

— Saçmalamayın da giyinin. Bu cinâyeti halletmemizi istiyorsunuz değil mi?

Berâberce aşağıya indikten sonra dedektifin arabasına yerleştiler ve şehrin ortasına doğru yollandılar.

Araba durduğu zaman Vince şaşkınlıkla, «Nedir bu?» diye sordu. «Bir hastahâne mi?»

— Hayır, morg. Girelim.

Binânın büyük kapısından girdikten sonra Tepper, beyazlar giymiş bir adama yanaştı.

— Gidelim doktor...

Doktor, başını salladı. Berâberce, soğutulmuş bir odaya girdiler. Odanın ortasında bir masa bulunuyordu.

Masanın üzerinde, üstünde bir çarşaf bulunan ve kılmıdamıyan bir gövde vardı.

Mac Lowerie. «Ne oluyorsunuz yahu,» diye söylendi. «Bir cesedi tanımamı istiyorsanız, bana daha evvel ne diye söylemediniz? Ne diye bin dereden su getiriyorsunuz?»

Dedektif elini onun omuzuna koydu, ve: «Zor bir vazife bu, Vince» dedikten sonra öbür elini uzatarak cesedin üzerini açtı: «Bu?..»

— Dün satın aldığımız elbise! Sağ ayakta kaç parmak var doktor bey?

— İki..

— Nasıl öldürmüşler onu?

— İlk önce kafasına bir şey indirmişler sonra da bıçaklamışlar. Bütün ceplerini de boşaltmışlar.

Vince Mac Lowerie bir sigara yaktıktan sonra dumanını otopsi salonunun içine dağıttı:

— Bunu yapan adamı benden evvel yakalarsanız iyi edersiniz Tepper. Ve onu yakaladıktan sonra da yanına yaklaşmama müsaade etmeyin. Çünkü Eddie Jackson'u öldüren adamı görürsem, şerefim ve nâmusum üzerine yemin ederim ki onu param parça ederim.

— **Hank. Polis olarak, ne düşünüyorsunuz?**

Morg'a yakın bir lokantanın arka salonlarından bir tânesinde oturmuşlardı ve Tepper, dikkatle Vince Mac Lowrie'yi süzüyordu. Bu mesele onu nereden ise deliye döndürecek, diye düşünüyordu. En iyisi ona cesâret verip bütün düşündüklerini söyletmek...

— Beni dinliyor musunuz Hank, yoksa başka şeyler düşünüp beni dinliyormuş gibi mi yapıyorsunuz?

— Sizi dinliyorum Vince. Ve bana öyle geliyor ki, mâdemki şahsi düşmanları yokdu, Jackson yanlışlıkla öldürüldü.

— Ben de bunu düşünüyordum. Eddie'yi öldüren adam, geçen gece benim dahi Eddie zannettiğim adamı öldürdüğünü zannediyordu! Ve o adamı kim öldürmek isterdi? Tabii ki Eddie'ye benzien adamla birlikte ölüyü taşıyan öbür herif! Bu herifi er geç yakalıyacağım Hank. Morg'da da söyledim, şimdi de tekrar ediyorum... Onu yakaladığım zaman elimdeki kanca ile onu ufacık parçalara ayıracağım... Tabii ondan sonra da beni de tevkif etmeniz lâzım gelecek...

Tepper gayet samimi bir tavırla. «Bu işi yapmak istemem,» dedi. «Onun için bırakın da o herifi polisler yakalasınlar. Belki bahriye subayı olarak çok atak bir insandınız fakat bu işlerden anlamazsınız ve zararınızla kapatabilecek hareketlerde bulunabilirsiniz.»

Mac Lowerie. «Zararımla!..» diye tekrar etti. «Şuraya bak (takma elini havaya kaldırdı) morga dönünüz de en iyi arkadaşımın cesedine bakınız, ondan sonra da zararımla kapatabilecek hareketlerde bulunabileceğimi tekrar ediniz... Vız gelir bana anladınız mı vız? .. Hiç bir şeyin kıymeti kalmadı artık benim için!..»

Ayağa kalkarak sağlam elini pantolonunun cebine sok-

tu ve sinirli hareketlerle dolaşmaya başladı.

— Biraz sâkin olunuz yüzbaşım. Sizi kızdırmak istemiyordum! Oturun da kahvaltınızı bitirin.

— Boş ver şimdi kahvaltıya...

Vince, masanın üzerine birkaç bozuk para attı.

— Siz yemeğinizi yiyin, ben Eddie'ye benziyen adamı araştırmaya başlıyorum ve onu yakalarsam bana üçüncü adamın nerede olduğunu söylemesi lâzım yoksa...

Ve cümlesini bitirmeden kesti:

— Yine görüşürüz komiser bey.

— Bir dakika!

Tepper, sandalyesini geriye doğru itti. Fakât Mac Lowerie arkasından kapıyı hızla kapadıktan sonra dışarıya çıkmıştı bile. Onun için komiser tabağının önüne yeniden oturdu. Hank Tepper insanları çok severdi fakat bâzıları da zaman zaman polislerin vazifesini epey zorlaştırıyorlardı.

Yazihânesine döndüğü zaman arkadaşları, Başkomiser Sanford'un onu görmek istediğini söylediler. Tepper, koridorun öbür ucunda bulunan şefinin odasına girdi ve Sanford'un gösterdiği sandalyeye oturdu.

— Nerede idiniz?

— Morg'da idim. Mac Lowerie'yi uyandırdım ve onu da oraya götürdüm.

— **Düşündüğünüz gibi arkadaşı mı idi?**

— Maalesef evet! Mac Lowerie onu derhal tanıdı, ben de bildiklerini söylemesi için onu lokantaya götürdüm. Fakat hemen sonra fenâ halde kızdı ve gitti. Elinden bir kazâ çıkmasından korkuyorum.

— Meselâ?

— Herhangi birisi ile kavga edip onu öldürebilir.

Sessizlikte sâdece püronun hafifçe yanışı duyuluyordu.

— Arkadaşı Jackson'un başına gelenlerin onun başına da gelebileceğini mi zannediyorsunuz?

Tepper, hafifçe irkildi.

— Ne münâsebet...

— Size bütün meseleyi anlatamam. Fakat...

Sanford, masanın üzerinde bulunan telefonlardan bir tânesini açarak: «Bana dedektif Perrini'yi önderin,» diye emir verdi; ve telefonu yerine koyduktan sonra devâm etti... «Fakat size şunu söyleyebilirim, Hank! Bu sabah yarım saatten fazla süren bir telefon konuşması yaptım Washington'la... Ağzı altınla dolu olan ortadaki adamın kim olduğunu biliyoruz, Hank!»

— Kimmiş?

— Adı **Andrew Salni** imiş ve... (bütün bunlar çok gizlidir Hank...) Washington bu mesele yüzünden fenâ halde tutuşmuş vaziyette... çünkü Salni...

— Meşhur Salni mi demek istiyorsunuz? Politikacı, iş adamı, dalaveracı Salni!..

— Yavaş ol bakalım gönlümün polisçiği! Salni bizim için çalışıyordu.

— Kendini kirletmeden! Onu buraya gönderen...

— Gerhard Eisler biliyorum, bâzı sabotaj işlerini idâre etsin diye! Fakat aynı zamanda da bizim için çalışıyordu. Elinde, buluşacağı bir sürü sabotajcı listesi vardı. Onların nerede olduklarını öğrenir öğrenmez yerlerini Federal Büroya bildiriyordu. Federal'in adamları da onları yakalıyordu. Salni'nin yaptığı iş pek o kadar kolay değildi, şimdi de...

— Şimdi de öldü.

— Evet, öldü. Bir cinâyete kurban gitti. Liste üzerinde bulunuyor idi ise, şimdi yok oldu. Washington bu listenin nereye gittiğini bilmek istiyor.

— Hiç şaşmam. Bu listenin üzerinde kaç isim vardı?

— Bilmiyorum. Bilsem dahi size söylemem. Fakat bu listenin yok olması bir tek sabotajcının kaçmasına dahi yarasa, bu bizim için bütün bir paraşütçü birliğinin kaçması kadar ehemmiyet taşır.

— Zavallı moruk! Emekli aylığı ile yaşayan bir memura benziyordu, meğer her dakika hayâtını tehlikeye atıyormuş...

— Evet, fakat şimdi öldü. Kaybolan liste yüzünden de bizim için sâdece bir belâ oldu. Öbür serseriler, hiç bir tehlikeye mâruz kalmıyacaklarını öğrenir öğrenmez işlerine devâm edecekler. Bu listeyi bir an evvel bulmamız lâzım Tepper!

Tepper, bir sigara yaktı ve düşünceli bir tavırla içmeye başladı.

— Fakat ne var ki, Salniyi öldüren adam bu listeyi bulamadı. Yoksa Jackson'u öldürüp bütün ceplerini boşaltmazdı. Galiba, listenin Jackson'da olduğunu zannediyordu. Biz, bu listenin Jackson'da olmadığını biliyoruz, fakat...

— Listenin Jackson'da olmadığını nasıl isbat edebilirsiniz? Belki de bu benzetme sözleri ile Mac Lowerie bizi aldatmıştır! Belki de...

Kapıya vuruldu.

Başkomiser, «Giriniz;» diye bağırdı. «Ha siz misiniz Perrini? Vincent Mac Lowerie adında birini, nereye giderse gitsin, tâkib etmenizi istiyorum. Elinizden geldiği kadar erken harekete geçiniz. Buyurun, otelinin adresini... Bu akşam sizin yerinize bir arkadaşınızı yollarım. Saat altıya doğru bana raporunuzu telefonla bildirin. Bâzı müşküllerle karşılaşacak olursanız bunları sâdece komiser Tepper'e veya bana söyleyin.»

Karşısında duran adama Mac Lowerie'yi teferruatı ile târif etti ve «Bu kadar,» dedi.

«Başüstüne komiser bey;» diyen Perrini odadan çıktı.

Tepper, «Haksızsınız patron,» dedi. «Mac Lowerie'nin bu işle hiç bir alâkası yok.»

— Görürüz... Size gelince... Ricâ ederim rahat durun.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Washington, bu mesele ile ilgilenmememizi istiyor

Tepper, o kadar. Ne isterseniz yapın, günlük raporlarınızı verin, dalga geçin, fakat bu meseleye dokunmayın. Bu bir emirdir!

— Arkadaşını öldüreni bulmak için hiç bir teşebbüste bulunmadığımızı görünce, Mac Lowerie fenâ şaşırarak.

— Siz Mac Lowerie'ye boş verin. Washington'dan yeni emir almadıkça bu mesele ile alâkadar olmamamız lâzım. Ve şunu da unutmayın ki bütün bunlar çok gizli... Umum müdürle senden ve benden başka hiç kimsenin haberi yok! Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsunuz tabii.

— Okey! Mâdemki iş böyle, ne yapalım...

Ayağa kalktı ve başını sallıyarak dışarı çıktı.

Sanford arkasından «Morga otopsi müsaadesi yolladım!» diye bağırdı. Tepper, kendi odasına doğru giderken. «Bana ne!» diye söylendi.

Bu arada, Vincént Mac Lowerie, oteline gitmiş, bir duş yapmış, temiz iç çamaşırları giymiş ve plâstikten elini de, o eli almadan evvel kullandığı bir kanca ile değiştirmişti. Sağlam, demirden yapılmış bir kanca idi bu. Ve bütün bu hareketlerini harbe hazırlanan bir askerin soğukkanlılığı ile yapmıştı.

Elindeki kancaya bakarak, «Savaş teçhizatı bunlar,» diye söylendi. «Kolunun ucunda bu oldu mu bıçağa hâcet yok.»

Âni bir hareket yaptı ve ucu sivri olan kanca, yatağının başında bulunan iki santimetre kalınlığındaki tahtayı deldi.

Kancasını delikten çıkarırken «Al bakalım, şimdi de otele bir yatak borçlandım,» diye düşündü. «fakat bu oyuncak da, Eddie'yi öldüren herifin kafasında güzel bir delik açar yâni.»

Üç saattenberi ilk defa olarak gülümsedi. Fakat hiç hoş olmayan bir tebessümdü bu.

Asansörcü çocuk alt kata inerlerken, «Yine mi gidiyor-

sunuz yüzbaşım?» diye sordu.

— Evet, ava gidiyorum!

Ve kancası ile asansörün tahtasına şöyle hafifçe vururken karşısında duran çocuğa tebessüm etti. Bu tebessüm çok tuhaf olmuş olacaktı ki, asansör, hiç bir otelde rastlanamıyacak bir hızla inmeye başladı.

Oradan çıktıktan sonra, Vince, Eddie Jackson'a benzeyen adama rastladığı yere en yakın olan bir bara girdi. Yâni Kırküçüncü sokaktaki bir bara...

— Su ile karışık bir viski... Dün akşam, bir arkadaşım ile buraya geldim mi ben?

Barmen kahkaha ile gülmeye başladı.

— Hem de nasıl geldin arkadaşım! Ne oluyor? Hâfızanı mı kaybettin?

Vince, homurdanarak devâm etti:

— Patırtı gürültü etmedik ya?

— Hayır... Aradığınız adamı bulabildiniz mi nihâyet? Arkadaşına benzeyen adamı?

— Hayır. Onu hiç görmedin değil mi?

— Maalesef. Dün akşam söylediğimden daha fazla bir şey söyleyeniyeceğim. Bu arada da görmedim onu!

Mac Lowerie, bardağını boşalttıktan sonra başka bir barmeni sorguya çekmeye gitti. Epeyce bar dolaştıktan ve epey kadeh yuvarladıktan sonra, hiç bir barmenin ve hiç bir müşterinin, Eddie Jackson'a benzeyen adamla karşılaşmamış olmasını tuhaf bulmaya başladı. Sarhoş, aksi ve kavgacı olmuştu.

— Bence, hepiniz de en âdi cinsten yalancısınız. Onu gördünüz fakat bana söylemek istemiyorsunuz!

— Anladık be! Sen ve arkadaşın dün akşam zil zurna sarhoştunuz. Domuzlar gibi yürüyordunuz, şimdi de aynı vaziyettesin ya. Evine git de yat... Daha iyi edersin.

— Arkadaşımin domuz olduğunu tekrar et bakayım! Tekrar et de ağzını burnunu dağıtayım!

Kolunu tezgâhın üzerine uzattı ve iki müşterinin bardağını düşürdü.

Bir tânesi. «Ağır ol bakalım arkadaş,» dedi. «Nerede ise yıkılacaksın, iyisi mi çık buradan.»

— Sen mi beni dışarıya atacaksın?

Öbürü, soğukkanlılıkla. «Belli olmaz,» dedi.

Sağı havada bir yarım dâire çizdi ve Vince, ayakları havada, bir masanın ayaklarına kadar yuvarlandı. Derhal ayağa kalktı ve sendeliyerek bir sandalyeyi kaptığı gibi başının üzerine kaldırdı.

— Arkası dönük olduğu vakit, Vince Mac Lowerie'ye hiç kimse vuramaz. Ben sana şimdi bunu ödetirim arkadaşım.

Barmen, buzu kırmak için kullandığı ufak cop gibi sopayı kaldırdı ve zavallı Mac Lowerie'nin ensesine indir-di. Vince yere yıkıldı.

Barmen tezgâhının arkasından çıkarak. «Arkan dönük-ken sana vuranlar iki oldu,» dedi. «Haydi bakalım siz... Bir el verin de şunu dışarı atalım!»

Mac Lowerie'yi, otelinden çıktığındanberi tâkibeden dedektif Perrini, onun kaldırım üzerine yıkıldığını görünce omuzlarını kaldırdı:

— Başına bunun geleceği belli idi.

Sokağın öbür tarafına geçerek, yerde yatan Vince'in nabzını yokladı

— Daha ölmemiş... Haydi ayağa kalk bakalım viski fıçısı.

Bir radyolu polis arabası kaldırımın yanında durdu ve polislerden bir tânesi kafasını camdan dışarıya uzat-tı.

— Ne oluyor?

Perrini, dedektif nişanını gösterdi:

— Tam zamanında geldiniz. Bana yardım edin de şu-

nu kaldırayım. Komiser Tepper'in göz bebeği ve mes'ulü de benim.

— İnşallah sıhhatinden de mes'ul değilsindir. Çünkü bana kalırsa vaziyeti pek o kadar parlak değil...

Mac Lowerie'yi yerden kaldırdılar ve arabanın arka koltuklarının üzerine koydular.

«Bir dakika, komisere bir telefon edeyim,» diyen Perrini eline dedektif nişanını alarak bardan içeriye girdi.

— Bu adamı dışarıya atmadan önce ne oldu?

Orada bulunanlardan bir çoğu onu bilgi verdiler.

«Okey,» dedi Perrini, defterini kapıyarak. «Hiç kimseyi berâberimde almıyorum. Sonradan size ihtiyâcımız olursa haber veririz. Telefon nerede?»

Barmen telefonun olduğu yeri gösterdi ve Perrini komiser Tepper'i aradı.

— Alo! Ben Perrini. Mac Lowerie, Kırk Üçüncü sokakta bulunan bir barda kendine güzel bir dayak attırdı. Ne yapayım onu? Oteline mi götürüyüm?.. Peki, şimdi geliyorum.

Radyolu polis arabasının içinde bulunan iki polisin yanına gitti.

— Komiser, bu herifi kendi evine götürmemi ve yatağa yatırmamı söyledi. Malı teslim alması için de kız kardeşine telefon edecekmiş.

— Komiserin nerede oturduğunu biliyor musun?

— Greenwich Village'de... Adresini verdi bana. Kız kardeşi pek kötü bir şey değilse, Mac Lowerie'yi yere koyar ve onun yerine de beni yatağa yatırmasını isterim.

— Delikanlı, komiser Tepper'i gayet iyi tanırım. Sana nasihatım bu sözü karşısında tekrar etmemendir. Yoksa dışçıyı derhal zengin edersin.

Louise Tepper, «Kardeşimin odasına, divanın üzerine koyun onu,» dedi «ve ayakkaplarını çıkarın.»

— Elbiselerini çıkarıp onu yatağın içine mi koymamızı istiyorsunuz?

— Yoksa ben mi yapacaktım bu işi? Kardeşimin esiri, benim değil! Ve Hank buraya gelinceye kadar birinizin burada kalmasını istiyorum. Arada jüryanıp da evi altüst etmesini hiç istemem...

Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Arabanın şoförü. «Arkadaşımla benim, bir an evvel geri dönmemiz lâzım,» dedi. «Senin burada kalman icâbe-decek Perrini.»

Mac Lowerie'nin üzerine iğilerek kayışını gevşetti.

Perrini, «Olur, olur tabii,» dedi. «Gördün mü komiserin kız kardeşini... Ne mal!.. Yazık ki asabi biraz.»

— Komiser ve dişçin hakkında söylediklerimi unutma! Senin yaşında dişler tekrar çıkmaz artık...

Yalnız kalan dedektif, Mac Lowerie'nin ceketini, pantolonunu çıkardı ve üzerine bir çarşaf çektikten sonra başının altına bir yastık koydu. Sonra da banyoya giderek bir havluyu ıslattı ve Vince'in yüzünü silmeye başladı. Bir ara, yana dönen başı, koyu kırmızı renkte bir leke çıkardı ortaya...

Dedektif, barmen'in copunun yaptığı yaraya bakarak. «Vay dinine be!» diye söylendi. «Şimdi de bir doktor çağırmam lâzım!..»

Vince'in ensesi ile yastığın arasına bir havlu koyduktan sonra odadan çıktı ve yüksek sesle: «Miss Tepper,» dedi. «Bir dakika telefonunuzu kullanabilir miyim?»

Genç kız, salonun eşiğinde belirdi:

— Burada... şöminenin yanında!

Dedektif teşekkür ettikten sonra telefonun yanına gel-

di ve âhizeyi eline aldı, genç kız ise, salonun öbür köşesindeki eski yerine oturdu.

— Alo, bana komiser Tepper'i verin... Alo komiser bey? Ben Perrini... Evinize getirdik, fakat daha kendine gelmedi ve kafasının arkasında yumruk kadar bir şiş var... kan da akıyor biraz... Bir doktor çağırırsam mı?. Yâ siz... peki efendim... anladım.

Telefonu yerine koyduktan sonra kıza dönerek: «Kardeşiniz bir doktor gönderecek,» dedi.

— Buraya geldiğiniz zaman, **Vince Bilmem ne**'nin sarhoş olduğunu söylememiş mi idiniz?

— Sarhoş. Fakat muhakkak ki kafasını böyle şişiren içki değil. Ve yahut da daha şişeden çıkmamıştı.

Louise Tepper sâkin bir sesle. «Kendim gıdip baksam belki daha iyi ederim,» dedi. «Bâri yaklaşılabileceğim bir hâle koydunuz mu onu?»

Vince Mac Lowerie'nin yüzü sapsarı olmuştu ve gözlerinin altı sürmeli gibi koyu renkte idi.

— Bu pencereyi açın yoksa viski kokusu başımı döndürecek...

Mac Lowerie'nin ensesini hafifçe ovaladıktan sonra, yaraya daha yakından bakabilmek için öne doğru eğildi. Nabzına bakmak istediği vakit, eline sâdece deri ve çelikten yapılmış bir şey geldi, ne olduğunu görebilmek için çarşafı hafifçe kaldırdı.

— Zavallı çocuk! Kimbilir neler çekmiştir hayatta... Birisi kapının zilini çaldı. Gelenler, Hank Tepper ile bir doktordu.

Doktor neticede stetoskopunu el çantasının içine yerleştirerek, «Ehemmiyetli bir şey olduğunu zannetmiyorum. Beyin sarsıntısı veya haddinden fazla içki o kadar. Bir veya iki saat sonra dehşetli bir baş ağrısı ile uyanacak. Yarın sabaha kadar yatakta kalması lâzım. Baş ağrısı çoğalır ve sersemeler gibi bir hâli olursa beni çağırın ki ona bir röntgen çektirelim... Fakat kırık olmadığına eminim...

Şimdi de bana lütfen biraz su ve traş takımınızı verin Hank, çürüki pansumanını yapmadan önce orasını temizlemem lâzım...

Tepper, salona, kız kardeşinin yanına gitmeden, Perini ile doktorun evden ayrılmalarını bekledi. İki sigara yaktıktan sonra bir tânesini kız kardeşine uzattı ve bir sandalyenin üzerine çöktü.

— Birkaç gün için bir misâfirimiz bulunması seni rahatsız eder mi?

— Kim? O mu?

— Evet. Onu yalnız bırakırsak delilik yapabilir. Başına çok nâhoş bir hâdise geldi onun için ben de birkaç gün bizimle kalmasını düşündüm.

— Unutma ki ikimiz de çalışıyoruz. Burada yanımızda kalsa ve her akşam berâberce yemek yesek dahi, delilik yapabilmesi için bütün gün yalnız... Yahut buna da mı çâre düşündün yufka yürekli polis bey?

— Aklıma gelen, onu da bâzı işler için berâberimde almak... Tabii şef bir şey demezse. Belki böylelikle kendi dertlerini unuttur...

Kız kardeşine, bütün meseleyi en ufak teferruatına kadar anlattıktan sonra, kız ayağa kalktı ve: «Bize iki kadeh soğuk içki hazırla,» dedi. «Ben gidip içeriye bakayım, ne yapıyor bizimki.»

Kapıya hafifçe vurduktan sonra odaya girdiğinde, içrisi kapkaranlıktı. Ayaklarının ucuna basarak hastanın yanına geldi, ışığı yaktı ve parmaklarının ucu ile alnını okşadı.

Vince Mac Lowerie'nin hemen yanında bir bomba patlamıştı. Sarsıntı kafasını sert bir şeye çarptı. Kafası ortadan açıldı ve içine çok sıcak bir mâyi akmaya başladı. Bir örümcek, yüzünün üzerinde gezindiği için elini kaldırarak onu kovmak istedi. Tam bu anda gayet tatlı bir kadın sesi, «İnsan kendini hayatta bulursa ne hissediyor yüzbaşı?» dedi.

Vince, gözlerini açtığı vakit, bir metre önünde çok güzel, iki mâvi göz gördü. Bu gözlerin üzerinde uzun kirpikler, bu kirpiklerin üzerinde tatlı kumral renkte saçlar, bu saçların daha aşağısında kıvrık bir burun, bu burnun iki yanında pembe iki yanak ve tam karşısında kıpkırmızı iki dudak vardı.

Vincent Mac Lowerie'nin yüzünde mes'ut bir ifâde belirdi: «Öldüm ve Cennetteyim,» diye fısıldadı. «Beni oraya kabul edecekleri hiç aklıma gelmezdi.»

Aynı tatlı ses ona, «Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?» diye sordu.

— Hayâtımda kendimi bu kadar iyi hissetmedim... Cidden siz var mısınız?

— Şüphesiz...

— O zaman bir hastahâne gemisindeyim ve siz de benim hastabakıcısınız.

— Hayır... Etrâfınıza bakınız.

Vince «Siz var olamazsınız,» diye inat etti. «Ben öldüm ve siz de bir meleksiniz ve beni memnun etmek içinde hayatta olduğumu söylüyorsunuz.»

Louise Tepper'in bir elini alarak gözlerini kapadı.

— Yüzbaşı bey, hayattasınız, insan bundan daha çok hayatta olamaz!

Bir an elini geri çekmek istedi fakat sonradan vazgeçti. «Hank!» diye bağırdı. «Arkadaşın uyandı!»

Mac Lowerie doğruldu fakat aynı anda yüzü ekşidi.

— Ooooooh, başım! Nedir?...

Elinde tuttuğu ele baktı ve kolu tâkibedince biraz evvel görmüş olduğu yüzle karşılaştı «Kimsiniz?» diye sordu.

— Adım Louise Tepper. Hank'ın kız kardeşiyim.

— Beni yavaşçacık yastığın üzerine koyun lütfen. Ve uzaklaşmayın da. Muhakkak kafam paramparça. Hank nerede? Kafamın üzerine bir ton kurşun düşüren maymun suratlı adamı nerede?

— Merhaba Vince, Tepper şatosuna hoş geldin! Seni bu hâle sokan kim?

Mac Lowerie ona dalgın dalgın baktı ve: «Kız kardeşini çok daha güzel ve çok daha az patırdıcı buluyorum,» diye homurdandı.

Elini ensesine götürerek hafifçe şişkinliğin büyüklüğünü ölçtü.

— Peki, şimdi de bana doğruyu söyleyin. Ne oldu bana? Burada ne işim var? Bir sigara ve soğuk bir içki içebilmem için ne yapmam icâbediyor? Bana pantalonumu verin de giyineyim ve evime gideyim.

Bir daha doğrulmak istedi fakat yapamıyacağının farkına varınca teşebbüsünden vazgeçti.

— Seni benimle birlikte görmüş olan bir dedektif seni yerlerde yatarken tanıdı ve buraya kadar getirdi, bir barın sâhibi kafana bir telgraf direği veya buna benzer bir şey indirmiş. Zil zurna sarhoştun ve bütün müşterilere kafa tutuyordun. Doktor, kafanda herhangi bir kırıklık olduğunu zannetmiyor fakat pek emin de değil. Ölüp gitmezsen, seni birkaç gün burada alıkoyacağız, sinirlerin yatışınca kadar...

— Annamadım! Otelimde kalacağım ve Eddie'ye benzeyen adamı aramaya devâm edeceğim. Sizi kendi evinizde rahatsız etmeyi reddediyorum...

Tatlı ses. «Bizi hiç de rahatsız etmiyorsunuz,» dedi. «Sizi bir veya iki hafta aramızda görmek bizim için büyük bir zevk olacak. Şimdi de doktorun bıraktığı şu iki hapi yutun lütfen...»

Hapları yutabilmek için biraz su içerken, genç kız başını tuttu.

— Uyandığınız zaman kendinizi çok daha iyi hissedeksiniz Vince. Allah rahatlık versin.

Vince gözlerini kapadı ve Louise Tepper'in ona vermiş olduğu sâkinleştirici ilâcın, içine çökerttiği tatlı rehavete karşı gelmeye hiç uğraşmadı Emin yerde olduğunu bili-

yordu. Biliyordu ki kavga ve cinâyet zamanı şimdilik geçmiştir. Ve yine gayet iyi biliyordu ki alnının üzerinde dolaşan şey bir örümcek değil, güzel bir kızın parmaklarının ucudur...

YEDİ

Mac Lowerie ertesi sabah kahvaltı ederlerken, «Kendimi yeni doğmuş gibi hissediyorum,» dedi. «Tabii kendi kafamın arkasında bir de yedek kafam var. Fakat...»

— Şâyet o yedek kafanın içinde beyin varsa, onu kullanmanı tavsiye ederim. Çünkü dâimâ kullandığın beyninin pek o kadar faydası dokunmadı sana şimdiye kadar...

— Biliyorum. Fakat ne yapayım? En iyi arkadaşımın bir cinâyete kurban gitsin de ben rahatça dolaşayım mı? Dün sabah söylediklerimi de tekrar ederim Hank. Bu işi yapan herifi muhakkak öldüreceğim.

Louise Tepper, tatlılıkla «Bir fincan kahve daha ister misiniz?» diye sordu.

— Ne? Oh affedersiniz. Biliyorum bu kadar asabıleşmemeliyim...

— Hislerinizi gayet iyi anlıyoruz Vince.

— Seni oteline kadar götüreceğim. Bagajlarını hazırla! Öğleden sonra saat dörde doğru gelip seni alırım.

— Hey, bir dakika! Sizi epey rahatsız ettim şimdiye kadar ve...

Louise Tepper. «Bekleriz, Vince,» diye onun lâfını kestti. «Bire karşı iki reyle, buraya gelmenizi ve birkaç gün bizimle kalmanızı kararlaştırdık, karşı gelemezsiniz. Çoğunluk bizde...»

Kıza bir baktı ve tekliflerini reddetmek niyetinde olmadığını anladı. Louise Tepper, uzun boylu ve güzel bir kızdı. Gülüşü o kadar sevimli ve sıcaktı ki, bulunduğu her

yeri neş'elendiriyordu. Vince Mac Lowerie'nin de neş'e-ye öyle ihtiyâcı vardı ki! Senelerdenberi hoş bir yerde bulunmamıştı...

«O zaman... İki veya üç gün için,» diye kabul etti. «Sonra da belki Washington'a Bahriye Bakanlığına gider ve...»

Tepper bir arkadaş edâsı ile, «Bu işi halletmedikçe hiç bir yere gitmiyeceksin.» dedi. «Sonradan da belki seni kapı dışarı etmek için bir buldozer'e ihtiyâcımız olacak... Gidiyor muyuz?»

İkisi de ayağa kalktılar.

Hank, «Akşama görüşürüz Louise,» dedi.

— Akşama Hank... Akşama, Vince...

— Akşama... Louise!

Dışarı çıktıktan sonra ikisi de arabanın ön koltuğuna yerleştiler ve Vince Tepper'e: «Zor bulunur bir kız şu kız-kardeşin, Hank;» dedi.

— Biliyorum, Vince, Onunla iftihar ediyorum ve başına herhangi bir şeyin gelmesini istemiyorum. Fevkalâde bir kız.

Biraz sustuktan sonra devâm etti:

— Saat dört buçuğa doğru otelinin holünde buluşuruz. Eğer mümkünse o zamana kadar başını belâya sokmaya bak.

Vince, yüzünü buruşturarak, kafasının arkasında bulunan şiş'e parmağı ile dokundu.

— Korkma! Kafam sert ama bu derece değil. Sen ne yapacaksın? Bir iz'i mi tâkib ediyorsun?

— Hem evet hem hayır... Belki de Kırküçüncü sokakta bulunan Potter'e kadar bir atlarım.

— O da kim?

— Sana bahsetmedim mi? Üç herifin zil zurna oldukları meyhâne...

Tepper, bir an durakladı, fazla konuşmuş olmakdan korktu.

— Fakat sâdece lâf olsun diye gidiyorum oraya. İki, üç arkadaşım gitti ve her seferinde de Potter aynı şeyleri tekrarladi: güya üç kafadar oraya gitmişler ve ayakta duramıyacak hâle gelinceye kadar tezgâhın başında içki içmişler. Ya sen ne yapacaksın?

— Church Street'tte bulunan Bahriye İş Bulma bürosuna gideceğim, orada bir arkadaşım var. Beni yeniden almalarını çok isterim, belki pasif bir vazife veya enstrüktör gibi bir iş bulabilirler bana...

Araba otelin önünde durdu.

— Randevumuz saat dört buçuğa doğru. Arada da herhangi bir şaka yapayım deme!

Vince, kaldırıma indi ve Tepper gaza basarak oradan uzaklaştı.

İyi giyinmiş bir zat, otelin kapıcısına yaklaştı ve: «Eli kesik olan bu uzun boylu bey kim?» diye sordu.

Kapıcı «Beyefendi siz...» diye başladı, fakat yeni gelenin elinde bulunan kâğıt parayı görünce gayri ihtiyari elini uzattı ve parayı cebine indirirken. «Yüzbaşı Vincent Mac Lowerie,» diye izah etti. «On beş gündenberi bu otelde oturuyor.»

Meçhul adam. «Teşekkür ederim,» dedi. Ve kapıcıya hafifçe tebessüm ettikten sonra oradan uzaklaştı.

Vince, en alt katta bir gazete satın aldıktan sonra odasına çıktı ve dikkatle bu gazeteyi okumaya koyuldu. Hiç bir yerde Eddie Jackson'un öldürülmesinden bahsedilmiyordu.

— Pis şehir... Dün yazmış olacaklar, ben de görmedim... Yirmi dört saat! Dünyânın en iyi insanından sâdece bu kadar bahsedildi... Pis şehir!

Bir gün evvelki sinirlilik yine çökmüştü üzerine ve bu hisler içinde, Bahriye İş Bulma bürosunda bulunan arkadaş **Jerry**'nin yanına gitti. Üç gece evvel, bu aynı Jerry'nin yanından çıkarkendir ki, Vince, Kırküçüncü so-

kakta üç sarhoşla karşılaşmıştı.

Jerry onu görünce. «Nerelerdesin birâder?» diye haykırdı. «Evvelki günkü gazetelere bakılırsa, bir ölüyü teşhis etmişsin, merâk ettiğim için sana telefon ettim fakat her aradığımda otelinden çıkmış bulunuyordun.»

— Alçak herifin biri Eddie Jackson'u öldürdü. Ve yapacak bir iş bulamadığım takdirde benim de birisini öldüreceğimi hissediyorum.

— Eddie Jackson! Çok üzuldüm Vince. Eddie'yi fazla tanımazdım fakat... Nasıl oldu?

— Birisi onu arkadan vurdu. Bunu yapanı bulursam...

Hemen hemen aynı anda komiser Hank Tepper, âmiri olan Başkomiser Sanford'a. «Ne yapmamı istiyordunuz şef? Onu öylece kaldırımın üzerinde bırakmamı mı?» diyordu.

— Onu Bellevue'ye gönderebilirdiniz. Evinize götürmenize hiç hâcet yoktu. Olacak şey değil bu!

— Neden?

— Bu işle artık meşgul olmadığınızı öğrenince ne diyecek? O zaman kendi yapmak istiyecek bunu ve belki de başaracak! Ve Washington'un da istemediği bu işte. Listeyi bulmak istiyorlar. Hele onu bir bulsunlar, katil'i sonradan aramaya koyulurlar.

— Belki de başka birini öldürdüğü zaman...

— Ne olur? Bütün bir taburu kurtarmak için bir tek adamı ilk defâ olarak mı kurban ediyoruz sanki? Buna karşı da söyleyecekleriniz var mı? (Sanford, asabiyetle pürosunu kül tabağının içinde ezdi.) Söyliyecek bir şeyiniz olsa dahi, emir aldığınızı unutmayın. Bu meseleyi bırakın artık ve emri ben vermiyorum, Washington veriyor. (Masanın üzerinde bulunan bir deste kâğıdı alarak devâm etti:) **Frederic Carmello** adında biri hakkında kesilmiş bir hudut dışı etme müzekkeresi var burada, ayrıca Arizonada bulunan Tucson'a bir gidip gelme bileti, bir de sâdece

gelme bileti var, bu da Carmello için. Tren öğleden sonra gidiyor; tam saati kendiniz öğrenirsiniz. Gidin ve buraya Carmello ile gelin...

— Rivington sokağında oturan ve geçen sene karısını öldüren Carmello mu bu?

— Evet. Tucson'daki polisler onu yakalamışlar.

— Ne diye ben gideyim şef? Âdi bir dedektifi gönderemez misiniz?

— Sizi gönderiyorum çünkü öyle istiyorum. Hiç olmazsa böylelikle bir hafta kadar bir zaman bu meseleden bir de arkadaşınız Mac Lowerie'den uzak bulunmuş olursunuz! Treninizi kaçırmayın komiser bey. İyi yolculuklar!

Tepper ayağa kalktıktan sonra, arkasından kapıyı hızla kapıyarak odadan çıktı.

«Mac Lowerie için üzülüyorsunuz komiser bey,» diye devâm etti. Sanford kendi kendine alçak sesle, «Ve kötülük orada işte... çünkü, bu listenin şu anda yüzbaşı Mac Lowerie'nin cüzdanında olup olmadığını biz de bilmiyoruz!»

Mac Lowerie, hikâyesini daha bitirmemişti ki, arkadaşının yazıhânesinin kapısı açıldı ve içeriye, üzerinde bahriye üniforması bulunan uzun boylu bir adam girdi.

Yüksek sesle. «Merhaba Jerry,» dedi. «Gidip zilliyi kiralım mı?»

— Hemen... şimdi. Sana Yüzbaşı Vincent Mac Lowerie'yi takdim ederim. Vince, bu da **Yarbay Wilton**. Wilt, bahriyeyi alâkadar eden casusluk işleriyle uğraşır.

Bahriye subayı birden, «Bir dakika,» dedi, «geçen gün **Andrew Salni**'nin resmini tanıyan siz değil mi idiniz?»

— Kimin resmini?

— Andrew Salni, meşhur politikacı zengin herif! İki veya üç gün önce, bütün gazeteler resmini neşrettiler, bir de Hannigan'ın. Charlie Hannigan adında bir adamınkini...

Vince, «Andrew Salni,» diye tekrarladı. «Allahım... Acaba polisler bunu biliyorlar mı? Bana telefonunu verse-ne bir dakika Jerry.»

İki gün önce Tepper'e telefon ettiği için numarasını unutmamıştı.

Âhizenin içine, «Alo Hank?» diye bağırdı. «Ortada bulunan adamın, Andrew Salni adında gayet zengin bir politikacı olduğunu biliyor mu idin?»

Tepper. «Hayır,» diye yalan söyledi «Sen nereden biliyorsun bunu?»

— Bahriye casusluk işleri ile alâkadar olan yarbay Wilton söyledi şimdi. Arkadaşımdın yazıhânesindeyim... Ne yapacağız şimdi?

Tepper «Ben seni haberdar ederim,» dedi ve telefonu kapadı.

«Tuhaf!» diye söylendi Mac Lowerie, «Pek alâkadar olmamışa benziyordu.»

Wilton. «Beni bir dakika bekleyin çocuklar,» dedi. «Gidip kasketimi alayım geliyorum.»

O çıktıktan beş veya altı dakika sonra telefon çaldı ve Jerry açtı.

— Alo? Ya... Ne yaparsın Wilt, her şeyden önce vazife... tabii... tabii... Ricâ ederim, özür dilemeye ne hâcet. Allahı ısmarladık.

Âhizeyi yerine koyduktan sonra ayağa kalktı.

— Wilton bizimle yemek yiyemeyecekmiş. Yazıhânesinde bir casus varmış gibi konuştu benimle... Ne yapalım?. Hadi gidelim...

İki arkadaş berâberce yemek yediler ve Jerry. Vince'a, ona göre bir iş bulmak için uğraşacağına söz verdi... Fakat Vince'ın aklı orada değildi. Hank Tepper'in konuşmasında bir acayıplık hissetmişti ve bu hâle bir mânâ vermek için kafasını zorluyordu.

Jerry ayrılırken, «Öyle yap ki, sana ihtiyâcım olduğu vakit seni her nencecik bulabileyim,» dedi. «Belki

bir fırsat çıkar ve seni hemen bulmam icâbeder... Jackson'u öldüren adam hakkında da polislerin yaptıklarını bilmek isterim.»

— Bana öyle geliyor ki bu herifi kendim bulmam icâbedecek. Allahısmarladık Jerry. Yine görüşürüz.

Bavullarını hazırlamaktan başka hiç bir işi olmadığı için, acele etmiyordu. Nasıl olsa Tepper onu almaya saat dört buçukta gelecekti.

Nihâyet oteldeki odasına girdiği vakit onu altüst buldu. Çarşaf, yatak örtüleri, komodinin üç çekmecesini, hepsi yerlerde idi. Bütün elbiselerinin astarları lime lime kesilmişti. İki bavulunun kaplamalarına da aynı şey yapılmıştı. Vince, telefonu açtı ve Tepper'e telefon etti.

— Alo? Burası komiser Tepper'in yazıhânesi...

— Hank orada mı?

— Hayır. Kim konuşuyor?

— Yüzbaşı Mac Lowerie... komiserin nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Hayır.

— Ne zaman dönecek?

— Bilmiyorum.

Fenâ halde kızan Vince telefonu kapadı ve yeniden açarak otelin yazıhânesile konuştu:

— Ben Mac Lowerie! Birisi odama girmiş ve her tarafı alt üst etmiş. Böyle hallerde ne yapıyorsunuz?

— Bir şeyinizi çaldılar mı?

— Daha kontrol etmedim. Fakat gardrobumun içinde sağlam hiç bir şeyin kalmadığını gayet iyi biliyorum.

— Size derhal birisini göndereceğim yüzbaşım. Merâk etmeyin. Her şey düzelir.

Otelin detektifi, iki müdür muavini ve nihâyet polis memurları, hasarı tesbit etmeye geldiler. Polislerden biri, bir detektif göndereceğine söz verdi, müdür muavinleri hasarı tesbit etmesini ve bir liste hâlinde bildirmesini ricâ ettiler, ve sonunda odanın içini biraz düzelt-

mesi için bir kadın gönderdiler.

Mac Lowerie, saat dört buçukta oteli terkedeceğini bildirdi. Tepper'i ne kadar da bulmak isterdi. Ve âniden, komiserin, ona, belki Potter'e gideceğini söylediğini hatırladı. Potter'e, Kırküçüncü sokak... Pek uzak olmaması lâzımdı. Oraya kadar gidip randevu saatinden önce dönmeye vakti vardı. Hiç olmazsa vakit geçer, odasının içinde kazık gibi dikilmezdi.

Meyhâneyi gayet kolaylıkla buldu ve içeri girdikten sonra bir viski ısmarladı. Kendisine içkiyi veren adama Potter olup olmadığını sordu.

— Hayır beyefendi. Nick ancak akşam sekizden itibaren burada bulunur... Ona verilecek bir emânetiniz mi vardı?

— Hayır, fakat arkadaşlarımdan bir tânesi onunla bugün buluşacaktı ve o arkadaşımı bulmak istiyorum. Onu görmediniz mi acaba?

Ve iki kelime ile Tepper'i târif etti.

— Hayır. Zannetmiyorum. Fakat Nick'i görmek istediğine göre belki de doğruca evine gitmiştir. Size adresini bir de telefon numarasını vereyim. Hiç olmazsa telefon eder arkadaşınızın orada olup olmadığını öğrenirsiniz.

Vince, Nick Potter'in numarasını çevirdikten sonra epey bir zaman bekledi, zil çalıyor fakat hiç kimse cevap vermiyordu. Âhizeyi yerine koydu, teşekkür etti, içkisinin parasını verdi ve dışarıya çıktı.

Oteline vardığında ona bir pusula verdiler.

Gelir gelmez, yanda yazılı olan numaraya telefon etmesi ve bayan Tepper'i araması bildiriliyordu. Âniden heyecanlanan Mac Lowerie, acele ile odasına çıktı ve telefonu açtı.

— Alo... Bana bayan Tepper'i verir misiniz lûtfen?

— Bayan Tepper benim efendim.

— Günaydın Louise. Ben Vince. Beni aradığınızı öğrendim ve...

— Vince, çok üzgünüm fakat burada yatamayacaksınız... Daha doğrusu bu akşam. Biraz evvel Hank bana telefon etti ve bir haftadan evvel dönmeyeceğini bildirdi. Nereye ve ne iş için gittiğini söylemedi... Zâten hiç bir zaman söylemez ya. Fazla üzülmeyiniz ya? O döner dönmez bizimle kalmaya gelirsiniz. Çok memnun olurum... Oluruz.

— Üzüldüm doğrusu. Fakat mâdemki yapılacak başka şey yok... Hiç olmazsa bu akşam gelip sizi almama müsaade eder misiniz? Gider bir lokantada yemek yeriz ondan sonra bir yere dans etmeye veya bir sinemaya gideriz...

— Memnuniyetle Vince!

— Saat kaçta gelip sizi alabilirim?

— Yazihânedan belki de geç çıkarım. Saat yedide gelebilir misiniz?

— Peki Louise... Akşama...

Âhizeyi yerine koydu ve ıslık çalmaya başladı. Eddie'yi, morg'da bulunan masanın üzerinde upuzun uzanmış gördüğündenberi ilk defâ olarak kendini o kadar neş'eli hissediyordu.

O manzara gözlerinin önünde canlandı ve sustu. Eddie'yi öldüreni muhakkak yakalayacağına yemin ettiği halde şimdiye kadar hiç bir şey yapmamıştı! Aklına bu gelince yeniden asabileşmeye başladı. Mâdemki Hank bir hafta bulunmayacaktı, en iyisi gidip Nick Potter'e kendisi sual sormalı idi... Telefonu yeniden açtı ve barmenin ona vermiş olduğu numarayı çevirdi. Yine kimse yoktu. Louise Tepper ile lokantaya gidinceye kadar, boş geçirecek üç saati vardı önünde...

Vince, bir daha otelinden çıktı ve bir taksiye atladıktan sonra şoföre, Brooklyn'de bulunan Nick Potter'in adresini verdi.

Vince Mac Lowerie, Nick Potter'in kapısının önünde durdu ve kapıya vurdu. Nick Potter, eski bir binânın üçüncü katında oturuyordu. Cevap alamayınca, Vince daha hızlı vurdu.

Üst kattan çatlak bir ses geldi:

— Bu gürültüye ne zaman bir son vereceksiniz bakkayım?

Vince, kafasını kaldırıncaya, dördüncü katın kapısının önünde ihtiyar bir kadının durduğunu gördü, ranzalara dayanmış kapıyı çalan adamın kim olduğunu fark etmeye uğraşıyordu.

— Bay Potter acaba evde mi hanımefendi?

— Eğer evde ise ve sizin kapıyı vurduğunuzu duymadı ise muhakkak sağırdır. Güle güle!

Bir kapının kapandığı duyuldu. Vince, birkaç dakika daha Nick Potter'in kapısına vurdu. Sonra merdivenlerden indi. Bir arabaya atladı. Oteline döndü.

Odasında, onu iki kişi bekliyordu.

— Siz Vincent Mac Lowerie misiniz?

— Evet. Siz kimsiniz?

İki detektif polis hüviyetlerini gösterdiler.

— Odanıza hırsız mı girdi?

— Bir şeyimin çalınıp çalınmadığını bilmiyorum... Bildiğim tek şey, bütün elbiselerimin sıkı bir kontrolden geçtiğidir.

— Sizce, hırsız ne arıyordu?

— Nereden bileyim? Paramı dâimâ üzerimde taşıyım ve hiç bir kıymetli eşyâm yoktur.

— Tuhaf. İki gün evvel Kırküçüncü sokaktaki cinâyete karışan siz değil mi idiniz? Bunun arasındaki yakınlığı...

— Sâdece bir resmi tanıdım o kadar... Fakat o işle

— Ben de... Nereden geliyorsunuz? Ne diye bizi beklemisiniz?

— Sizin buraya geleceğinizi ben nereden bileyim!

— Size söylemişlerdir. Nerede idiniz?

— Sizi alâkadar etmez zannediyorum, fakat yine de söyleyeyim: bir alış verişe gittim.

— Ne biçim alış veriş? Bir şey mi satın alıyorsunuz?

Vince, çok yanlış hareket ettiğini anladı ve bir yalan uydurdu.

— Bir şapka almak istiyordum, fakat gördüklerimin hiç birisini beğenmediğim için hiç bir şey satın almadan geri döndüm.

— Her ne ise. Gönül ile ilgili sıkıntılarınız var mı?

— Yok canım! Neden?

— Bütün bu lime lime kesilmiş olan elbiseleriniz bir kadının yapabileceği bir işe benziyor da... Tam olarak tahribedilen eşyâlarınız neler?

Mac Lowerie, hızla şahsi eşyâlarını gözden geçirdi ve teker teker zayıatı söyledi.

Sonunda: «Bu kadar,» dedi, «ve gördüğüme göre hiç bir şey eksik değil.»

Dedektif, yazdığı listeyi cebine soktu. Ve «Tuhaf... çok tuhaf,» diye tekrarladı. «Muhakkak ki hırsızınız bir şey arıyordu, fakat ne? Gizli şifre veya buna benzer şeyler taşır mısınız?»

Mac Lowerie. «Bir o eksikti.» diye gülmeye başladı.

— Peki... O zaman otel personelinin sorguya çekelim, fakat ne var ki herifin ne aradığını bilmiyoruz... Bir şey bulursak sizi haberdar ederiz. Allahısmarladık.

Kapıyı açmak üzere idi ki, yüzünü çevirdi ve: «Neden bir şapka almak istiyordunuz?» diye sordu.

Vince ensesini göstererek, «Bu pansumanı saklamak için,» dedi.

— Nasıl oldu bu?

— Ayağım kaydı ve sırtüstü düştüm.

— Anladım.

Detektifler odadan çıktılar. Vince, bir sigara yaktıktan sonra kendini yatağının üzerine attı. Bu kesilen ve paramparça edilen astarlar meselesi onu çok düşündürüyordu. Eddie Jackson'un üniforması hâlâ gardrobun içinde idi, ve bunu görünce ki: «Acaba bu elbisenin içinde bir şey vardı da başkası da mı alâkadar oluyordu?» diye düşündü. Öyle idi, ise bu şey ne idi?

Sigarasını bir kül tablasının içinde ezdi. Ceketlerinin hiç biri sağlam kalmamıştı, fakat eşyâlarının içinde bir iğne ile iplik buldu ve astarlardan bir tânesini tâmir etmeye başladı. Dikiş işi bittiği zaman, demir kancasını plâstik eli ile değiştirdi ve odadan çıktı.

Taptâze bir güzelliği olan Louise Tepper, beyaz bir elbise içine bürünmüş, onu bekliyordu.

— İyi akşamlar Vince. Başınız nasıl bugün?

Mac Lowerie'nin koltuğunun altındaki kutuyu görünce de sordu:

— Nedir bu?

— Çiçek. Sizin için... Sarhoş olduğu halde sizin evinize kabul edilen zavallı bir adam tarafından...

— Oh, Vince... Yapmamalı idiniz... Çok güzel çiçekler...

— Size benziyorlar... Yolda gelirken bu kırmızı gülleri görünce sizi düşündüm...

Kızardığını hissetti. Böyle kelimeleri kullanmak ona hiç de kolay gelmiyordu.

Louise gülümseyerek; «Bakıyorum, bahriyede çok şeyler öğreniliyor,» dedi. «Cidden çok güzel çiçekler. Beni düşündüğünüz için çok teşekkür ederim... Şunları bir vazonun içine koyalım ve gitmeden bir şeyler içelim.»

Kızın arkasından mutfığa kadar gitti.

— Hank'ın nereye gittiğini öğrendiniz mi?

— Hayır. Çok tuhaf. Yemekten hemen sonra bana

telefon etti ve bir haftalığına bir iş için gideceğini, sizi aradığını, bulamadığını onun için size de benim haber vermemi söyledi.

— Ben ona yemekten biraz evvel telefon ettim fakat gideceğinden bahsetmedi. Çok merâk ediyorum, acaba nereye gitti?

— Nasıl olsa öğreniriz.

Gülleri bir vazounun içine vazoyu da şöminenin üzerine yerleştirdi.

— Bunlar şimdiye kadar bana verilen güllerin en güzelleri...

Bir an bir sessizlik oldu, fakat bunu bozan yine Louise Tepper oldu.

— Çiçeklere içkilerini verdik. Şimdi gelin bana yardım edin de iki tâne Tom Collins hazırlıyalım.

— Benimki cin yerine viski ile olsun. Cin ile başım epey belâya girdi. Fakat bu demek değildir ki viski ile de girmedi. (Parmağı ile kafasının arkasındaki şiş'i okşadı.) Dün akşam pek o kadar görülecek durumum yoktu galiba!

— Kendinize göre bâzı haklarınız vardı fakat ricâ ederim bir daha tekerrür etmesin. Bardaklar orada, dolabın içinde...

Yarım saat kadar bir taraftan içip bir taraftan da havadan sudan konuştular. Sonra, ufak bir lokantaya gidip yemeklerini yediler ve orkestra bütün müzik âletlerini toplamaya başlayıncaya kadar dansettiler. Louise'in kapısının önünde idiler ki, Vince, titrek bir sesle sordu:

— Bana acıyor musunuz?

— Efendim?

— Bunun için... Bana acıyor musunuz?

Ve plâstik elini hafifçe havaya kaldırdı.

— Vince Mac Lowerie! (Louise'in yüzündeki gülümseme silinmişti.) Bir daha böyle bir şey söylediğinizi duymıyayım, Vince! Bir erkeksiniz ve üstelik de çok efendi!

Bana bunu ne diye soruyorsunuz? Siz kendinize acıymusunuz?

— Bâzen. İlk başlarda çok... Sonraları alıştım. Bu akşam da şimdi aklıma geldi... Sizi tekrar görmek istiyorum!

Vince Mac Lowerie, oteline dönünceye kadar bütün yol boyunca hafif sesle şarkı söyledi. Louise, ertesi gün öğleden sonra telefon etmesini söylemişti, böylelikle beraberce bir daha çıkabileceklerdi.

O gece. çok güzel rüyâlar gördü.

Ertesi sabah, uyandığı zaman güneş pırıl pırıl parlıyordu.

Muhakkak bir iş bulmam lâzım, diye düşünüyordu. Bir bekâr emekli maaşı ile geçinebilir fakat bir âileyi geçindirmek için!..

Detektif Perrini ve iki arkadaşı, otelin yemek salonuna girdikleri vakit, Mac Lowerie kahvaltısını ediyordu.

Üçü berâber, gidip Vince'ın önüne dikildiler.

— Vincent Mac Lowerie?

— Evet? Bir arzunuz mu var?

— Adım Perrini, batı kısmı cinâyet kısmındayım. Beni tanıdınız mı?

— Hayır! Tanımam mı lâzımdı? Siz, Eddie Jackson ile Salni'yi öldüren o alçak herifi yakaladınız mı?

— Bırak şimdi palavraları. Kalk ayağa, ellerini de ceplerinden uzak tut, karışmam yoksa!

— Ne oluyorsunuz?

Mac Lowerie, detektifin, sağ elini sol koltuğunun altına soktuğunu ve öylece beklediğini gördü. Ayağa kalktı, öbür iki adam, üzerini gayet usta parmaklarla aradıkları vakit, kimıldanmadı bile!

Perrini gayet tatlı bir sesle, «Odana çıkıp orada konuşacağız,» dedi. «Bu lokantanın içinde beyhude patırtı et-

miyelim. Kafanın üstüne başka bir şey yemek istemiyor-
san yavaş yürü. Elimdeki bir barmenin buz kırma sopası-
na benzemez.»

— Nereden biliyorsun bunu?

— Geçen gece seni komiserin evine ben götürdün. Zil zurna sarhoştun. Kes sesini de çık yukarıya. Yukarda daha serbest konuşabiliriz.

Lokantadan çıktıktan sonra asansöre bindiler ve doğ-
ruca Mac Lowerie'nin odasına gittiler. Üçüncü detektif
de odaya girip arkasından kapıyı kapadıktan sonra Per-
rini: «Otur,» dedi. «Sana sorulacak bâzı ufak suallerimiz
var. Meselâ: dün öğleden sonra saat üç ile üç buçuk ara-
sı buradan çıktıktan sonra nereye gittin?»

— Bir şapka satın almak istiyordum.

— Yalancı! **Brooklyn'e gittin ve Nicholas Potter'i öl-
dürdün!..**

DOKUZ

— **Bana yalancı denilmesini istemiyorum. Ve Nick
Potter'i de ben öldürmedim.**

— Sen söylüyorsun bunu. Fakat eninde sonunda iti-
raf edeceksin. Seni yakaladık, Mac Lowerie, iyisi mi her
şeyi olduğu gibi anlat, hiç olmazsa mahkemede kârlı çı-
karsın.

— Potter'i öldürdüğüm nereden aklına geldi? Neye
benzediğini dahi bilmem. Onu hiç gör...

— Yorulma arkadaş! Dün onu meyhânesinde aradın.
Orada yoktu. Buraya döndün, burada seni iki detektif bek-
liyordu, gûya bir hırsızlık işi için... Onlar gittikten sonra
Brooklyn'e gittin ve Potter'i öldürdün.

— Nedir bu benim üzerime atmaya uğraştığın suç,
pis herif?

— Buna benzer bir kelime daha söyle, kafana bir şey indiririm!

Mac Lowerie. «Yalnız mı?» diye alay etti.

Detektiflerden bir tânesi tabancasını çıkardı ve onu namlusundan yakaladı. Ve Perriniye sordu:

— Ona nasıl rahat durulduğunu öğretmemi istiyormusun?

Mac Lowerie kafasını omuzlarının arasına soktu.

— Haydi çocuklar! Teker teker veya üçünüz beraber. Bakalım dördümüzden hangisi en ziyanlı çıkacak!

Detektif tabancasını döndürerek namluyu Mac Lowerie'ye doğru çevirdi.

— Bu meseleyi burada kapatabiliriz istersen Perrini, belki kaçmak veya karşı koymak ister.

— Yavaş ol, yavaş ol. Bu herif komiserin arkadaşı, bize tuzluya mal olabilir. Sana gelince, ricâ ederim hareketlerinde temkinli davran çünkü üç kişiyi öldürmüş olan bir adamla uğraşmaya vaktim yok. Ters bir hareket yap, gebertirim seni, anlaşıldı mı?

Mac Lowerie, başını eğerek kabul etti.

— Potter'i öldürmedim. Salni'yi öldürmedim. Ve muhakkak ki en iyi arkadaşımı da öldürmedim!

— Kim bu Salni?

— Ortadaki herif. En başta öldürülmüş olan...

Birden Perrini sevinç dolu bir ifâde ile. «Mâdemki onu sen öldürmedin, adının Salni olduğunu nereden biliyorsun?» dedi. «Sen hâle bak ki, bu adamı adı ve sanı ile bize ilk söyleyen sensin! Onun adını başka hiç kimse bilmiyor!»

— Tepper biliyor! Ve bana da bunu bahriye casusluk işleri ile uğraşan bir yarbay söyledi. Bırakın da ona telefon edeyim.

Elini âhizeye doğru uzattı.

— Bırak bunu! Şimdilik telefon'u unut! Bugün bizim için en mühim mesele Nick Potter'in öldürülmesi... Sana

söylüyorum, Mac Lowerie, senin için en iyi şey onu senin öldürdüğünü şimdiden söylemek.

— Benim öldürmediğimi söyledim, fakat eğer sen bana aksini söyletebilirsén, çekinme... Çok vaktim var benim.

Vince, sandalyesinin içine daha çok gömülerek ayak ayak üzerine attı.

— Okey, mâdemki iş kurnazlığa döküldü haydi bakalım. Dün öğleden sonra ne diye Potter'in meyhânesine gittin?

— Hank Tepper'i arıyordum.

— Meyhânede mi?

— Oradan bir geçeceğini söylemişti bana...

— Üç gün evvel sorduğu suallerle bütün bir karneyi doldurmuştu, oraya bir daha gidip ne yapacaktı? Sen ne sebepten dolayı Tepper'i görmek istemiştin?

— Odama hırsız girdiğini söylemek için...

— Ya! Neyini çaldılar?

— Hiç, fakat...

— Anlattığın martavallar yutulmayacak cinsinden Mac Lowerie!

Perrini ayağa kalktı.

— Kalk! Seni müdüriyete götürüyüm. bâri orada yalanlarını yazacak birisi bulunur Öğleden evvel her şeyi itiraf edeceğine, bahse girer misin?

Mac Lowerie ağır bir küfür etti.

— Yakında bu küfürü gerisin geriye gırtlığına tıkayım ben. Haydi kalk da gidelim. Şaka da istemem yolda, yoksa kafa diye kullandığın o kocaman armutta dokuz buçuk milimetrelik bir delik açarım.

Mac Lowerie soğukkanlılıkla itaat etti. Asabiyeti tamâmen geçmişti Bu Perrini denenen adam, aklına gelen ilk ismi şüpheli şahıs diye kullanmak istemişti ve Vince'in üzerine düşmüştü, fakat Vince gayet iyi biliyordu ki olup bitenler kendiliklerinden onu temize çıkaracaktı! O za-

man Perrini'nin suratının alacağı şekli düşündükçe evvel-
den güleceği geliyordu...

Perrini telefonu açıp da Başkomiser Sanford'a geleceklerini haber verirken, öbür iki detektif, ellerinde tabancaları, iki tarafını almışlardı. On dakika sonra Müdüriyet önünde arabadan iniyorlardı. Doğruca Başkomiserin odasına gittiler. Odada birçok şahıs vardı, Vince, aralarında, sâdece bir tânesini tanıyordu. Bu da bir gün evvel hırsızlığı tahkik etmek üzere otele gelen detektiflerden biri idi.

— Günaydın Başkomiser bey.

Sanford, selâmına karşılık vermedi.

— Umarım ki burada bulunuşunuzun sebebini biliyorsunuz?

— Galiba aptalın biri fenâ halde yanıldı da onun için...

— Size bâzı sualler soracağız. Açık göz gözükmeye uğraşmayın. Sizden istediğimiz kelime oyunları değil, dürüst cevap. Adınız ve soyadınız ne?

— Vincent Mac Lowerie.

Yazıhânenin bir köşesinde oturmuş olan stenograf, eline kalemini alarak yazmaya başladı.

— Yaşınız?

— Yirmi dokuz.

— Adresiniz?

Vince, otelinin adresini verdi.

— İşiniz?

— Deniz kuvvetlerinden harp mâlûlü olarak emekli...

Beylik sualleri sorduktan sonra, Sanford, bütün olup bitenleri bir daha gözden geçirdi. Mac Lowerie'nin, Kırk-üçüncü sokakta üç sarhoşla karşılaşmasından o güne kadar...

— Şimdi de gerisin geriye gidelim. Kim olduğunu

hâlâ bilmediğimiz için ilk kurbana sâdece ortadaki adam diyeceğiz.

— Vince, «Adı Andrew Salni idi,» dedi. «Ve gayet gözde bir politikacı idi. Daha dün bunu komiser Tepper'e söyledim.»

— Size kim söyledi?

— Yarbay Wilton... Bahriyeyi ilgilendiren casusluk işleri şefi. Kendisi...

— Fakat bize bunu hiç bir zaman söylemedi! Onun için bu adama **ortadaki adam** diyeceğiz. Onu ne zaman tanıdınız?

— Hiç bir zaman. İlk ve son olarak onu Kırküçüncü sokakta, öbür iki sarhoşla berâber gördüm.

— Belki. Sonra bakarız buna. Öbür ikisi kimdi?

— Bilmiyorum.

— İkisinden bir tânesini ismi ile çağırdınız değil mi?

— Bir tânesinin eski arkadaşımı Eddie Jackson olduğunu zannetmiştim.

Mac Lowerie'nin koltuklarının altı terlemeye başlamıştı.

— Sonradan, Eddie'yi ne zaman gördünüz?

— Ertesi sabah. Otelime geldi ve... (Mac Lowerie birden durdu.) Onu **sonradan** görmedim, çünkü bir gece evvelki o değildi.

— İspat edebilir misiniz?

Atılan ağ, büsbütün şaşırان zavallı Mac Lowerie'nin etrâfında gitgide daralıyordu. Bir tek kendisi, Andrew Salni'yi o geceden evvel hiç görmediğini iddia edebilirdi. Eddie Jackson öldüğü için de, o gece karşılaştığı adamın arkadaşı olmadığını ispat edecek başkası yoktu. Ve yine Nick Potter'in meyhânesine sâdece Tepper'i aramak için gittiğini yalnız kendisi biliyordu.

Brooklyn'de, Potter'in bir üst katında oturan moruk karı, resmini tanımış ve onun **kapıya yerinden sökmek is-**

ter gibi vurduğunu gördüğünü söylemişti. Nick Potter'in kapısını ne diye kırmak istemişti?

Mac Lowrie, «Allahınızı severseniz komiser bey,» diye bağırdı, «ne yapmak niyetindesiniz? Beni elektrikli sandalyenin üzerine oturtmak mı?»

— Evet... Çünkü bence üç kişi öldürdünüz ve mümkünse sizi elektrikli sandalyenin üzerine göndermek benim vazifem... ve galiba bu mümkün gibi gözüküyor bana.

— Fakat bu üç adamı ne diye öldürmüş olayım?

— Size söyleyeyim Mac Lowrie. Geçen gece, sokakta üç adamla karşılaştınız. Ortadaki sarhoştur. Öbür ikisinin, onu kaldırımın bir kenarına yatırdıklarını gördünüz ve onlar uzaklaştıktan sonra da adamı soydunuz.

— Demek üstelik bir de hırsızım?

— Sarhoşları soymak, kuvvetsizlere dayak atmak, asker işidir bence, değil mi? Çabuk kazanılan bir para, üstelik de rizikosu yok. Ve şimdi de bana, paraya ihtiyâcınız olmadığını söylemeyin.

— Böyle paraya ihtiyâcım yok.

— Emekli aylığınızın miktarını biliyorum, otelde odanıza kaç lira verdiğinizi de biliyorum. Jackson'u zil zurna sarhoş ettiğiniz gece ne kadar harcadığınızı da biliyorum... Siz, ortadaki adamı soymak istediniz, fakat o birden uyandı ve bağırarak istedi, bunu görünce de onu öldürdünüz, değil mi?

— Saçmalıyorsunuz!

— Jackson'u sarhoş ettiğiniz gün, hemen hemen iki yüz dolar harcadınız. Nereden buldunuz bu kadar parayı?

— Jackson bana parasını vermişti. İçtiği zaman ya parasını kaybeder veya etraftakilerine dağıtırdı, onun için senelerdenberi anlaşıştık ve...

— Karşınızda çocuk yok Mac Lowrie! O para ortadaki adamın cebinden çıkmıştı. Onu öldürmek mecburi-

yetinde kalmıştınız ve bütün câniler gibi siz de endişeli idiniz Mac Lowerie... Jackson sizi görmüştü. İlk önce onu bize yakalattırmak istediniz fakat sonradan ne yaptığının farkına vardınız. Bu da cânilere has bir psikoloji... Jackson'un, şüpheli bir şey görmüş olmasından korkunuz, ertesi gün onu aradınız, buldunuz ve bütün gün yanıldığını söyleyerek onu sarhoş ettiniz, fakat o söylemiş olduklarından vazgeçmemiş olacak ki onu da öldürdünüz.

— O, sizin hüsnü kuruntunuz!

— Bunu sonra söylersiniz! Bir suçlu hiç bir zaman ilk ağızda itirafta bulunmaz. Sonra da, paniğe kapılarak, odanızda bir hırsızlık olmuş süsünü verdiniz, sanki bu meselenin içinde başka biri varmış da, sizi tehdit ediyormuş gibi gözükmek için... Böyle bir oyuna baş vurmamız için, cidden delirmiş olmanız lâzımdı Mac Lowerie! Nihâyet Potter kalıyordu, çünkü onun meyhânesinde, ortadaki adamın, cebinden banknot dolu bir cüzdan çıkardığını görmüştünüz...

— Potter'in meyhânesine hiç gitmedim. Ve o gece; arkadaşlarla birlikte evlerinde kâğıt oynadığımı isbat edebilirim.

— Arkadaşlarınızın evine saat ona doğru gittiniz. Ortadaki adam, Potter'in meyhânesine saat dokuzda gitti. Demek oluyor ki onu saat dokuz ile on arasında gördünüz. Sonra da arkadaşlarınızdan ayrıldıktan sonra onu bir daha gördünüz. Size bu işi evvelden tasarladığınızı söylemiyorum. Fakat onun zil zurna sarhoş olduğunu ve arkadaşlarının da onu kaldırımın bir kenarına bıraktıklarını görünce, cüzdan aklınıza geldi ve onu soymaya gittiniz. Jackson'u öldürdükten sonra, Potter'in sizi meyhânesinde görmüş olabileceği aklınıza geldi ve onu da öldürdünüz. Şapka hikâyenize gelince de, çok güldüm doğrusu! Otelinizin yakınlarında bulunan hiç bir şapka satıcısı sizin resminizi tanımadı. Buna ne dersiniz Mac Lowerie?

— Anlattıklarınızın saçmadan ibâret lâflar olduğunu

söylerim. Muhakkakki fenâ halde suçlu sıkıntısı çekiyorsunuz, yoksa böyle bir hikâyeyi normal şartlar altında uydurmazdınız. Galiba şefleriniz sizi çok sıkıştırdılar. Zâten benim bilmek istediğim bir şey var şu polislik mesleği hakkında: her yakaladığınız adam için bir prim mi alıyorsunuz?

Sanford'un yüzü yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı:

Birden bütün soğukkanlılığını kaybederek. «Kapa şu çeneni âdi herif,» diye bağırmaya başladı. «Buna benzer bir kelime daha söyleyecek olursan, harp mâlûlü, marp mâlûlü tanımam atarım dayaağı!»

— Atacağınız dayakla üç adamı öldürdüğümü itiraf edeceğimi zannetmeyin, ben hiç kimseyi öldürmedim.

— Ben hiç kimseyi öldürmedim... Ben hiç kimseyi öldürmedim... Şimdiye kadar karşıma gelen suçlulardan bir tânesi de evet efendim ben yaptım dese... Nerede. İnkâr eden adam başına bir dolar almış olsam milyoner olur gider bir köşede rahat bir hayat sürerdim.

— Komiser Tepper benim suçlu olduğumu zannetmiyor.

— Komiser Tepper'in ne düşündüğünü nereden biliyorsun?

— Beni suçlu zannetse idi beni evine dâvet eder mi idi? Sonra... Ne diye beni o tevkif etmedi? Bu mesele ile onun uğraştığını zannediyordum. On'u çağırın da ne düşündüğünü bir sorun.

— Tepper eski muharıpleri çok sever. Şimdi de izinli.

Mac Lowerie birden kendini pek yalnız hissetti.

— Okey... Bir avukata telefon edebilir miyim?

Bu kadar az insan tanıdığı bir şehirde nerede ve nasıl bir avukat bulabileceğini düşündü. Fakat hiç bir ehemmiyeti yoktu bunun. Tek isteği, biraz istirahat etmek, ıslak gömleğini çıkarmak ve şöyle hafifçe bir yere uzanmaktı. Başı fenâ halde ağrıyordu.

Sanford, «İhtiyâcın olacak bir avukata,» diye alay etti. «Sana bir tâne göndeririz... Hücrene. Çünkü orada...»

Odanın içinde hazır bulunan dinleyicilerden bir tânesi hafifçe öksürdü. Ve «Sizinle başbaşa konuşmak istedim başkomiser bey,» dedi. «Konuşmamız bir veya iki dakika sürecektir. Acaba...»

Sanford istemeye istemiye, «Patron sizsiniz efendim,» dedi. «Hadi bakalım, çıkın hepiniz, Mac Lowerie'yi de alın. Koridorda beklersiniz.»

En son detektif, arkasından kapıyı kapıyarak odadan çıktıktan sonra bir püro yaktı ve: «Hayrola, yolunda gitmeyen bir şey mi var?» diye sordu.

— Elinizde hiç bir delil yok, mesele orada. Başınıza belâ açabilirsiniz.

— Elimde hiç bir delil olmadan içeri tıktığım ilk suçlu olmayacak ki, nasıl olsa bulurum bana lâzım olanları! Hele bir kere girsin içeriye, bir veya iki günde her şey hallolur...

— Şimdi olana bakalım... Elinizde hiç bir suç delili olmadıkça, savcı dosyayı eline dahi almak istemeyecek. Bütün bu anlattıklarınızla, bir eli bulunmayan eski bir muharibi hâkim huzuruna çıkaramazsınız! En tecrübesiz bir avukat dahi onu birkaç saat zarfında serbest bırakır o zaman da siz rezil olursunuz ve bütün harp mâlûl-leri cemiyetleri de üzerinize düşerler... Size tekrar ediyorum, elinizde hiç bir delil yok. Ve bana öyle geliyor ki, bulamayacaksınız da...

— Bahse girelim mi?

Savcı yardımcısı, bu son kelimeyi duymazlıktan geldi.

— Ve birde, konuşmaya başlarsa o zaman Andrew Salni'den bahseder, çünkü biliyorsunuz ki, konuşmalarına mâni olamayız... o zaman da sırtınıza bir de Washington çıkar... Güzel olur hâliniz!

Sanford, hiddetle pürosunu kül tabağının içinde ezdi.

— Peki, ne yapmamı istiyorsunuz, Allahınızı severseniz?

— Kovun onu. Yapabileceğiniz tek şey bu!

— Ne iş birâder... Ne iş!

Sanford iki adımda kapıya geldi ve kapıyı ardına kadar açtı.

— Mac Lowerie, çek arabayı buradan. Haydi gözüm görmesin seni...

— Ne?

Dedektif Perrini şaşkınlıktan neredede ise yerlere yıkılacaktı.

Mac Lowerie «Ne?» diye tekrarladı.

— Yokolun. Toz ol. Görmesin gözüm seni dedim ya! Perrini, siz ona çıkış yolunu gösterin. Size gelince de, Mac Lowerie, şehirden ayrılmayın, size ihtiyâcım olursa derhal bulunmanız lâzım!

Mac Lowerie çıkışa doğru ilerledi. Perrini'ye, «Yolu göstermeye hâcet yok,» dedi «nasıl olsa bulurum. Sen git patronunun yanına korkarım ki sektei kalpten gidecek.»

ON

Vince Mac Lowerie, oteline giderken, sokakta dimdik. etrâfına bakmaksızın yürüyordu. Yakıp içmediği sigarası parmaklarının arasında hafifçe tütüyor, ıslak gömleği öğle güneşinin kızgın ışıkları altında kuruyordu. Yürüyüş tarzı o kadar anormal idi ki, bir iki kişi dönerek ona tuhaf tuhaf bakıp omuzlarını kaldırdılar... Vince, bir uyurgezer gibi yürüyordu.

Yirmi dakika sonra oteline varmıştı. Arkasından odasının kapısını kapadığı zaman, kendi aklınca bâzı netice-

lere varmıştı. **Birincisi:** Polisi temsil eden Sanford, onun üç cinâyet işlediğini zannediyordu. **İkincisi:** Hank Tepper ortalıktan yok olup, koca şehrin içinde onu yapayalnız bırakmıştı. **Üçüncüsü:** Andrew Salni hakkında tuhaf bir şey vardı ve onu hiç kimse tanımıyor görünüyordu. **Dördüncüsü:** Hapiste bulunmayışının sebebi sâdece delil kifâyet-sizliği idi. Fakat muhakkak ki polisler birşeyler bulur veya icâdederdi.

Fakat bir şey vardı ki, hemen kontrol edilebilirdi. Vince, Deniz Kuvvetleri Bürosuna telefon edip yarbay Wilton'u aradı ve ona kendini tanıttı.

— Dün, bana, resmini teşhis ettiğim adamın Andrew Salni olduğunu söylediğinizi hatırlıyor musunuz? Muhakkak hatırlarsınız... Bugün ise Başkomiser Sanford ile konuştum, ve bana, bu adamın adını hiç duymamış gibi geldi, hattâ duymadığını söyledi bile. Bütün bunların ne demek olduğunu öğrenmek isterdim.

Wilton hafifçe öksürdü ve: «Valla... doğrusunu isterseniz Mac Lowerie,» dedi, «komiserin hakkı var. Adamlarımız büyük bir yanlışlık yaptılar.»

— Ne demek istiyorsunuz, Salni değil mi idi?

— Evet, Mac Lowerie, değildi. Başka bir emriniz var mı?

— Hayır, teşekkür ederim. Bugünlerde gelip sizi göreceğim. Allahısmarladık.

Bu şâhit de kül olup gitmişti, yine yapayalnız kalmıştı hepsinin karşısında... **Oğlum Vince, fenâ halde içerdesin,** diye mırıldandı kendi kendine. **Ve bu karışıklıktan çıkmak için birşeyler yapmazsan daha çok içeri girersin... Gırtlığına kadar.**

Rahatça düşünebilmek için yatağına uzandı ve hemen derin bir uykuya daldı.

Şikago istasyonunda duran trenden inen komiser Hank Tepper de, düşünüyordu. Zâten, tren New-York'tan

ayrıldığındanberi düşünüyordu ve o da bâzı neticelere varmıştı. Değiştireceği trenin kalkmasına daha bir saat olduğu için, ilk olarak bir telefon kabinesine kapandı ve arkadaşı doktora telefon etti. Ortadaki adamın cesedini ilk muâyene eden doktora...

— Ben, Hank Tepper! Size, kendi hesabıma, uzak bir yerden telefon ediyorum, onun için ricâ ederim, lüzumsuz lâflar konuşmayın. Kırküçüncü sokakta bulunan cesedin otopsisini yaptınız mı? Sanford bana izinin... Okey, bir şey buldunuz mu?

Ahizeyi çenesi ile omuzunun arasına sıkıştırdı ve not defterine birşeyler yazmaya başladı.

— Evet, anladım... Ne demek istiyorsunuz?. Emin misiniz?. Ben de bunu istiyordum. Allahısmarladık doktor. Dönüşümde gelir sizi görürüm.

Tepper, ufak defterini ceketinin cebine soktu. **Şimdi nereye gittiğimizi biliyoruz,** diye düşündü. **Fakat Eddie Jackson'un bu mesele ile ilgisini anladım**sa **Arap olayım!** Western Union bürolarına doğru yollandı fakat sonradan vazgeçti. Tucson treninde bir telgraf kâğıdı istedi ve Başkomiser Sanford'a uzun bir mesaj yazdıktan sonra, ilk istasyonda postaya attı. Ondan sonra da vagon restoran'a girdi. Orada, gençliğinde tanıdığı, ve şimdi Hollywood'un ufak bir artisti olan bir kızla karşılaştı. Gülüşüne karşılık alınca, genç kadına yanına oturup oturamayacağını sordu, evet cevabı alınca da oraya yerleşti ve içki ismarladı. Yolculuğunu gayet tatlı bir şekilde bitirdi.

Mac Lowerie, saat dörde doğru uyanınca Louise'e telefon etti, sonra da iki saat giyimi ile uğraştı. Tepper'lerin kapısını çaldığı zaman saat yedi buçuk vardı. İçeri girdi ve Louise'in arkasından mutfığa geçti. Şu Louise Tepper kadar hoş ve tatlı bir kız görmemişti şimdiye kadar, ve âşık olmak için yirmi dokuz sene beklediğine çok sevindi. Çünkü cidden âşıktı, münâkaşa edilemiyecek bir derecede

âşıktı. Şişeler ve bardaklar, bir gün evvel bıraktıkları yerlerde idi. Birden kendini kendi evinde imiş gibi hissetti. Bir marş güftesini ele alarak, **Tra-la-la-la-la-la...** diye şarkı söylemeye başladı.

— Şu söylediklerinizin sözleri var mı?

— Var fakat onları dinliyebilmeniz için fazla gençsiniz. Fazla genç ve fazla güzel. Allahım, dünden de güzelsiniz... Güzel ve...

Kız soğukkanlılıkla. «Bugün neler yaptınız Vince,» diye sözünü kesti. «Bahse girerim ki, ben daktilo makinesinin önünde çalışmaktan bitâp bir hâle düşerken zâtı âlileriniz can sıkıntısından öldüler.»

— Fenâ bir gün geçirdim Louise. Beni, en iyi arkadaşımı öldürmekle suçladılar.

— Ne! Kimi?

— Eddie Jackson'u! Ve Salni'yi... Bir de hayâtımda görmediğim Nick Potter adında bir barmeni... Sanford adında bir Başkomiser beni üç saat terletti fenâ halde, eğer bir gün onu...

— Başkomiser Sanford mu? O ağabeyimin şefi! Buraya iki veya üç kere yemeğe geldi. Çok iyi bir ihtiyar...

— Onu iyi günlerde görmüş olacaksınız! Fakat pek o kadar da ihtiyar sayılmaz, zâten günün birinde ona ben...

— Bir anlaşmazlık olacak Vince.

— Tabii canım. Zâten elektrotları bileklerime geçirecekleri gün de o kadar eğleneceğim ki muhakkak gülmekten öleceğim!

— Böyle konuşmayın, Vince. Siz hiç kimseyi öldürmediniz.

— Sanford hiç de sizin gibi düşünmüyor. Kendimi ne kadar müdafaa edersem edeyim her şeyi bana karşı çeviriyor. O kadar ki, güya kendi elbiselerimi kendim kesmişim! Ah Hank bir burada olsa... Fakat nerede?

— Ben de bilmek isterdim. Bana, bugün başınızdan

geçenlerin hepsini anlatın, Vince. Belki bir fikir verebilirim.

Vakit geçmiş, her tarafı karanlık basmıştı. Fakat ne biri ne de öbürü bunun farkında değildiler.

Louise Tepper dalgın bir tavırla. «Hank'a göre, Eddie Jackson yanlışlıkla mı öldürülmüş?» diye sordu.

— Bana öyle söyledi. Katil benim yaptığım yanlışlığı yaptı fakat tersine! Bir an Salni'yi taşıyanlardan bir tânesinin Eddie Jackson olduğunu zannettim, fakat o, Eddie Jackson'u, Salni'yi taşıyan adam zannetti.

— Fakat Nick Potter'i öldürmek neye?

— Ne bileyim ben?

— Ne diye Brooklyn'e bu Potter'i görmeye gittiniz.

— Sanford da bana durmadan bunu sordu. Ben de bilmiyorum, Üçüncü adamın neye benzediğini bilmek istiyordum, Hank da ortada olmadığı için, gidip Potter'e kendim sormak istedim... Aptalca bir hareket değil mi?

— Pek akıllıcı da değil hani, Vince. Hank burada olmuş olsa idi bize yardım ederdi. Yapmamış olduğunuz şeyler için suçlanmanıza hiç bir zaman müsaade etmezdi.

— Emin misiniz? Alt tarafı beni birkaç gündenberi tanıyor.

— Gelip bizimle oturmanızı istediğine göre, sizi epeyce tanımış. Ve emin olun, şimdiye kadar hiç böyle hareket etmedi.

— Evet arna dâvetini de pek o kadar tutmadı, ortalıktan kaybolduğuna göre, değil mi?

Genç kız, ağabeyinden şüphe etmediği için bir an düşündü.

— Başkomiser Sanford'a telefon edip, Hank'ın nerede olduğunu soracağım. Hususi telefon numarası var bende. Çok iyi biliyorum ki bir dedektif, şeflerinin haberi olmadan ortalıktan yok olamaz.

Telefonun yanına gitti ve âhizeyi açtıktan sonra bir numara çevirdi.

— Ben Louise Tepper, Başkomiser Sanford ile konuşmak istiyorum... Evet, çok mühim olduğunu da ilâve ediniz... Alo Başkomiser Sanford?... Valla çok iyiyim, ya siz? Çok güzel... Evet... Evet...

Muhakkak ki Sanford'un keyfi yerinde idi çünkü biraz sonra Louise Tepper, bakışlarını Vince'a çevirerek ona canı sıkılmış gibi baktı ve serbest olan eli ile de bir manivelâ çeviriyormuş gibi bir hareket yaptı.

— Hank nerede komiser bey? Onunla konuşmam lâzım. Çok mühim... Ne?... Gittiği yeri bana ne diye söylemedi? Bana haber vermeden Hank, imkânı yok tâtile gitmez... Nereye gittiğini bilmediğinize inanmam... Senelerdenberi ağabeyimin kız kardeşiym ve senelerdenberi de ağabeyim polis! Ben de biliyorum bu dolambaçlı yolları! Onu muhakkak bulmam lâzım... Hayır, Vincent Mac Lowerie ile hiç bir alâkası yok... Ne? Burada olduğunu nereden biliyorsunuz?

Bir an konuşmadan dinledi sonra da: «Peki. O zaman ona, mümkün olur olmaz bana telefon etmesini söyleyiniz. Allah rahâtık versin başkomiser bey!» dedi.

Louise Tepper'in konuşma tonundan ve telefonu kapatırken yaptığı hareketten, fenâ halde kızmış olduğu belli idi.

«Ne suratsız herif!» diye söylendi.

Sonra da sokağa bakan pencereye doğru gitti. Mac Lowerie ayağa kalkarak onu tâkibetti.

— Düşündüğüm gibi. Oradaki adamı görüyor musunuz?

Vince, gösterilen tarafa baktı ve başı ile tasdik etti.

— Bir sivil polis! Sanford sizi tâkibettiriyor, Vince! Hususi işlerime karışmasını pek sevmedim.

Şimdi salonun ortasında idiler. Geniş bir gülünseme Mac Lowerie'nin yüzünü aydınlattı.

— Hususi işlerinize ben de dahil miyim Louise?

— Bunu demek istemedim... Yok... Belki de bunu demek istedim.

Lowerie genç kızı kendine doğru çekerek yavaşça dudaklarından öptü:

— Sizi seviyorum Louise!

— Fazla acele etmeyin, Vince! Fazla acele etmeyin ki uzun sürsün...

Tatlı bir hareketle adamın kollarının arasından sıyrıldı, salonun öbür ucuna geçti ve ışıkları yaktı.

— Sanford gûya Hank'ı bulup bana telefon etmesini öyleyecekmiş. Yalan tabii...

— Nereden biliyorsunuz?

— Hank tatile gitmiş olsa idi bilirdim. Bunda esrarlı bir şey yok ki. Üstelik de bana adresini bırakırdı. Fakat hayır! Sanford hazretleri Hank'ın nerede olduğunu bilmiyormuş... Lâfa bak! Buna karşı sizin burada olduğunuzu gayet iyi biliyor... Zâten bu sâyede arkanızda bir polisin dolaştığını anladım...

— Gidip çenesini kırsam ne dersiniz? Sonra da bir yere gider yemek yeriz.

— Yanlış hareket. Hiç bir yere yemeğe gitmiyeceğiz çünkü sizi derhal yakalarlar ve hapse atarlar! Onu kapının önünde bırakalım, ayaklarına kara sular insin. Ben yemeğimizi pişiririm. Nasıl olsa bunu düşünmüştüm.

— Doğru mu?

— Eğer pişirdiklerimi yiyebilirsiniz.

— Alışmaya başlamam lâzım. Ne olur ne olmaz, insan başına gelecekleri bilemez.

— Ben de size biraz evvel fazla acele etmemenizi söylediğim zaman bunu düşünüyordum çünkü yemeklerimi yedikten sonra belki vaz geçersiniz.

Güzel bir yemek yediler. Louise Tepper çok lezzetli yemekler yapıyordu

Vince bulaşığı kuruladı ve her şeyi yerli yerine koy-

duktan sonra, Louise Tepper, ağabeyi'nin en çok sevdiği konyak şişelerinden bir tânesini açtı.

— Hank bu konyakları ekstra günler için saklıyor. Bilmem bugün öyle bir gün mü?

— Benim için öyle... Size karşı olan aşkımın şerefine.

— Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim! Tekrar böyle güzel bir gece yaşamamanın şerefine!

— Âmin.

Vince, konyağın tadına baktı, beğendiğini başı ile işâret etti:

— Evin başka bir çıkış kapısı var mı?

— Neden sordunuz?

— Çünkü böylelikle, bütün gece polisi olduğu yerde bekletirim.

— Tamam. Sonra gidip başkomisere söylesin, başkomiser de Hank'a, kızkardeşinin nâmusunun kirletildiğini tekrarlasın! Doğrusu dehşetli fikirleriniz var.

— O zaman Hank da sizinle evlenmem için beni zorlar. Yaşadık!

Genç kız kahkaha ile gülmeye başladı ve «Bay Vincent Mac Lowerie, ön kapıdan çıkacaksınız,» dedi.

Vince evden çıkarken epey geç olmuştu. Dedektif hâlâ karşı kaldırımın üzerinde, bir kapiya dayanmış öylece duruyordu.

Vince ona, «Otelime taksi ile gideceğim,» dedi.

— Ne????

— Otelime taksi ile gidiyorum. Aynı arabaya mı bineyim yoksa beni başka bir araba ile mi tâkibedeceksin?

«Aman be...» diye esnedi adan. «Mâdemki burada olduğumu ve kim olduğumu biliyorsun, berâberce gidelim. İşte...»

Otelin yarı yolunda idiler ki, Vince Mac Lowerie'nin aklına gayet mühim bir nokta geldi ve aynı anda dedektifi yanına dâvet ettiğine pişman oldu.

Fakat bu vaziyeti düzeltecek bir şey bulurdu tabii...

— Sigaran var mı?

— Hayır! Seni beklerken hepsini içtim.

— Gidip bir paket almam lâzım. Hey şoför gelecek tütüncü dükkânının önünde durun lütfen, sigaram kalmadı.

Taksi, sokağın köşesinde durdu.

Mac Lowerie omuzunun üstünden «Hemen geliyorum,» dedi.

Tütüncü dükkânının içine girdi, boydan boya geçti ve öbür kapıdan dışarıya çıktı. Şansı vardı çünkü hemen boş dolaşan bir taksi buldu.

«Carrousel'e çek!» dedi. Ve arabanın arka koltuklarına çöktü.

ONBİR

Carrousel, Ellinci sokakla Altmışıncı sokak arasında bulunan bir gece lokalidir. Vince, sarhoş oldukları gece en son gittikleri yer'in burası olduğunu hatırlamıştı. O gece arkadaşı Eddie ile berâber, barmen ve vestiyerde çalışan kızla birlikte orada Bahriye Marşını bir de Old Man River'i söylemişlerdi. Sonra da, Eddie, deli gibi âşık olduğu vestiyerdeki kızı evine kadar götürmüştü. Katilden başka, Eddie'yi en son hayatta gören bu kız olmuştu. Mac Lowerie, buna daha evvelden düşünmediğine üzüldü...

Lokalden içeri girdi. Ortadaki pistte birkaç çift dans ediyordu. Vestiyerde çalışan kız ise, Eddie ile geldikleri gece orada bulunan kızdı.

— Merhaba! Beni tanıdınız mı?

Kız ona, işinin icâbı herkese takındığı tatlı tavırla baktı:

— Tanımam mı icâbediyordu?

— Tabii ya. Buraya arkadaşım Eddie Jackson ile gel miştim, daha üç g...

— Tamam! Eddie'yi öldürdüler değil mi? Sizin adınız da Vince. Onu öldürenin kim olduğunu biliyor musunuz?

— Hayır. Size aynı suali sormak için geldim buraya.

— Hiç bir şeyden haberim yok, Vince. Bir şey bilmiş olsa idim polislere söylerdim.

— Polisler sizi görmeye mi geldiler?

— Hem de nasıl! Bilseniz, Vince, ertesi gün beni bir dakika rahat bırakmadılar. Sual, sual, sual... Sonunda çıldıracağımı zannettim. Fakat onlara bildiklerimden başka ne söyleyebilirdim ki...

Orkestra son parçayı çalmaya başladı.

— Bakın Vince, siz bara gidin beni bekleyin. Bütün müşteriler gittikten sonra ben de gelirim, bir şeyler içeriz. Tamam mı?

— Tamam!

Çıkışa hazırlananlar arasından sıyrılarak bar'a doğru gitti.

Barmen, «Merhaba yüzbaşım,» dedi. «Geçen seferki gibi yine sulu viski mi?»

Vince, başı ile tasdik etti ve yüksek bir taburenin üzerine oturdu.

— Arkadaşınızı öldüreni hâlâ bulamadılar mı?

— Hayır. Bunun için bu akşam buraya geldim. Şey... Ne idi vestiyerde çalışan kızın adı?

— Sally...

— Sally'ye, bana yardım edecek bir şey bilip bilmediğini soracağım. Çünkü bana öyle geliyor ki polisler ayakta uyuyorlar.

— Belki ama, ertesi günü hiç de uyumuyorlardı. Sally söylemedi mi?

— Ona bir kaç sual sorduklarını söyledi.

— Evet, bana da sordular. İçerde çalışan garson Tony ile ben, siz buradan çıktıktan sonra sizleri bir daha görmemiştik.

• — Jackson, Sally'yi evine kadar mı götürdü?

— Galiba. En iyisi kendine sormak...

— Soracağım zâten, hele son müşterisi gitsin... Buraya geleceğini söyledi bana.

— O zaman nerede ise gelir. Son müşteri gitmeye hazırlanıyor.

Giden son müşteriye görmek için, Mac Lowerie, dönüp bakmadı. Eğer dönse idi, yürürken ona dikkatle bakan, orta boylu, tıknazca, saçları ve gözleri siyah olan bir zat görürdü.

Sally son müşteriye. «Güle güle **Bay Vroom,**» dedi.

— Allahısmarladık Sally.

Adam, şapkasını aldıktan sonra kızın önüne bir yarım dolarlık bıraktı. Genç kız, adam dışarıya çıktıktan sonra, ışığını söndürdü, bahşiş kutusuna aldı ve bar'a, Vince'in yanına gitti.

Barmene. «Al parayı,» dedi. «Saymadan bize oradan bir içki ismarlasan fenâ olmaz, kimse de gidip patrona söylemez.»

Barmen, Vince'a doğru gözünü kırptı.

— Ben içki ismarlarım fakat sen de bize, kenara koyduğün meteliklerle bir tâne ismarlarsan.

— Ne koyuyormuşum kenara?

Barmen, «Telefon idâresinde çalışan kızları hatırlıyor musunuz bay Mac Lowerie?» diye sordu. «Hani sütyenlerinin içinde bir sürü çeyrek dolarlık ile bulunanlar? Sally bu meseleyi gazetelerde okuduğundan beri göğsü gitgide büyüyor ve getirdiği paralar da gitgide azalıyor. Patron bu paraya çok el koymak isterdi, değil mi Sally?»

— Onun el koymak istediği başka şey, aradaki anlaşmazlığımız bu zâten. Hem, sütyenin içinde bulunanlar pa-

rayı koyacak yer bırakmıyorlar ki... Ne oldu bakalım ısmarlıyacağın içkiler?

— Şimdi geliyor!

Sally. Mac Lowerie'ye dönerek: «Neyi bilmek istiyorsunuz » diye sordu.

— Geçen gece neler oldu? Buradan çıktıktan sonra zannederseniz doğruca otelime gittim, fakat Eddie ne yaptı?

Sally yüksek tabureden aşağı atladı

— Gidip bir masaya oturalım. Siz Carrousel'den gittikten sonra neler olduğunu hatırlamıyor musunuz?

— Buraya geldiğimizi dahi hatırlamıyordum. Biraz evvel, birden geldi aklıma...

— Eddie'nin ölmüş olduğunu ne zaman öğrendiniz?

— Ertesi sabah. Bir dedektif geldi ve beni cesedi tanımam için götürdü.

— Zavallı Eddie. Zavallı çocuk!...

— Biz buradan gittikten sonra neler oldu?

— İkiniz de çok sarhoştunuz fakat düm düz yürüyor ve kekelemeden konuşuyordunuz. Siz bir taksiye atladınız şoföre otelinizin adresini verdiniz Eddie de, beni evime bırakır bırakmaz oraya geleceğine dâir söz verdi.

— Sizin evde epey bir zaman kaldı mı?

— Valla... Bir kadeh atmak için yukarıya kadar çıktı.

— Ne kaclar kaldı? Sizden ayrıldığı vakit saat kaçtı?

— Beni dinleyin, Vince, artık çocuk değiliz. Polislere bir veya iki kadeh içtikten sonra gittiğini söyledim. Hiç gelmedi diyemezdim çünkü evin her köşesinde bir veya iki sigara izmariti bırakmıştı. Fakat size doğrusunu söyleyebilirim... Biraz fazla kaldı. Hattâ gittiği zaman ben hâlâ uyuyordum onun için saat kaçta gittiğini bilemem.

— Sizi kimse tâkibetmedi mi?

— Etse idi bile göremezdik.

— O gece buradan gitmeden evvel epey şarkı söylediğimizi hatırlıyorum. Biz, üçümüzden başka kim vardı?

— Barda Mike, içerde de Tony. Polislere de bütün bildiklerimizi söyledik... Tabii size şimdi söylediklerim hâriç...

— Polisler, buraya geldiğimizi nasıl öğrendiler?

— O gece pek o kadar sessiz hareket etmiyordunuz! Aralarından bir tânesi de, Eddie'nin cebinde Carrousel'in bir paket kibritini bulduklarını söyledi. Bana sormak istediğiniz bundan ibâret mi?

Vince ayağa kalkarak., «Başka bir şey gelmiyor aklıma. İsterseniz, geçerken sizi evinize bırakabilirim.» dedi.

— Memnuniyetle... İsmarladığın içkiler için teşekkür ederim Mike.

— Bir şey değil Sally. Size de iyi şanslar Yüzbaşım.

Mac Lowerie de, Sally de lokalden çıktıklarındanberi onları tâkibeden ikinci bir taksinin farkına varmamışlardı...

Vince'ın odasında ışık yanıyordu ve iki saat evvel ettiği dedektif, bir koltuğun içine gömülmüş, elinde bir şişe bira tutuyordu.

— Merhaba Mac! Nereden geliyorsun?

— Nerede buldun bu birayı?

— Bir düzine kadar şişe ile bir kilo da buz ismarladım. Senin hesâbına tabii. Kalan şişeleri banyonun içinde bulursun. Nereden geliyorsun?

Vince, banyoya gidip bir şişe bira aldı.

— Hiç olmazsa daha ucuz bir marka ismarlıya idin! Beni milyarder filân mı zannettin?

— Hayır, fakat, misâfirlerine dâimâ en iyi şeyleri ismarlıyan bir adam zannediyorum seni. Nereden geliyorsun?

— Carrousel'den! Birden aklıma, Eddie'nin öldürüldüğü gece oraya da gittiğimiz geldi.

— Bana sormuş olsa idin, sana söyledim... Zâten şimdi de Carrousel'e gittiğini biliyordum. Telefonunu kullandım ve bütün taksi şirketlerine telefon edip, beni bıraktığın yerde bir müşteri alıp almadıklarını sordum ve buldum. Bu telefon muhavereleri de senin hesâbına. Carroussel de ne yaptın?

— Orada çalışanlarla konuştum. Eddie'yi öldüreni bulmaya çalışıyorum, çünkü siz polisler buna pek boş veriyorsunuz gibime geliyor.

Dedektif banyoya giderek bir şişe bira daha aldı ve gelip yatağın kenarına oturdu.

— Kimlerle konuştun? Vestiyerde çalışan yavşak Sally ile mi?

— Evet.

— Sana birşeyler anlattı mı?

— Ona kalırsa sizlere anlattıklarının aynısını bana anlattı.

— Anladım.

Dedektif şişenin ağzını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve çok susamış bir insan gibi içmeye başladı.

— Bir daha bu kızla konuşacak olursan sor bakalım, nasıl oluyor da bir kadeh içecek kadar bir zaman yanında kaldığını söylediği Jackson burada on bir sigara birden içebilmiş... Ben yatmaya gidiyorum. Benim yerime gelecek olan aşağıda holde olmalı. Bira için teşekkür ederim. Bana verdirmiş olduğun taksi parasını sayarsak ödeştik. Allah rahatlık versin.

Bira şişesini yere koyduktan sonra kapıya doğru ilerledi.

— Hey bir dakika!

Vince, adamı yanından geçerken durdurdu.

— Nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun?

— Başındanberi bu mesele ile uğraşıyorum. İki arkadaşım la ben, bütün bir günümüzü Carrousel'de çalışanları sorguya çekmekle geçirdik. Bilmek istiyorsan ben sa-

na söyliyeyim: hiç birisinin hiç bir şeyden haberi yok.

— Peki ama bu gece beni ne diye tåkibettin?

— Dedim ya, bu meselenin üzerinde çalışıyorum diye...

— O zaman bu üç cinâyeti benim işlediğimi mi zannediyorsun?

— Başkorniser öyle zannediyor. Ben bilmem. Sen işledinse nasıl olsa öğreniriz... Yavaş ol, Mac...

Vince'in ona doğru ilerlediğini görünce geriledi ve kapıyı açtı.

— Bana vurmakla hiç bir şey kazanmazsın. Haydi Aliah rahatlık versin, bir daha da bizi böyle ortalarda bırakıp kaçma yoksa bu sana, bir düzine biradan daha pahalıya mal olabilir.

Mac Lowerie adamın arkasından, «Arkadaşın da yukarıya çıkmak isterse, aşağıdan alacağı biranın parasını vermesini söyle ona,» diye bağırdı.

Odasının kapısını kapadı, fakat, koridorun öbür ucunda dikilmiş olan siyah saçlı adamı farketmedi.

Dedektif, asansörlerden bir tânesinin içine girdikten sonra, siyah saçlı adam saatine baktı, omuzlarını kaldırdı, karanlıktan çıktı ve ikinci asansörün çağırma düğmesine bastı.

Mac Lowerie, biranın geri kalanını içti, dişlerini fırçaladı ve yattı.

Ertesi sabah, onu saat ona doğru uyandıran telefonun zili oldu.

— Alo?

— Alo, tembel herif! Ben Jerry. Şimdi mi uyandın?

— Daha yataktayım. Ne istiyorsun?

— Ben mi? Hiç. Galiba sen bir şey istiyordun. Yanılmıyorsan, iş arıyordun?

Mac Lowerie yatağının içinde doğruldu.

— Beni yine orduya aldırabildin mi?

— Daha iyisini buldum. Plâsye olmak hoşuna gider mi?

— Ne biçim plâsye?

— Sana anlatayım. Bu sabah bana birisi telefon etti ve bir çok fabrikayı temsil ettiğini söyledi. Hususi fabrikalar tabii. Biliyorsun bu temsilcilerin hepsi de hükûmetle iş yapmak isterler. Bu adam da, hava ve kara kuvvetleri ile bağ kurabilecek ve onlara mal satabilecek bir plâsye arıyor. Eski bir subay olsun diyor, mâlûl olsa dahi zararı yok dedi, yeter ki seyahat edebilsin ve askeri bürolardaki çalışma sistemini bilsin. O zaman ben de seni düşündüm. Ne dersin?

— Ne veriyor?

— Hemen hemen yarbay aylığı... Yâni seni yeniden orduya alsak bu kadar para kazanamazsın. Git hele onunla bir konuş. Telefonda çok efendi birisi gibi geldi bana. Ben de ona senden bahsettim.

— Bakarız... Nerde oturuyor?

— Broadway'da, Dördüncü Sokağın hemen yanında... Jerry, adresi tam olarak verdi.

— Adı da Vroom. **Conrad Vroom.**

ONİKİ

Vince Mac Lowerie, metrodan indikten sonra, Jerry'nin ona vermiş olduğu numarayı buluncaya kadar, Broadway'den aşağıya doğru indi. Binânın en alt katında toptan kumaş satan bir dükkân vardı; antre ise, daracık bir koridordan ibâretti. Vince hem yürüyor hem, duvarlarda bulunan bir sürü plâkaya göz atıyordu, aralarında bir tânesi şöyle idi:

CONRAD VROOM

Her türlü manifatura eşyâsı mümessili

3. Kat

Her tarafı feci şekilde gıcırdayan bir asansör, Vince'ı üçüncü kata kadar çıkardı. Bu katın koridoru da binânın öbür tarafları gibi pisti. O kadar ki Vince, bir an, geri dönmeyi düşündü. Nasıl olurdu da bu kadar büyük bir müessese bu kadar pis bir yerde bulunabilirdi? Mac Lowerie, milyoner hattâ milyarderlerin çoğunun böyle yerlerde çalıştıklarını bilmiyordu. Onun içindir ki, üzerinde CONRAD VROOM yazılı olan kapıyı istemiye istemiye itti.

Girdiği ilk oda o kadar temiz, aydınlık ve güzel döşenmişti ki, Vince, karanlıktan çıkmış gibi elinde olmadan gözlerini kırptı.

— Günaydın beyefendi. Size bir faydam dokunabilir mi?

Vince hafifçe döndü ve bu odanın içinde genç bir kızın bulunduğunu gördü. Ufak tefek, sarışın, mâvi gözlü ve çok güzel olan bu kız, üzerinde bir telefon, bir daktilo makinesi ve içi çiçekle dolu bir vazanın bulunduğu bir masanın başında oturuyordu.

— Adım Vincent Mac Lowerie. Bay Vroom buradalar mı?

— Onunla ne hususta görüşmek istiyorsunuz?

— Bu sabah, arkadaşım olan teğmen Adams'a telefon etmiş ve benim gibi birisine ihtiyâcı olduğunu söylemiş...

— Bir dakika lûtfen!

Genç kız bir düğmeye bastıktan sonra telefonu açtı.

— Bay Mac Lowerie sizinle görüşmek istiyor bay Vroom. Bu sabah teğmen Adams'a telefon etmişsiniz ve... Peki bay Vroom.

Âhizeyi yerine koydu ve Vince'a gülümsedi:

— Bay Vroom içeri girmenizi rica ediyor. Dipteki kapı...

Vince, kendisine gösterilen kapıya doğru ilerlemeye

başlamıştı ki, kapı ardına kadar açıldı ve Conrad Vroom'un kendisi gözüktü.

— Yüzbaşı Mac Lowerie? Conrad Vroom. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.

İki adam, birbirlerini çok özlemiş gibi tokalaştılar.

— Ricâ ederim, yüzbaşım, girin.

Mac Lowerie, Conrad Vroom'un arkasından, gayet güzel döşenmiş ve duvarlarında çok kıymetli tablolar bulunan bir odaya girdi.

Vroom geniş bir koltuğu işâret ederek. «Oturun yüzbaşım,» dedi. «Sigara?»

Vince'a doğru gümüş bir sigara kutusu itti, çakmağını çaktı ve akajudan yapılmış masasının arkasına oturduktan sonra kendi sigarasını da yaktı.

— Anladığıma göre iş arıyorsunuz yüzbaşım?

— Evet, beyefendi...

— Size vermek istediğim iş işinize geliyor mu?

— Valla doğrusunu isterseniz... Nasıl bir iş olduğunu anlayamadım.

— O zaman size anlatayım. Kadrolarında fazla personel bulunduramayacak bâzı ufak fabrikatörleri temsil ediyorum. Onlar için kontratlar yapıyor ve komisyonumu alıyorum. Milli Müdafaanın şimdiki halde haddinden fazla işi olduğundan, yardımcılarımın ve benim, başımızı kaşıyacak vaktimiz yok onun için bir yardımcıya ihtiyâcımız oldu.

— Yâni bir mümessillik işi mi bu?

— Tam mânâsile değil. Sizin işiniz, ordunun levazım kısımlarile bağ kurup onlara neler satabileceğimizi öğrenmek. Hükûmete âit alım-satım işleri biliyorsunuz açık arttırma veya eksiltme ile olur. Siz, her şeyden evvel bu alım satımlarla ilgili işleri öğreneceksiniz ve bizi ilgilen-diren bir şey olursa bana haber vereceksiniz.

— Böyle bir işi başarabileceğimi zannediyor musunuz?

— Eminim, yüzbaşı. İyi elemanları derhal tanıyabilecek bir kudretteyim ve size şunu söyleyebilirim ki siz bu iş için biçilmiş kaftansınız. Tabii kabul ederseniz.

— Tecrübe etmek isterdim... Fakat çok şey öğrenmem icâbedecek galiba...

— Fazla miktarda katalog karıştırmanız gerekecek, tabii... Makineler hakkında az da olsa bilginiz varsa bu size çok faydalı olur

— Kolejde mekanik okumuştum. Ve harp sırasında da bildiklerimin bâzılarının tatbikatını gördüm.

— Güzel, çok güzel! Bu iş pek o kadar incelik de istemez. Bir somun ile bir buldozer'i karıştırmayacak kadar dikkatli olmanız yeter. Ne zaman başlayabilirsiniz?

— Ne zaman isterseniz... Sonra da bu iş için teğmen Adams bana dedi ki...

— Senede altı bin dolar, yüzbaşı. Üstelik işler iyi yürürse, sene sonunda ufak bir ikrâmiye... Ve tabii yapmak mecburiyetinde kalacağınız bütün masraflar da bana âit... Seyahat, otel, lokanta, v.s.... Bir sigara daha içmez misiniz?

— Teşekkür ederim bay Vroom. Bütün bu dedikleriniz çok hoşuma gitti ve derhal işe başlamak için de emrinizdeyim.

— İsterseniz yemekten sonra olsun?

Vroom, bileğindeki saate bir göz attı:

— Şimdi yemeğe hemen inebiliriz. Dönüşümüzde bayan Darnel lûzumlu bütün kâğıtları doldurur. Vergi, sigorta, v.s. Bu odanın yanında da size verebileceğimiz bir oda var.

Berâberce yemek yediler ve Vroom, hesâbı görmek için ısrar etti. Adam elli yaşlarında vardı. Siyah saçlarının arasında bir tek beyaz tel dahi görünmüyordu. Omuzları geniş ve boyu tıknazdı. Yürürken de otururken de dimdik duruyordu. Çok güzel ve hatâsız İngilizce konuşmasına rağmen, teninden yabancı olduğu belli idi. İpince dudakları

ve granit gibi sert bakışlı siyah gözleri vardı. Güldüğü zaman gözlerinin sertliği gidiyor, âdetâ sempatik bir adam oluyordu. Mac Lowerie, yeni patronunu çok beğenmişti.

O akşam, Louise Tepper'e anlattığı gibi, bu adamla ilgili her şey ona güzel gelmişti.

— ... üstelik de, yazıhânem bu salonun yarısı kadar büyük... Yerde halılar, büyük bir pencere, bir masa ve üç sandalye var. Sağ tarafta, içi katalog ve bay Vroom'un temsil ettiği şirketlerin prospektüsleri ile dolu bir kütüphâne bulunuyor. Bütün bunları işe başlamadan önce gözden geçirmem gerekecek, bu hiç olmazsa on beş günümü alır...

— Hemen yarın seyahate çıkmadığınıza çok memnunuz. Bu, bay Vroom'un hesâbına seyahatlerinize başlayacağınız zaman artık. Allah bilir sizi ne zaman görebilirim.

Vince şaşkın bir edâ ile. «Bak, bunu düşünmemiştim.,» dedi.

Louise Tepper, «Erkekler böyledir zâten,» diye içini çekti. «Dâimâ en güzel ve tatlı şeyleri vâdederler... Ve ilk fırsatta kaçmaya bakarlar. Şüphelerimde haklı olduğumu biliyordum zâten...»

— Bay Vroom'a, tekliflerini kabul edemiyeceğimi söyleyeceğim. Yarından tezi yok gidip...

— Sakın öyle bir şey yapayım demeyin! İyi bir işe benziyor, hem üstelik on beş gün katalogları okuyacağınıza göre...

Çok güzel bir akşam geçirdiler ve eve döndüklerinde. Vince'i tâkibeden dedektife bir içki ısmarlamak istediler. Adam istemiyerek reddetti ve evin karşısındaki kaldırıma giderek nöbetine dikildi.

Ertesi gün, Vince Mac Lowerie, işine tam olarak başladı. Öğrenecek bir sürü şeyi vardı fakat Conrad Vroom ve bayan Darneli — ki küçük adı Betsy idi — ellerinden geldiği kadar ona yardım ediyorlardı. Vroom, durmadan te-

lefon ediyor, Betsy'ye sürü ile mektup yazdırıyor ve görünüşe göre pek çok iş tåkibediyordu.

Öğleden sonra yazihânesine girerken Vince'a uğradı:

— Ne haber yüzbaşı? Katalogları okuyor musunuz?

— Bu kadar insanın bu kadar çeşitli işle uğraştığı hiç aklıma gelmezdi. Bunları öğrendiğime çok memnunum.

— Birkaç zaman sonra bunların nerelerde ve nasıl kullanıldığını öğrendiğiniz zaman daha çok hoşunuza gidecek. Şimdilik, sıkılmayacak derecede okuyun. Aksi takdirde işe başlamadan soğursunuz.

Biraz durdu, bir sigara yaktı:

— Benirnle birlikte Long Island'da bir hafta sonu geçirmeye ne dersiniz? Suyun kenarında ufacık bir evim bir de eski buharlı tekneim var. Balık avını sever misiniz?

— Bayılırım balık avına! Avustralya'da iken vaktimi bununla geçirirdim.

Fakat birden, Sanford'un ona söylemiş olduğu son sözleri hatırladı. **Şehirden ayrılmayın, size ihtiyâcım olursa kolaylıkla bulabileyim sizi.**

— Çok gelmek isterdim bay Vroom fakat maalesef bu hafta gelemem.

— Yazık, çok yazık! Fakat emin misiniz? Senenin en iyi zamanı şimdi. Yazihânedен doğruca araba ile oraya girdik. Yapmak istediğiniz şeyi başka bir zamana bırakmıyacağınıza emin misiniz?

Vroom o kadar ısrar ediyordu ki, Vince Mac Lowerie'ye bu ısrar biraz anormal gibi geldi.

— Galiba imkânsız!

— Ne yapalım? Mâdemki imkânsız, imkânsız... Pazartesi akşamına ne dersiniz? Buradan erken gider, akşam yemeğimizi teknenin güvertesinde yeriz...

— İnşallah!

Adamı şüphelendirmek istemiyordu. Birden balık avına gitmeyi istemez oldu ve bu Conrad Vroom'da cinsî sapıklık olup olmadığını düşündü. Fakat olamazdı. Conrad

Vroom'un hâlinde hiç de kadına benzer tavırlar yoktu, hele gülmediği zamanlar... Çünkü Vince bu adamın, normal durduğu zamanlar buz parçası gibi olduğunun farkına varmıştı. Tebessüm ettiği zaman bile bir tuhaflık vardı yüzünde...

Biraz sonra, patronu dışarı çıkınca, önünde duran kataloglara daldı.

Saat beşe çeyrek kala, ayakları uyuştuğundan, yerinden kalktı ve yandaki odaya geçerek Betsy Darnell'e bir sigara takdim etti.

— Teşekkür ederim. Nasıl gidiyor işler?

— Pek fenâ sayılmaz. Bay Vroom yazıhânesinde mi?

— Hayır, gitti. Yazın, hele Cuma akşamları, saatlere pek bakmayız, biz de gidebiliriz şimdi...

— Balık avına gideceğini söyledi bana. Galiba vaktini en çok bununla geçiriyor.

— Evet. Çok bahseder bu gezintilerinden daha doğrusu bu deniz gezintilerinden çok bahsederdi. O kazâdan evvel...

— Hangi kazâ?

— Geçen son baharda, bir arkadaşı ile birlikte balık avına gitmişlerdi. Arkadaşı suya düştü ve boğuldu. Cesedini bir daha bulamadılar. Bu hâdise bay Vroom'u fenâ halde üzdü ve bir daha balık avından bahsettiğini duymadım. Sakın bunu size anlattığınızı ona söylemeyin, çok üzülür...

— Söylemem!

Bir çeyrek saat sonra yazıhânedan ayrıldılar ve her biri kendi yoluna gitti.

Vince, otele geldiği vakit, odasının düzeninde ve şahsi eşyâlarının duruşunda hiç bir anormallik görmedi.

Zâten aksi de olamazdı. Bay Conrad Vroom istediği vakit, hele önünde çok zaman varsa, herhangi bir şeyi fark etmek imkânsızdı. Bunun içindir ki şeflerinin gözünde çok kıymetli bir elemandı.

Cumaertesi gecesi, saat iki buçuğa doğru, Louise Tepper'den ayrıldıktan sonra, Vince Mac Lowerie, karşı kaldırımında iki gün evvel yolda ektiği dedektifi gördü.

Neş'eli bir edâ ile, «Merhabalar!» dedi. «Detektiflik mesleği hakkındaki düşüncelerin ne?»

— Mesleklerin en âdisi! Hayâtını kazanmak için muhakkak çok daha enteresan işler vardır. Ne olur şöyle orijinal bir şey yap da seni vurayım? Seni tâkib etmek bayağı bir ölüm, hayâtımda bu kadar sevimsiz ve can sıkıcı bir tâkib yapmadım.

— Ne yapmamı istiyorsun?

— Ne bileyim ben? Hiç olmazsa cinâyetleri işlediğin yerlere dön. Umumiyetle katiller öyle yaparlar. Sen hiç polis romanı okumadın mı?

— Bak dinle, istersen aynı taksiye binelim, bir yerde ben arabadan inerim sen de benim arkamdan kovalarsın. Bu akşam öyle keyifliyim ki, New York'un bütün damlarının üzerinde dolaşabilirim.

Detektif, kendisine yapılan bu teklifi dikkatle dinledi, muhakeme etti, sonunda: «Hayır, olmaz,» dedi. «Söyledin bir kere, her an kaçışını beklerim ve tadı kalmaz. İstersen beni yanlış bir iz üzerine gönder, bunu da çok yaparlar...»

— Evet, güzel, fakat ne var ki hiç bir zaman güzel yalan uyduramadım. Söylesem dahi yüzümden belli olur.

Oradan geçen bir taksiye işâret ederek durdurdu.

— Haydi gel, otelde sana bira ısmarlarım. Nedense bu akşam hovardalığım üzerimde. Keyfim de yerinde.

— Neden acaba? Ben ise aksine çok yorgunum, hele bu ayakkabılar çok eziyet ediyorlar bana...

Vince, şoföre otelinin adresini verdikten sonra: «Âşıkım...» dedi.

— Başın sağ olsun, Mac. Galiba senin başına gelen

bu işden sonra bendenize dehşetli şanslı bir adam demek g erekecek... Benim, sâdece ayaklarım ağrıyor. Ayakkabı- larımı çıkardım mı derhal geçer. Aşk olduğuna emin misin? Belki de grip veya nezle olmuşsundur... Hattâ kızamık bi- le olabilir.

— Ne söylediğimi biliyorum... Hâ bak bir şey soracak- tım sana, Başkomiser şehri terk etmememi söyledi. Bu- nunla ne demek istedi?

— Şehri terk etmemeni söyledi ise, terk etmemeni söylemek istemiş olacak. Neden?

— Bir iş buldum ve yeni patronum kendisile birlikte Long Island'a gitmemi ve balık avlamamı istedi.

— Fena fikir değil!

— Değil ama, ya onunla giderken yolda motosikletli bir polis arabayı durdurup, Mac Lowerie şehir hudutların- dan dışarıya çıkamaz derse, memuru hakkında neler dü- şünür?

— Tam malın gözünü bulduğunu düşünür. Ona âşık olduğunu söyledin mi? O zaman belki de seni haklı bu- lur.

— Alay etme benimle. Ona her şeyi anlatırsam belki de beni kovar. Bir şey söylemezsem, o zaman da balık avına gitmediğim için benden şüphelenir!

— Neden bu üç adamı öldürdüğünü itiraf etmiyorsun? Hiç olmazsa böylelikle aksiliklerin birçoğu ortadan kal- kar.

— Ben kimseyi öldürmedim be! Saçma sapan lâflar söyliyene bana yardım et, yoksa bir daha ekerim se- ni beni sekiz gün göremezsin. Sana bu kadar taksi seya- hati yaptırdım biralar ısmarladım, nankörlük etme!

Otele vardıklarında. taksiden indiler, otelin barına git- tiler ve bira ısmarladılar:

— Söylesene ne yapabilirim?

— Bak dinle Mac. Sanford ile konuşurum, patronunla

balık avına gitmek istediğini söylerim, bakalım ne diyecek?

— Olacak mı bu iş dersin?

— Dur bak... Yahut da komiserin kızkardeşi ile balık avına gitmek istediğini söylerim. Nasıl olsa onu tanıyor.

— O zaman kabul eder mi acaba?

— Bir tecrübe ederim canım. Bir denizaltıya atlayıp elimizden kaçacak değilsin ya!

— Tuh! Bunu tahmin edebileceğini hiç zannetmemiştim.

— Seni tâkibederler, Mac. Birliğimizde çok iyi balık adamlarımız var.

Bir an birasını yudumlayarak içti ve bardağını boşalttıktan sonra barmen'e içkiyi tâzelemesi için işâret etti.

— Bak unuttuyordum... Birisinin seni tâkib ettiğinin farkına vardın mı?

— Ne?

— Birisinin seni tâkib ettiğinin farkına vardın mı dedim?

— Duydum, duydum... Tabii ki tâkib ediliyorum, hem de zâtı âlileriniz tarafından...

— Evet, tabii. Ben ve iki polis daha... Fakat bunu demek istemedim. Başka birisi nazarı dikkatini celbetmedi mi?

— Yooo, neden?

— Çünkü bu akşam, aynı adamın, komiserin evinin önünden beş defâ geçtiğini gördüm. İkisinde araba ile. Üç kere de yürüyerek. Ve her seferinde de evin kapısına dik dik baktı.

— Nasıl bir adamdı bu?

— Fazla uzun boylu değil. Tıknazca. Kafasında da bir şapka vardı. Onunla hiç yüz yüze gelmedim.

— Öyle birisini tanımıyorum. Arabasının plâka numarasını aldın mı?

— Doğrusunu istersen, hayır. Ama herifi yürürken

gördüğüm zaman bu aklıma geldi. Bir araba aynı yerden iki defâ geçti diye plâka numarasını alacak olursak...

— Belki de bir adres arıyordu?

— Belki.

Detektif bardağını boşalttı.

— Gidip uyusan, Mac. Fenâ halde uykum geldi benim. Odana çık, soyun, yatağına gir, ben de senin üzerini örteyim ve nöbetimi devredeyim. Bekliyor herif, ayıp olacak.

Berâberce çıkıp asansöre doğru yollandılar.

— Allah rahatlık versin. Yarın bana, balık avına gidebilip gidemiyeceğimi söyleyebilir misin?

— Yarın akşam, belki. Sen yarın akşam daha erken gelmeye bak, Mac. Bu kadar geç yatabilmek için fazla ihtiyarsın... Sihatine iyi gelmez... Benimkine de zâten.

Mac Lowerie kahkaha ile gülmeye başladı.

— Cumaertesi akşamları daha erken yatılır mı?

— Âşık olduğumu unutmuştum. Peki, ne yapalım, ben de senin gibi yapabilmek için vitamin hapları alırım. Ne de olsa herşeyden önce vazife...

Vince, yatağına girer girmez, bir çocuk gibi uyudu.

Ertesi gün Vince ve Louise Tepper öğle yemeğini birlikte yediler ve öğleden sonralarını da Bronx'daki hayvanat bahçesinde geçirdiler. Akşam altıya doğru Manhattan'a gittiler ve orada ayrıldılar. Mac Lowerie, oteline, elbise değiştirmeye gitti, Louise Tepper ise doğruca evine... Bir saat kadar sonra buluştular ve saat sekize doğru da, güzel bir gece geçirmek üzere kolkola kızın evinden ayrıldılar.

Dedektif, onları, karşı kaldırımın üstünde bekliyordu.

— Merhaba Mac! Sana havâdislerim var.

— İyi havâdistir İnşallah. Daha önce ben sana bir şey sormak istiyorum mâdemki bu kadar sık görüşüyor ve karşılaşıyoruz, artık senin adını bilmem lâzım.

— Yancy. **Bill Yancy.**

— Louise, size detektif Bill Yancy'yi takdim ederim. Herkes hemen her akşam berâber çıkıyoruz. Bill, sana bayan Tepper'i takdim ederim.

— Sizi tanıdığımıza memnun oldum bayan Tepper. Ağabeyinizi çoktanberi tanırım.

— Bir veya iki sene önce Charles Street'teki meyhânede yapılan büyük arbededen sonra terfi eden Yancy siz misiniz? Hani Yancy Transi dedikleri?

Detektif, domates gibi kızardı ve hafifçe cevap verdi:

— Evet efendim!

Mac Lowerie gülerek. «Yancy Transi!» diye tekrarladi. «Bak ben sana ne yapıyorum bundan sonra! Demek benim için havâdislerin var Transi?»

— Adım Bill.

— Benim için havâdislerin mi var Bill?

— Evet. Balık avına gidebilirsin, fakat Long Island'dan başka yere gitmeye yeltenme! Şunu da söyliyeyim ki tâkib edileceksin. Başkomisere bakılırsa, adanın bir yerinde saklanmış bir veya iki cesedin daha olacak. Oldu mu şimdi?

— Evet. Teşekkür ederim, Transi.

— Bâzen öyle anlar oluyor ki Mac, seni içeri tıkmalarını istiyorum. Galiba bu gece beni lokalden lokale sürükleyeceksin.

Louise Tepper «Bütün gece değil,» dedi. «Üstelik de dolaşmıyacağız. En iyisi bizimle gelmeniz.»

— Teşekkür ederim. Fakat sizi tâkib etmem daha doğru olur. Siz, lokanta tarafında iken, ben bar tarafında bir bira içerim. Gelecek sefer yanıma bir hanım detektif de alırım. Hem Mac aksilik edecek olursa iki kişi oluruz, size yardım ederim.

— Şimdiye kadar onu dâimâ tek başıma idâre ettim. Fakat yardıma ihtiyacım olursa ıslık çalarım. Haydi Vinçe, gidip yemek yiyelim.

Mac Lowerie'nin koluna girdi yürümeye başladılar. Bill Yancy ise onları on beş metre geriden tâkibediyordu.

Mac Lowerie için, pazartesi sabahı fazla çabuk geldi, fakat saat tam dokuzda yazihânesinde idi.

Conrad Vroom, ondan birkaç dakika sonra geldi.

Vince. «Çok balık avladınız mı?» diye sordu.

— Efendim?

— Hafta sonu tâtilinizi balık avında geçirmediniz mi?

— Hâ! Doğrusunu isterseniz balık avına gitmedim. Yalnız olduğum zaman pek hoşuma gitmiyor.

Şapkasını vestiyere astıktan sonra gelen mektuplara bir gözattı.

— Biliyor musunuz, Mac Lowerie, en iyisi yazihâne-den bir öğleden sonra kaçmamız. Geceyi denizde geçirir, ertesi sabah da geliriz.

Vince, şapkaya dikkat etmemiştir. Zâten, evlerinin önünden beş kere geçen adam hakkında Yancy'nin anlattıklarını da unutmuştu.

— İyi bir fikir bay Vroom!

— Bu akşam bir randevum var. Yarın öğleden sonra için ne dersiniz? Yarın sabah buraya gelirken ufak bir bavulun içine eski bir pantolonla pijamanızı koyun, saat üçe doğru gideriz. Vakit kaybetmezsek saat dörtte oltalar suyun içinde olur.

— Fevkalâde bir fikir efendim. Ben...

Vroom'un masasının üzerinde bulunan telefon çalmaya başladı.

— Hususi bir konuşma... Müsaadenizle.

Odasına girdi ve arkasından kapıyı kapadı, Vince ise kendi odasına doğru gitti. Umumiyetle telefon dâimâ Betsy Darnell'in masasının üzerinde çalardı. Betsy cevap verir ve lüzum görürse Conrad Vroom'u bağlardı. Nasıl oluyordu da bu sefer telefon Vroom'un masasının üzerinde çalmıştı? Masanın sağ tarafında iki âhize vardı...

Fakat Vince, derhal kataloglarına daldı ve hemencecik bu anormalliği unuttu.

Büyük odada ise, Conrad Vroom, alçak sesle konuşuyordu.

— Sizi beklettiğimden dolayı özür dilerim... Burada idi, onu uzaklaştırmam icâbediyordu... Hayır, hiç bir şeyden şüphelenmiyor. Çok aptal. Allahtan fazla kalmayacak yanımda... Salı günü öğleden sonra balık avına gidiyoruz... Yarın... Hiç bir yerde olmadığına göre üzerinde olacak... Adım bu işlere nasıl karışabilir? Bütün memlekette bir tek siz... Size, çok temkinli hareket etmem icâbettğini söyledim... Efendim?.. Peki tecrübe ederim fakat... Peki, peki...

Telefonu kapadıktan sonra, sabah gelen mektupların zarflarını açmaya başladı. Saat onbire doğru yazıhânedden çıktı. Geri döndüğünde saat üçü geçiyordu. Doğruca Mac Lowerie'nin bulunduğu odaya girdi.

Neş'eli bir eda ile. «Nasıl gidiyor?,» diye sordu.

— Çelik kablolar, izolatörler, sökölmeven somunlar, her çeşit pompalar ve diğer bir sürü şey üzerinde size bir konferans verebilirim. Amerikadaki fabrikalarda, bu kadar çeşitli şey imal edildiğı hiç aklıma gelmemiştir.

— Ve bütün bu şeylerin kendine göre bir faydası var. On beş gün kadar sonra bütün bu malları satanlara göndereceğim sizi! Göreceksiniz, o zaman işiniz daha çok hoşunuza gidecek.

— Zâten bu katalogları okudukça hoşuma gidiyor.

— Emindim bundan. Ne yazık ki, bütün bunlar hakkında sizinle konuşabilecek fazla vaktim yok. O zaman çok güzel iş yapabildiniz... Bu akşam yazıhâne çıkışı ne yapacaksınız?

— Valla, bir randevum var, fakat...

— Eve gelip birşeyler içmez misiniz diye düşünüyordum da kendi kendime... Çok yakın Dördüncü sokakta, oturuyorum.

— Fakat sizin de randevunuz var beyefendi ve...

— Evet, fakat çok daha sonra için. Yazihânedan çıkarken benimle gelin. Hem iş konuşur hem bir iki kadeh yuvarlarız, sonra da herbirimiz randevumuza gideriz. Hatta isterseniz sizi randevu yerinize kadar götürebilirim.

— Teşekkür ederim bay Vroom, fakat lüzum kalmıyacak çünkü gideceğim yer Dördüncü Sokağın hemen yanında...

— Çok güzel o zaman. Öyle ise biraz sonra görüşmek üzere Mac Lowerie.

Ve kendi yazihânesine döndü.

Vince. başını öne eydi ve önünde duran katalogların bir tânesini açarak okumaya başladı.

Vince ve patronu, berâberce, Vroom'un Dördüncü sokakta bulunan evinin ikinci katına çıktılar.

— Buyurun Mac Lowerie. Kusura bakmayın burası bir bekâr evi fakat yazihâneye çok yakın ve çok sevdiğim bir semtte olduğu için burayı tercih ediyorum... Siz rahatınıza bakın, ben iki viski hazırlıyayım.

Salonun pencereleri ana caddenin üzerine açılıyordu. Mobilya çok rahat ve iyi cinstendi. Bir köşede büyük bir pikap, duvarlarda da güzel tablolar vardı. Vince, bütün bunlara bir göz attı ve pencereye yaklaştı. Sokağın öbür tarafında, ona bakan detektif Bill Yancy'yi görünce çok şaşırdı.

Conrad Vroom, elinde iki kokteyl bardağı olduğu halde içeriye girdi.

«Çin, çin...» dedi ve bardaklardan bir tânesini Mac Lowerie'ye uzattı. Vince, bir yudum sulu viski içtikten sonra pencereye doğru döndü ve gülerek bardağını kaldırdı.

Vroom boğuk bir sesle. «Ne yapıyorsunuz?» diye sordu.

— Karşıda tanıdığım bir polis var. Zavallı adam, o da susamıştır.

Bardağını ufak bir masanın üzerine koydu ve cebinden sigara paketini çıkardı.

— Bir polis mi?

Vroom, pencereye doğru bir adım attı, fakat ayağı ufak masaya takıldı ve Mac Lowerie'nin bardağı yere düştü.

Vroom, «Ne dikkatsizlik!» dedi. Ve mendili ile yere dökülen içkiyi kurulamaya başladı. «Hayır, hayır, ricâ ederim rahatsız olmayın. Mutfağa gidip bir bez alayım, aynı zamanda da size yeni bir viski hazırlarım. Hemen geliyorum.»

Biraz sonra elinde bir faraş bir de süpürge ile geldi ve yerleri temizledi.

Mac Lowerie'ye verdiği ikinci bardağın içindeki viski, hissedilir derecede daha hafif idi.

ONDÖRT

— **Eviniz gayet güzel döşenmiş bay Vroom. Ne zamandan beri burada oturuyorsunuz?**

— Aşağı yukarı iki sene oluyor.

Vroom, asabi adımlarla odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

— Patron'um diye burada kalmak mecburiyetinde olduğunuzu zannetmeyin, belki randevunuza geç kalırsınız.

Vince, daha bardağının yarısını içmişti ve Louise ile buluşmasına epey bir zaman vardı.

— Hayır efendim ne münâsebet. Size sormak istediğim bir veya iki سوال var. Meselâ, hükûmetin en çok istediği şeylerin neler olduğunu bilsem katalogları ona göre etüd eder ve o branşların üzerinde daha çok bilgiye sâhip olmaya bakarım.

— Çok güzel bir fikir, Mac Lowerie. Yarından tezi yok

bu dediklerinizi etüd edelim. (Sigarasının izmariti ile yeni bir sigara yaktı:) Bana söyler misiniz lütfen? Bu polis sizi mi arıyor? Polisle herhangi bir ilişiginiz mi var?

— Pek değil... Şey... Bundan iki veya üç hafta önce onunla bir garden partide tanıştım da...

— Hâlâ orada mı?

Vince, pencereye gidip karşı kaldırıma bir gözattı.

— Görünmüyor! Belki de sâdece geçiyordu.

— Saklı hiç bir şeyimiz yok tabii. Kara borsa falan da yapmıyoruz... Fakat böyle şeyler oldu mu insan gayri ihtiyari...

Kolundaki saate biraz uzunca baktı.

— Biliyorum bay Vroom, ne demek istediğinizi anladım.

Mac Lowerie'nin bardağı boştu ve patronu da bardağı doldurmak niyetinde değildi. Birden ortada esen hava değişmişti. Vince bunu sezmişti.

— Sizi daha fazla rahatsız etmiyeyim.

Vroom birden çıkış kapısına doğru yürüyerek, «Ne münâsebet beni hiç rahatsız etmiyorsunuz,» dedi. «Bana, işinize bağlı olduğunuzu gösteren gayet enteresan bir fikir verdiniz... Unutmayın yarın akşam balık avına gidiyoruz. Yazhâneden mümkün olduğu kadar erken ayrılırız.»

Mac Lowerie'ye öyle geliyordu ki, Vroom, onu kapı dışarı ediyordu; fakat sebebini bir türlü anıyamadı. Alt tarafı, buraya gelmesi için o ısrar etmişti...

— Allahısmarladık bay Vroom. Çok teşekkür ederim.

Sokağa çıktığında saat ancak altı idi. Bu ziyâret çok kısa sürmüş ve bir tuhaf neticelenmişti... Place Washington parkını geçiyordu ki, tanıdığı bir ses ona seslendi.

Bu, detektif Yancy idi.

— Merhaba Bill! Ne zamandanberi gündüzleri çıkıyorsun?

— Seni tâkibediyorum. Şimdilik ekmeğimi böyle kazanıyorum.

— Akşam sekizden sonra çalıştığını zannediyordum.

— Evet fakat başka bir arkadaşla nöbetimi değiştirdim, çünkü bu akşam oynıyacak bir operet için iki beleş biletim var. Bütün normal insanlar gibi, detektiflerin de hususi hayatları vardır Mac...

— Dernin seni pencerenin karşısında görünce, patronumun canı sıkıldı gibi geldi bana...

— Şapkalı, o tıknaz adam senin patronun mu?

— Tabii ya zengin amcam ını zannettin yoksa?

— Cuma gecesi birisinin seni tâkib ettiğini söyledim-di, hatırlıyor musun?

— Evet. Neden şimdi bunu hatırladın?

— Çünkü o bu adamdı, Mac.

— Emin misin? Beni ne diye tâkibetsin?

— Ne bileyim ben?. Hadi gel de bir tek atalım, bugün paralar benden...

Ufak bir meyhâneye girdiler ve salonun en dibine oturdular.

— Beni dinle Bill. Geçen gece beni tâkibedenin Vroom olduğuna emin misin?

— Böyle şeylerde emin olmak benim işim, Mac. Arabası siyah bir Oldsmobile mi?

— Onu yarın söyleyebileceğim. Birlikte balık avına gideceğiz.

Yancy bardağını dibine kadar içti ve barmen'e bir tek daha getirmesi için işâret etti.

— Bu Vroom'u, onunla çalışmadan önce tanıyor mu idin?

— Hayır, hayâtımda görmemiştim onu.

— Bu işi nasıl buldun? Ne iş yapıyorsun?

Mac Lowerie, işi nasıl bulduğunu ve işe girdiğinden beri de patronu ile konuştuklarının hepsini anlattı.

— Vroom... Vroom... Conrad Vroom... Dur bir daki-

ka... Tamam buldum! Arkadaşlarından bir tânesi bunun teknesinden denize düştü. Cesedini bulamamıştık. Bu adam değil mi?

— Evet. Sekreteri anlattı bunu bana. Vroom, bu meseleden bahsedilmesini sevmiyormuş...

— Bu ismi bir yerde duyduğumu biliyordum... İyi yüzer misin?

— Fenâ değil. Neden? Ne zannediyorsun...

— Hiç bir şey zannetmiyorum... Fakat yarın öğleden sonra etrâfında başka balık avcısı görürsen şaşma... Ve sakın demin yaptığın gibi bize işâret etme!

— Siz polisler herkesten şüphe edersiniz. Herifin senin karşıda olduğunu öğrenince asabileştiğini söyledim diye, geçen seneki kazâ ile bir bağ kurmaya bakıyorsun. Belki de ufak tefek kara borsa yapıyordur fakat gazetele-re bakılırsa, bugünkü gün herkes bunu yapıyor. Yok herhangi bir kaçakçılık işi ise ben sana haber veririm, fakat şimdilik, recâ ederim, onu rahat bırakın. Bulduğum iş fenâ değil, hem üstelik evlenmek üzereyim!

— Allahım!.. Ona bahsettin mi bundan? Ne diyor kızcağız?

— Doğrusunu istersen daha tam olarak sormadım. Ondan evvel serseri patronuna hiç kimseyi öldürmediğimi isbat etmem lâzım. Hâlâ bir şey bilmiyor musun?

— Sanford, seni suçlu zannetmekte ısrar ediyor. Benden ve seni tâkib eden diğer iki kişiden başka da bu işle uğraşanlar olduğunu biliyorum. En çok tuhafıma giden nokta da şu: Sanford her zaman işin gidişini ve ilerleyişini bize anlatırdı. Bu seferse ağzını dahi açmıyor; sis içinde yürür gibi ilerliyoruz. Belki de yanlış bir hareket yapmanı bekliyor, kim bilir?

— Cidden inatçı adammış... Fakat bunları bana ne diye anlatıyorsun?

— Ne diye anlatmıyayım? Mâsumsan hiç bir kıymeti yok, kabahatli isen o zamanda o kadar düşünürsün ki ister

istemez yanlış bir hareket yaparsın.

«Yancy-Transi, canımı sıkıyorsun!» diyen Vince ayağa kalktı. «Gönlümü çalan kadına gidiyorum... Hem de yürüyerek...»

— Bana ne? Canın isterse bütün Manhattan'ı yaya olarak dolaş.

İçkilerin parasını verdikten sonra, kaldırım üzerinde duran Mac Lowerie'nin yanına geldi.

— Karşıda, kilisenin yanında duran adarnı görüyor musun? Bu andan itibâren seni o tâkibedecek, onun için yapacakların bana vız gelir! Fakat ne de olsa, üzme fazla çnu. Bu akşam otele dönerken taksine al, yazıktır.

Vince, «Allahısmarladık pis kalleş,» dedi. «Yarın yine görüşürüz.»

Hiç acele etmeden yürümeye başladı. Detektifin anlattıklarını düşünüyordu. Vroom, evinde bir tuhaf hareket etmişti fakat bu Yancy de, mesleği icâbı fazla şüpheli idi, sonra... Sonrası yoktu bu işin, biraz sonra sevdiği kadınla buluşacaktı ve bütün bunları unutmaları lâzımdı...

Vince, ertesi sabah, ufak valizi elinde, yazıhâneye geldiğinde Vroom orada idi.

— Büyük seyahatimiz için hazırım bay Vroom Galiba bugün fenâ yağmur yağacak, deniz üstünde olmamız daha hoş olur.

— Ben de bunu düşünmüştüm.

Vince, kendi odasına girdi. Dehşetli sıcak vardı, penceresini açmak istedi, fakat imkânsızdı, pencere yerinden oynamıyordu.

«Bak hele aksiliğe,» dedi ve ceketini sandalyesinin üzerine attı «Pencereleri kapatacak bir hava mı var yâni?»

Birinci odaya girdi ve Betsy'nin hâlâ gelmediğini gördü.

— Bayan Darnell bugün gelmiyor mu bay: Vroom?

— Hayır. Bu sabah evime telefon etti ve rahatsız ol-

duğunu söyledi. Ben de ona izin verdim.

— O zaman programladığımız gibi erken gidemiyeceğiz değil mi?

— Gideriz, canım. Eğer isterseniz öğle yemeğini yer yemez gideriz.

— Beyefendi, pencerem sıkışmış. Bayan Darnell'den bir tornavida veya ona benzer bir şey istiyecektim...

— Burada bulacağınızı hiç zannetmiyorum. Fakat isterseniz gidip bir tâne satın alın. Nasıl olsa başka zaman da işimize yarıyabilir.

— Doğru...

Vince, koridorun dibinde asansörü bekliyordu ki, sigaralarını ceketinin cebinde unuttuğunu hatırladı... Conrad Vroom, geldiğini duydu ve birden doğruldu. Fakat biraz geç kalmıştı ve ceketin bulunduğu sandalyenin yanından ayrılamamıştı.

Mac Lowerie, sert bir sesle. «Sigaralarımı unuttum,» dedi. «Bir şey mi arıyordunuz bay Vroom?»

Patronu ceplerini arıyordu, yanılmadığına emindi.

— Hayır... teşekkür ederim. Pencerenin neden açılmadığını anlamak için sandalyeyi oraya götürecektim de...

— Ben uğraştım fakat beceremedim.

Mac Lowerie, sigaralarını aldıktan sonra gitti. Patronunun şüpheli hareketlerinin sebebini anlayamıyordu.

Birkaç dakika sonra, elinde kocaman bir tornavida ile geri geldi. Vroom, birinci odada onu bekliyordu.

— Bununla da açamazsam bilmem artık...

Tornavidayı pencerenin alt tarafına soktu ve asıldı. Kanat yerinden dahi oynamadı.

Vince, gitgide asılarak. «Nasıl olur canım, bu daha ağır şeyleri bile kaldırabilir. Eminimki Eddie Jackson'u öldürmeden önce böyle bir şeyle vurdular kafasına,» diye söyleniyordu.

— Ne dediniz?

Mac Lowerie yüzünü çevirdi. Conrad Vroom inanılmaz derecede sararmıştı.

— Eddie Jackson. Geçen hafta öldürülen bir arkadaşım...

— Yaa... Kim öldürdü onu?

— Bilmiyorum.

Vince, gelip masasının bir kenarına oturdu.

— İyisi mi, başkası size anlatmadan ben size her şeyi olduğu gibi anlatayım bay Vroom. Dün akşam, evinizin karşısında olan detektif var ya?... Beni tâkibediyordu.

— Sizi mi tâkibediyordu? Neden?

— Çünkü polis, Eddie Jackson'u öldürdüğümünden şüpheleniyor bay Vroom. İki kişiyi daha öldürdüğümü de zannediyorlar. Size bütün bunları ergeç anlatacaktım bay Vroom fakat doğrusu çekiniyordum, ve bu işe başlamadan evvel anlatmadığım için de özür dilerim.

Derin bir nefes aldı ve o meş'um geceden başlamak üzere başına gelenlerin hepsini anlattı. Vroom arada sırada lâfını kesiyor, bâzı sualler soruyordu.

— Arkadaşınıza çok **benziyen** bir adam olduğuna emin misiniz? Eddie Jackson'un kendisi olmasın?

— Hayır efendim! Birbirlerine çok benziyorlardı, kabul, fakat pazar sabahı Eddie'yi görür görmez yanıldığının farkına vardım. Eddie, insanın gözünün içine bakardı... Tam bir bahriyeli gibi, halbuki öbüründe sivil adam tavırları vardı. O olmadığına eminim!

Vroom, birden irkilerek saatine baktı.

— Bak hele, söylediklerinize o kadar daldım ki randevum olduğunu unuttum... Kusura bakmayın ve bütün bu meseleyi daha evvel anlatmadığınız için de vicdan azâbı çekmeyin. Telefon eden olursa, yemekten sonra burada olacağımı söyleyin.

Odanı çıktı ve Vince Mac Lowerie onun asansöre doğru koştuğunu duydu. Ve «Deli bu adam vallahi,» diye düşündü.

Sonunda pencereyi açmaya muvaffak oldu, fakat niçin bu derece uğraştırdığını merak etti ve parmağı ile çerçevenin etrâfını kontrol etti. Yapışkan bir maddeye rastlayınca da birden «Tutkal!» diye şaşırdı.

Ensesinden doğru inen tuhaf bir titreme hissetti.

Burada neler oluyordu?

Bütün telefon edenlere, Vince bay Vroom'un yemekten sonra orada olacağını söyledi. O ânı kendisi de bekliyordu, çünkü soracak birkaç suali vardı!

Saat iki buçuğa doğru Vroom telefon etti.

— Alo, Moc Lowerie, size verilecek bir işim var... Fakat herşeyden önce söyleyin bana... Hâlâ arkanızda dedektif var mı?

— Zannedersem. Neden?

— Söyliyeyim. Amsterdam Caddesinin 1513 numarasına gidip Peter Oto adında birisini göreceksiniz. Bu adam kâşif. Çok enteresan olan yeni bir otomatik tabanca keşfetti. Lisansını aldım, bu işi güzel idâre edebilirsek en aşağı bir milyon dolar kazanabiliriz. Fakat bundan hiç kimseye bahsetmememiz lâzım. Ağzımızdan bir lâf kaçarsa her şeyi kaybedebiliriz. Oto sizi bekliyor. Size tabancanın prototipini verecek ve siz onu yazıhâneye getireceksiniz. Fakat her şeyden önce dedektifi ekmeye bakın, anlaşıldı mı? Oto. bu memlekete, hiç kimsenin haberi olmadan girdi. Daha önce Çekoslovakya'da, Skoda fabrikalarında çalışıyordu. Her şey gayet normal gidecek, fakat dikkatli olmamız lâzım. Yapacağınız tek iş tabancayı alıp yazıhâneye getirmek. Ben nerede ise gelirim.

— Acele etmeyin, belki biraz geç kalırım. Ya balık avımız ne olacak?

— Doğru, bak, unutmuştum. O zaman bakın ne yapacaksınız. Detektifinizi ekin, tabancayı alın fakat yazıhâneye dönmeyin. Yüz Yirmibeşinci sokağın köşesinde buluşalım. Ben yazıhâneye gider, ortada dolaşan kâğıtları yerleştiririm ve gelirim, ilk oraya varan öbürünü bekler. Tabii ara-

bamla geleceğim. Giderken kapıyı kilitlemeyi unutmayın.

— Peki efendim!

Ceketini giydi, ufak bavulunu aldı ve yazihânedan çıktı. Demek Conrad Vroom, ateşli silâhlarla da alâkadar oluyordu. Belki böylelikle birçok şey izah edilmiş olurdu.

ONBEŞ

Komiser Tepper trenden perona atlarken, «Geldik işte Carmello,» dedi. «Bizi araba ile bekliyen birisi vardır muhakkak... Seni teslim eder etmez vedâlaşırız.»

Carmello omuzlarını kaldırarak. «Seyahat pek o kadar fenâ geçmedi doğrusunu istersen» dedi. «Tabii Tucson'da kalmayı tercihi ederdim fakat mâdemki buraya gelmek vardı seninle geldiğime çok memnun oldum. Şeflerin senden daha sevimlisini bulamazlardı. Yolda durmadan konuştuk! Çok teşekkür ederim komiser bey... Ha işte, karşılama komitesi geliyor!»

Sivil giyinmiş iki polis onlara doğru ilerliyordu.

— Günaydın komiserim. İstasyonu boydan boya geçmemeniz için arabayı yakın bir yere parkettik.

Tepper biraz soğukça, «Biliyorum,» dedi.

Mümkün olduğu kadar çabuk hareket ederek, mahpusunu onlara teslim etti ve bir taksiye atlıyarak evine gitti. Doğrusu çok sinirli idi. Bu seyahati kendisine yapılmış bir hakaret telâkki ediyordu. Ve en çok da Sanford'a kızıyordu. Çünkü evvelâ, ona lâayık olmadığı bir iş vermişti sonra da, hemen hemen halledilmiş bir cinâyet işini, Sanford, kendi halletmiş gibi göstermek istiyordu.

Kapıyı yeni kapatmıştı ki, salonda bulunan telefon çalmaya başladı. Telefon eden Sanford idi.

— Evet... Evet başkomiser bey, elbiselerimi değiştirip yazı... Efendim?.., Peki, olur!

Tepper telefonu kapadıktan sonra, valizini aldı ve arkasından kapıyı vurarak evinden çıktı. Sanford'un yazıhânesine geldiği vakit saat hemen hemen dört vardı.

— Oturunuz Tepper. Seyahatiniz nasıl geçti?

— Çok fenâ!

— Bill Holden'e bakılırsa pek öyle değil. Sizi, Los Angeles'de trenden inerken görmüş ve dediğine bakılırsa yanınızda gayet cici bir artist kız varmış, aranıza da pek sıkı fıkı gözüküyormuş...

Sanford kahkaha ile gülmeye başladı.

— Giderken öyle idi, evet! Fakat dönüş berbat geçti.

— Carmello'dan birşeyler koparabildiniz mi?

— Hayır. Evine gelirken, karısını yerde ve göğsünün ortasında bir bıçak olduğu halde bulduğunu tekrarlıyor. Korkmuş ve kaçmış. Gazetelerde polisin onu aradığını okuyunca da ortadan kaybolmuş. Anlattığına bakılırsa karısı hayâtını cehenneme çevirmiş. Bütün yol boyunca gayet uslu durdu. Bence, böyle giderse mahkûmiyetini indirirler...

Tepper, cebinden çıkardığı sigara paketinden bir sigara aldı ve yaktı. Sonra da devâm etti:

— Salni meselesi ne oluyor? Telgrafımı aldınız mı?

— Evet, aldım.

— Ne dedi?

— Kim? Potter mi? Hiç bir şey söylemedi çünkü arkadaşınız Mac Lowerie onu, Tucson'a gittiğiniz gün, bir bıçakla öldürdü.

— Bunu siz söylüyorsunuz, şef, fakat ben inanmam.

— Siz inanmazsanız ne olur yâni? Bu serseriye elektrikli sandalyeye göndermek için her türlü imkâna sâhibim ve şunu da bilin ki, Hank, emekli olmadan evvel en son yapacağım iş budur!

— Fakat Salni'yi öldürmüş olamaz! Otopsi raporunu okudunuz. Salni'yi öldüren alkol oldu. Potter onu biraz sar-

hoş görünce hemen hemen saf ispirto içirdi. Salni'nin kalbi zayıftı. Dayanamadı. Potter'in anlatmış olduğu hikâyeye ile kendi kendini ele verdiğini size söylemiştim. Bir taraftan Salni'nin lâvabolarda bayıldığını söyledi öbür taraftan da tezgâhının arkasından ayrılmadığını yutturmak istedi bize. O zaman? Nasıl oluyor da Salni'nin, lâvabolarda, sırtını pis çamaşırları koydukları dolaba dayıyarak bayıldığını söyleyebilirdi?

— Demek oluyor ki gidip Salni'ye baktı. Ne olacak?

— Demek oluyor ki, Salni'nin ceplerini o boşalttı. Ve bizim aradığımız sabotajcıların listesi de onda idi, yahut da bu listeyi hemen başkasına verdi.

— Onu bulduğumuz zaman üzerinde değildi, zâten evinin içinde de yoktu. Elbiselerini, kitaplarını, defterlerini araştırdık! Orada bulduğumuz bütün kâğıtlar burada, yanımda, ve temin edebilirim ki hiç bir sabotajcı listesi bulmadık... Doğrusu, bana kalırsa, bu liste hâlen arkadaşınız Mac Lowerie'de, fakat...

— Ne yapacak onu?

— Ne bileyim ben? Belki de onunla birkaç kuruş kazanmak niyetinde? Bildiğim bir şey varsa o da, elimde bir sürü delilin bulunduğu, fakat bunları ona karşı direkt olarak kullanamadığım için bekliyorum, ilk fırsatta onu yakalatacağım!

— Ne bekliyorsunuz? Onu yakalayın, mahkemeye verin, bakalım, neler anlatacak?

— Evvelâ bu serseri savcı, delillerin yetmediğini söylüyor! Sonra Washington, Salni'den bahsedilmesini istemiyor! Nihâyet, bu listeyi bulmadıkça harekete geçmem için bana Federal Bürodan telefon ettiler! Fakat ben diyorum ki: Salni bana vız gelir ve Mac Lowerie en ufak şüpheli hareket yaparsa derhal yakalarım onu!

— Mac Lowerie'nin mâsum olduğunu söylemekte ısrar ediyorum. Bu listeyi üç kişi almış olabilir. (Potter.) (Jackson'a benzien adam.) (Ve nihâyet Jackson'a benze-

yen adamı öldüren.) Dördüncü olarak da Potter'i öldüren adam diyebilirim fakat bana kalırsa Potter'i öldüren ile Jackson'u öldüren adam aynı...

— Tabii öyle! Yâni Mac Lowerie...

— Hayır. Kırküçüncü sokakta Mac Lowerie'nin karşılaştığı gurubun üçüncü adamı!

— O da Mac Lowerie'nin hayâlinde yaşıyor.

Tepper birden başını kaldırdı.

— Potter bana üç kişiyi târif etti patron! İlk önce ölmüş olan Salni'yi ve hiç kimse öbür ikisini aramayı merak etmedi, Jackson'a benziyeni ve üçüncü adamı... Bana kalırsa liste Potter'de idi ve bu listeyi almak için onu üçüncü adam öldürdü. Federal Bürodakiler ne diyorlar?

— Bana sokakta yalnız selâm veriyorlar, o kadar. Fakat düşündükleri de vız gelir bana. Onlar listelerini arasınlar, benim vazifem katili yakalamak ve bu işde de katil, benim için Mac Lowerie...

— Size aksini isbat edeceğime bahse girerim. Nerede şimdi?

— Bana bu suâli sorduğunuza çok sevindim doğrusu... Şimdi saat beşi biraz geçiyor. Vincent Mac Lowerie her zamanki gibi hareket ederse, biraz sonra oteline gidecek, odasına çıkacak, bir duş yapacak, traş olacak ve elbiselerini değiştirecek. Otelinden çıktıktan sonra bir metroya atlıyacak. Saat altı otuza doğru bir evin kapısını çalacak. Genç bir kız gelip kapıyı açacak. İçeri girecek. Çıkıp dışarda berâberce yemek yiyecekler, yemekten dönecekler ve gecenin saat ikisinde Mac Lowerie bu evden yalnız olarak çıkacak ve oteline gidecek...

— Bana bu kadar tafsilât vermenize lüzum var mı patron? Şimdilik otelinde olması lâzım. Gidip onu görmemde herhangi bir mahzur var mı?

— Var... Size Mac Lowerie'den bahsediyordum. Onu tâkibeden dedektiflerden bir tânesine o genç kıza âşık olduğunu söyledi.

— Canı sağ olsun!

— O genç kızın adı Louise Tepper, Hank. Kız kardeşinizin, gecelerini bir cinâyet zanlısı ile geçirdiğini bilmek istediğinizi zannediyordum.

— Onun da canı sağ olsun! Mâdemki bu çocuğa yakınlık gösteriyor demek o buna lââyık. Acaba yakında evlenmeyi düşünüp düşünmediklerini biliyor musunuz?

— Diyor ki... Allah, Allah, sen bilirsin Ya Rabbim... Komiser bey, Louise'in bu serseri ile dolaşması hoşunuza mı gidiyor yoksa?

— Şaşmadım. Kız kardeşimin zevklerini iyi tanırım. O da uzun boylu olduğu için çok güzel bir çift teşkil edecekler. Gideyim de Vince'ı tebrik edip ona bir içki ısmarlıyayım.

Tepper ayağa kalktı.

Sanford, «Olduğunuz yerde kalın lütfen!» diye bağırdı. «Mac Lowerie hakkında neler düşündüğünüzü bilmek için sizi buraya çağırttım. Şimdi öğrendim. Onunla buluşmanızı menediyorum anlaşıldı mı?»

— Evime gelip kızkardeşimle sohbet etmek istiyorsa ona mâni olamam.

— Evet ama bunu da düşündüm. Onun için size valizinizi de getirmenizi söyledim. Mac Lowerie ile işimi bitirmedikçe evinize gitmiyeceksiniz. Burada olduğunuzu söylemek için dahi kızkardeşinize telefon etmiyeceksiniz! Herkes için hâlâ seyahatte olacaksınız. Herhangi bir otelde kendinize bir oda bulun.

— Fakat...

— Belki de yeniden seyahate çıkmak istersiniz?

Sanford, masasının üzerinde karmakarışık duran kâğıtları karıştırmaya başladı.

— Hayır, teşekkür ederim patron. Burada kendime bir iş bulurum, seyahate lûzum yok. Sizin istediğiniz, Mac Lowerie ile kızkardeşimin burada olduğumu bilmemeleri, öyle değil mi?

— Evet öyle, ve ricâ ederim unutmayın bunu. Gidebilirsiniz şimdi ve yarın sabahtan itibâren de belli saatte işinizin başında olun.

— Peki, şef!

Hank Tepper odadan çıktı. Louise'e telefon edip Mac Lowerie'nin başına gelecekleri anlatmak isterdi fakat bu imkânsız bir şeydi. İşin tuhafı, kendi yazihânesine doğru yürürken, gülümsemekte olması idi. Müfettiş Sanford'un karakterini o kadar iyi biliyordu ki... Dönmüş dolaşmış fakat kendisine Salni meselesi ile uğraşmaması için hiç bir lâf söyletmemişti. Demek oluyordu ki gayet tabii olarak uğraşabilirdi, onun için masasına oturdu ve iyice etüd etmek için bu işin dosyasını getirtti.

Bir saat sonra, Yirmiüçüncü sokakta bulunan ufak bir otelde bir oda tuttu, banyo yaptı, elbiselerini değiştirdi, ayaküstü birşeyler yedi ve Brooklyn'e doğru yollandı. Nick Potter'in odasında hiç bir ize rastlanmaması Hank Tepper için hiç bir şey ifâde etmezdi. Belki de arkadaşları aranması lâzım olan şeyi aranması lâzım olan yerde aramamışlardı. Belki kendisi daha iyi iş yapabilirdi ve belki de böylece kız kardeşine abayı yakmış olan delikanlıyı gayet zor bir durumdan kurtarabilirdi.

Bu an, zor bir durumda olup olmaması, Vince Mac Lowerie'ye vız geliyordu. Fenâ halde kızgındı. İki, üç sefer metro değiştirmekle, onu tâkibeden dedektifi kolaylıkla ekmişti. Herif bu kadar acele hareketlere alışık olmadığı için çok gerilerde kalmıştı.

Fakat Mac Lowerie, kendisine verilen adrese geldiği zaman hiç kimseyi bulamamıştı. Üzerinde Peter Oto yazılı olan zile basmış, kapıya vurmuştu. Hiç bir cevap alamamıştı. Evin karşısında bulunan ufak bir barda soğuk bir içki içmiş ve yazihânesine telefon etmişti. Oradan da hiç bir cevap alamamıştı.

Bu serseri beni beklemeden gitti ise kabahat bende

değil. Vroom'un sözlerine de bakılırsa fazla gürültü etmem lâzım, iyisi mi gidelim buradan...

Bir taksiye atlayıp Yüzyirmibeşinci sokağın köşesine gitmişti. Saat altıya kadar bekledikten sonra, Vroom'un gelmiyeceğine hükmetti.

Bir taraftan en yakın metro istasyonuna doğru yürüyor bir taraftan da düşünüyordu:

— Al bakalım şimdi... Onları ektiğim için polisler bana fenâ halde kızacaklar ve o serseri başkomiser de beni içeri atacak. Fakat bu hıyar Vroom ne zannetti, bütün hayatımca onu bekliyeceğimi mi? Hele yarın olsun bak... İstifâmı verince ona söyleyeceğim bir, iki kelime olacak, tabii.

Metroya binmeden evvel Louise'e telefon etti ve balık avına gitmiyeceğini ve doğruca ona geleceğini söyledi. Canı otelinden geçmek istemiyordu. Muhakkak orada, toplanmış onu bekliyorlardı. Çok yorgun hissediyordu kendini, şimdilik bir tek arzusu vardı, Louise'i alıp, iki, üç günden beri devamlı surette gittikleri lokantaya gitmek ve onunla birlikte güzel bir gece geçirmek...

Aynı akşam, saat sekize doğru, Amsterdam Caddesi 1513 numaralı binâda oturan Sadie Geltheimer adında bir ev kadını, her gün yaptığı gibi çöp tenekesini kapının önüne indirdi. Yukarı çıkıp dâiresine girmeye hazırlanıyordu ki, karşı dâirenin kapısının altından koyu kırmızı bir suyun yavaş yavaş dışarıya doğru aktığını gördü.

Kan mı acaba? diye düşündü.

Titreyerek parmağını uzattı ve: **Kan!** diye tekrarladı daha yüksek sesle...

Parmağına yapışan suyu daha dikkatle tetkik ettikten sonra:

Kan! diye bağırmaya başladı. Ve kendi dâiresinin kapısına doğru koştu. **Mannie! Mannie! Çabuk gel! Bay Oto'yu öldürdüler!**

Bir dakika sonra bu aynı bayan Geltheimer, merdivenleri koşarak indi ve kaldırımın üzerine vardıktan sonra da: «Polis! Polis! Katil var! Polis!» diye bağırmaya başladı.

Radyolu bir polis arabası önünde durdu ve şoförü sordu.

— Ne oluyor?

— Bir cinâyet! Bay Oto'yu öldürdüler!

Arabayı kullanan, yanında oturan arkadaşına. «Git bak hele,» dedi. «Herif belki de bayılmıştır. Hadi çabuk ol.»

Bir dakika geçmemiştir ki, polis geri geliyordu.

Arabanın şoförüne. «Gel de kapıyı kiralım,» dedi. «Kitlemişler, altından da kan akıyor. Doğrusu cinâyete benziyor.»

ONALTI

Vincent Mac Lowerie ile Louise Tepper yanyana oturmuşlardı. Vince, kıza Conrad Vroom ile arasında geçenleri anlatmıştı Şimdi de kımıldamaksızın oturuyorlardı.

Birden dış kapının zili çaldı.

Louise ayağa kalkarak, «Kim acaba?» dedi.

— Dedektif olacak. Bırak ben gideyim.

— Ben gidiyorum... Belki de Hank'tır, gideli sekiz gün oldu.

— Onu çok görmek isterdim fakat şimdi değil.

Genç kız, salonu geçtikten sonra kapıyı açtı. Eşikte üç adam duruyordu.

— Affedersiniz bayan Tepper. Biz dedektifiz. Vincent Mac Lowerie burada mı?

İçerden Vince. «Evet,» diye bağırdı. «Buradayım. Ne istiyorsunuz yine?»

— Bırak patırdıyı şimdi. Üzerini arayın çocuklar. Sen,

Mac Lowerie, kaldır ellerini!

Louise, «Ne diye rahat bırakmıyorsunuz onu?» diye söylendi. «Hiç bir şey yapmadı ki.»

— Başkomiser aynı fikirde değil hanımefendi. Bir şey buldunuz mu çocuklar?

— Hayır. Silâhı yok.

— Okey, gidelim.

Bir kelepçenin bir bileziği, Mac Lowerie'nin sol bileğinin etrâfında kapandı.

— Haydi yürü bakalım Mac. Ricâ ederim uslu dur, yoksa karışmam!

— Bir dakika...

İki dedektif onu sürüklemeye uğraştıkları halde, Mac Lowerie olduğu yerde duruyordu.

— Sebebini söylemezseniz hiç bir yere kımıldamam.

— Haydi yürü dedik sana!

Louise, «Tevkif müzekkereniz var mı?» diye sordu. «Bilmesi lâzım ve söylemezseniz gidip gitmemekte serbesttir.»

— Mecbur kalmadıkça söylemek istemezdim bayan Tepper. Bir cinâyet hakkında bâzı sualler sormak için alıyourz onu. İsterseniz siz buna bir tevkif deyin, ne derseniz deyin.

Vince, «Bir cinâyet hakkında mı?» diye sordu.

Louise de, «Bir cinâyet hakkında mı?» diye tekrarladı.

— Bu sefer de kirni öldürmüşüm? İlk önce Salni idi, ondan sonra Eddie, ondan sonra da Potter, şimdi kim? O serseri Sanford'u öldürmüş olmayayım? Allahım ben ne dehşetli adammışım. Dört kurbanım var şimdi...

— Şimdiki Peter Oto adında biri. Amsterdam Caddesinin 1513 numaralı binâsında oturuyordu.

— Peter Oto'mu Peter Oto dedin ha? Ben onu bulamadım evine...

Louise. «Şşşşşşşş» dedi. «Konuştuklarına dikkat et Vince.»

Kelepçenin öbür bileziğini tutan dedektif. «Haydi yürü bakalım Mac,» dedi.

Louise birlikte yürüdü:

— Sizinle berâber geliyorum.

— Arabada pek yerimiz olmayacak bayan Tepper.

— Sizin pis polis arabanıza binmek istemiyorum! Bir taksi çağırırım. Sizin Sanford'unuza söyleyecek bâzı şeylerim var, hemen gidip söyleyeceğim.

— Sizin yerinizde olsam bayan Tepper, ilk önce iyi bir avukata telefon ederdim. Galiba bu sefer ihtiyâcı olacak. Bu işi ondan başka kimse yapmamıştır.

Louise birden, «İnanmıyorum size,» diye bağırdı.

Mac Lowerie araba yola koyulurken. «Hemen dönerim sevgilim!» diye seslendi:

Louise ise, «Taksi! Taksi!» diye hiçkirmaya başladı.

Siyah araba gözden kaybolunca birden kendisini çok yalnız hissetti.

Bu işi ondan başka kimse yapmamıştır! demişti dedektif. Acaba? Hayır, hayır olamaz! Aman Allahım. İnşallah o değildir.

Kolunu kaldırdığını gören bir taksi önünde durdu.

Sanford'un yazıhânesinde her şey geçen seferki gibi idi. İçerde, masasının başında oturmuş ve ağzında pürosu bulunan Sanford, dizlerinin üzerinde bloknotu ile stenografi ve üniformalı üç polis vardı.

— Buyurun size Mac Lowerie'yi...

Ve bu insan avını idâre etmiş olan dedektif, Vince'ı odanın içine itti.

— Onu komiser Tepper'in evinde bulduk. Üzerinde silâh yoktu ve hiç bir mukavemet göstermedi. Bayan Tepper de hemen gelip sizi göreceğini söyledi.

— İçeri sokmayın onu. Beklemesini söyleyin. Onunla sonra görüşürüm.

Mac Lowerie alaylı bir tavırla. «Saklı bir şeyiniz mi var başkomiser bey?» diye sordu. «Ne diye size söylemek istediklerini dinlemek istemiyorsunuz? Bence gayet enteresan şeyler söylemek istiyor.»

— Vay efendim vay! Bakıyorum şakacı bahriyeli yine aramızda. Mâdemki öyle Mac, söyle bakalım bize Peter Oto'yu neden öldürdün?

— Ben çocukken, Rex adında ufak beyaz bir köpeğim vardı. Bir gün köpeğim dışarı çıktı ve onu Peter adında bir otomobil ezdi. O zaman, Peter adını taşıyan bu otoyu mahvedeceğime yemin etmiştim. Onun içindir ki bu Peter Oto ile tanıştığım zaman dayanamadım ve...

Dedektiflerden bir tânesi gülmeye başladı. Sanford ise masasının öbür tarafına geçerek Vince'in önüne geldi ve ağzının üzerine kuvvetli bir tokat vurdu.

Vince, «Bu kadar cesur olmak pek hoş bir şey olsa gerek,» dedi. «Bir eli polis tarafından tutulan tek kollu bir adama vurabilecek cesâreti bulmayı ben de isterdim. Doğrusu bir kahramansınız, değil mi komiser bey?»

Başkomiser dedektife, «Çıkar bileziği,» dedi. «Yaramazlık yapmaya yeltenirse ben onun hesâbını görürüm.»

Dedektif, Vince'in bileğindeki bileziği açarken, Başkomiser gidip masasının başına oturdu ve, «Peter Oto'yu neden öldürdün?» diye yeniden sordu.

— Peter Oto'yu hiç görmedim.

— Bugün öğleden sonra onun evine gittin.

— Evet fakat onu bulamadım.

— Oraya neden gittin?

— Patronum gönderdi, bir paket alacaktım.

— Patronun kim?

— Conrad Vroom, mümessil...

Mac Lowerie, Vroom'un adresini verdi ve Sanford bir dedektife oraya gidip Vroom'u getirmesini söyledi.

— Seni tâkibeden dedektifi ne diye ektin?

— Ne yapmam lâzım? Onları zincirle bağlayıp gezdirmem mi?

— Bırak şimdi kurnazca cevapları! Ne diye ektin onlu?

— Patronum emir verdi.

— Ne?

— Yapacağım gayet gizli bir iş'di. Geldiğinde kendisine sorarsınız.

— Biz de onu yapmak niyetindeyiz, Mac Lowerie. Dedektifi ektikten sonra ne yaptın?

— Amsterdam Caddesinde 1513 numaralı binâya gittim. Oto'nun kapısını çaldım. Kimse cevap vermedi. Sonra Yüzyirmibeşinci sokağa gittim. Orada Vroom ile randevumuz vardı. Fakat gelmedi. O zaman ben de bir kız arkadaşımın evine gittim, zâten sizin üç dedektifiniz de beni orada buldular. Bütün bu yaptıklarımnda fenâ bir şey buluyor musunuz?

— Hayır, fakat söylediklerinin hepsi yalan. Şimdi baştan başla Mac Lowerie ve bu sefer hikâyenin en heyecanlı tarafını unutma, Peter Oto'yu nasıl öldürdüğünü...

Kapı açıldı ve içeriye doğru bir kafa uzandı.

— Bayan Tepper burada komiser bey, kıyâmet koparıyor. Sizi görmek istediğini söylüyor.

— Beklemesini söyleyin.

— Söyledim. Hepimiz de söyledik. Fakat size, amcasına telefon ettiğini söylemeyi faydalı buldum efendim.

— Amcasına mı? Hâkim **O'Malley'e** mi?

— Evet efendim!

— Yandık şimdi!.. Peki geliyorum.

Sanford, arkasından kapıyı hızla vurarak dışarı çıktı. Koridorun öbür ucunda, Louise Tepper, kendisini geçirmek istemeyen ızbandut gibi bir polis memuru ile, münâkaşa ediyordu.

— Louise, sevgili yavrucuğum! Ne...

— Bırakın şimdi sevgili yavrucuğum lâfını da söyleyin bana komiser bey, nedir bu durmadan Mac Lowerie'yi cinâyet suçu ile tevkif etmek?

— Ricâ ederim Louise, onu tevkif etmedik. Sâdece ona soracak bâzı suallerimiz var. Siz de biliyorsunuz işimizi. Neden evinize dönüp rahatınıza bakmıyorsunuz?

Louise'i çocukluğundanberi tanıyor ve çok seviyordu. Fakat genç kız işini yapmasına mâni oluyordu.

— Siz yazıhânenizde Vince'a fenâ muamele ederken mi? Hayır... Biraz sonra Terry amcam gelecek o zaman eve giderim. Ve Vince Mac Lowerie de benimle gelecek!

Genç kız iki yumruğunu beline dayıyarak Sanford'un gözlerinin içine baktı.

— Mâdemki sual soruyoruz komiser bey lûtfen söyleyiniz bana ağabeyim nerede?

— Vallahi... şey... Hâlâ tâtilde olacak. Size mektup yazmadı mı?

— Nereden yazacaktı bu mektupları? Yazıhânesinden mi? Şimdi oraya gittim ve sigara tablasını izmarit dolu buldum. Bana yazıhânesine başkasının girdiğini söylemeyin sakın. Nerede o?

— Bilmiyorum yavrucuğum. Belki de hiç kimseye haber vermeden geri gelmiştir?

— Hele bakın, burada neler oluyor da haberiniz yok. Her ne ise yapmış olduğunuz işe devâm edebilirsiniz. Birkaç dakika sonra Terry amcam burada olur. Bekliyebilirim.

Bir dedektif, yanında Conrad Vroom olduğu halde yollarından geçti.

Sanford Louise'e. «Müsaadenizle,» dedi.

Ve üç adam Başkomiserin yazıhânesine girdiler.

— Sizi fazla meşgul etmiyeceğiz bay Vroom. Bu odada tanıdığınız biri var mı?

— Evet var. Yanımda çalışan bay Mac Lowerie var.

— Bay Mac Lowerie'nin sizin yanınızda ne işle meş-

gul olduğunu söyleyebilir misiniz bize lûtfen? Daha doğrusu bugün ne iş yaptığını biliyor musunuz?

— Vallahi... (Vroom'un yüzünde asabi bir tebessüm belirdi.) Doğrusunu isterseniz, hayır. Bugün öğleden sonra balık avına gidecektik fakat yemekten sonra Mac Lowerie gelmedi. Çok merâk etmiştim müfettiş bey. Ne oldunuz Mac Lowerie?

— Pis yalancı ben sana...

Başkomiser, «Sus be!» diye bağırdı. «Bay Vroom, siz bu zâtı, Peter Oto adında birinin evine bir paket alsın diye gönderdiniz mi?»

— Oto mu? Vallahi... Hayır komiser bey.

— Onu tâkibeden dedektifi ekmesini söylediniz mi?

— Onu tâkibeden de... Fakat komiser bey ne demek istediğinizi anlamıyorum... size hiç bir faydam dokunmayacak galiba...

Vince, «Yalancı!» diye bağırmaya başladı. «Sana yazihânede her şeyi anlattım; alçak herif. Geçen gün de evinin önünde Yancy'yi görünce korkudan yemyeşil oldun...»

Sanford, «Bir kelime daha söylersen seni içerdeki odaya atarım Mac Lowerie,» diye homurdandı. «Bir سوال daha bay Vroom; Yüzyirmibeşinci sokağın köşesinde buluşmak üzere Mac Lowerie'ye randevu verdiğiniz mi?»

— Ne münâsebet müfettiş bey. Long Island'a gidecektik, orada ufak bir evim var. Buluşmak için ne diye o kadar uzak bir yer tâyin edeyim? Dâimâ arabamla Orta Tünelden geçerim.

— Teşekkür ederim bay Vroom. Bize çok faydanız dokundu. Size evinize kadar refakat ettireyim.

— Ricâ ederim, dâimâ emirlerinize âmâdeyim..

Ayağa kalktı ve hafifçe Vince'a doğru döndü:

— Mac Lowerie'nin ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum fakat herhangi bir yardımım dokunabilirse...

Mac Lowerie gayet yavaş konuşarak, «Ben buradan

çıktıktan sonra uzakta durmanı tavsiye ederim,» dedi. «Uzakta, çok uzakta durmanı. Sana tavsiyem olsun.»

Sanford, «Siz üzölmeyin bay Vroom,» dedi. «Mac Lowerie'nin buradan yakında çıkacağını hiç zannetmiyorum. Hattâ çıkmasına çok, çok vakit lâzım. Güle güle bay Vroom,»

Conrad Vroom'un odadan çıkmasını bekledi.

— Söyle bakalım şimdi Mac Lowerie, cinâyeti senin işlediğini kabul ediyor musun?

— Başka sıkıntınız?

— Okey... Dedektif Ness, sizi dinliyoruz.

Sivil giyinmiş bir polis ayağa kalktı.

— Bana, bir radyolu arabadan Peter Oto adında birinin öldüröldüğü haber verilince, Amsterdam Caddesinin 1513 numaralı binâsına gittim ve üst kata çıkarak cesedin yanında duran cinâyetin işlendiği silâhı buldum. Sonra Mac Lowerie'nin oteline gittim ve odasını araştırdım.

— Ne buldunuz orada?

— Hiç bir şey. Daha doğrusu aradığımı bulamadım. Sanford. «Peki ama ne arıyordunuz?» diye ısrar etti.

Mac Lowerie, şüphelenmeye başlamıştı. Bu adamlar mahsus mu yapıyorlardı acaba?

— Mac Lowerie'nin kancasını arıyordum. plâstik elinin yerine bâzen taktığı kancayı...

— Bu kancayı neden arıyordunuz Ness?

— Çünkü...

Ness sustu. Birisi kapıya vuruyordu.

Sanford, «Giriniz,» diye bağırdı.

İçeriye doğru uzanan bir kafa. «Hâkim O'Malley geldi,» dedi. «Sizi derhal görmek istiyor komiser bey.»

Birden koridorda kuvvetli bir ses duyuldu.

— **BANA OTURUP BEKLEMEMİ SÖYLEME OĞLUM! TERRY O'MALLEY BEKLEMEZ! BENİ YA SANFORD'UN YANINA GÖTÜRÜN VEYA ONU BENİM YANIMA GETİRİN**

OĞLUM VE ŞAYET AYNI İŞDE KALMAK İSTİYORSANIZ BİRAZ ACELE EDİN!

Sanford. «Tuh be!» dedi. «Bu kadar erken geleceğini sanmıyordum. Adamın hapiste olduğunu benim de eve gittiğimi söyleyin ona. Steve, siz de, Mac Lowerie'yi arka kapıdan bildiğiniz yere götürün. Bunu da alın berâberinizde.»

Bir çekmece açarak içinden ortopedik tertibatlı bir kanca çıkardı ve dedektiflerden bir tânesine uzattı.

— Kancanın üzerinde bulunan kan lekelerini görebilirsin Mac Lowerie! Bu kan Peter Oto'nun kanı... Bu kanca da senin kancan. Ne diye onu arkada bıraktın Mac? Muhakkakki bir şey seni acele etmeye zorladı, yoksa Peter Oto'yu öldürdükten sonra onu temizler ve cebine sokup gidebilirdin.

ONYEDİ

Dedektif Steve, elinde tuttuğu kelepçenin bir bileziği ile Mac Lowerie'nin bir bileğini hapsetti; İki arkadaşı Vince'in iki tarafına geçtiler ve dördü berâber İmdat çıkışı yazılı bir kapıyı ittikten sonra, merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladılar.

Aşağıda bir araba onları bekliyordu Polisler, Vince'ı arabanın içine ittikten sonra kendileri de bindiler. İçlerinden bir tânesi direksiyona oturdu ve arabanın hiç bir lâmbasını yakmadan yola koyuldu. Sonra, arabayı kullanan lâmbaları yaktı ve gaza bastı.

Sonunda, Sekseninci sokak ile Doksanıncı sokak arasında, eski bir binânın önünde durdular.

Steve şoföre. «Arabayı biraz daha uzak bir yere parket, ondan sonra yanımıza gelirsin,» dedi. «Haydi Mac, çıkaralım. O'Malley amca imkânı yok seni burada bulamaz.»

Girdikleri dâire ikinci katta bulunuyordu. Steve, Mac Lowerie'nin kelepçesini açtıktan sonra oturması için işâret etti. Bu penceresiz odanın bir köşesinde tahta bir iskemle vardı. Vince bir sigara yaktıktan sonra oturdu ve ayaklarını öne doğru uzattı. Heyecanlı olduğunu belli etmek istemiyordu. Binbir sual zihnini kurcalıyordu. Vroom'un öldürülüşünü kendisine yüklediği bu Peter Oto kimdi? Daha mühim mi bu Vroom kimdi? Geçen gece onu ne diye tâkibetmişti? Pazartesi sabahı ne diye ceplerini araştırıyordu? Pencerenin etrâfına kim tutkal koymuştu?

Biraz sonra, yanında bir stenograf ve iki dedektif daha olduğu halde, Sanford geldi. «Burası güzel, değil mi Mac Lowerie?» diye alay etti. «Bu binânın üç katı bizim ve sen orta kattasın. Bütün gece istediğin kadar bağır veya bir tabur asker öldür, hiç kimse duymaz. Nasıl, güzel değil mi?»

Vince, yavaşça başını kaldırdı, Başkomisere baktı ve omuzlarını silktili. Hâlâ kendi kendine bu Conrad Vroom'un kim olduğunu soruyordu.

— Çok sâkinsin, Mac. Halbuki elektrikli sandalyeye oturman için şurada ne kaldı ki! Haydi karar ver de, itiraf et, herkes gidip yatsın.

— İtiraf mı edeyim? Peki ne söyliyeyim?

— Peter Oto'yu öldürdüğünü söyle! Kapısına vururken gördüler seni. Kendin bile oraya gittiğini kabul ettin. Senin kancanla öldürüldü. Patronun yalanlarının hiç birini kabul etmedi. İtiraf etmek için daha ne istiyorsun? Sana teknikolor film mi gösterelim?

Mac Lowerie tatlı bir sesle, «O teknikolor film size lâzım olacak... Çünkü Peter Oto'yu öldürdüğümü itiraf etmiyeceğim,» dedi. «Fakat isterseniz vakit geçsin diye konuşalım. Bu Peter Oto kim ve onu neden öldürdüm?»

Hâlâ gülmeye devâm eden başkomiserin bir işâreti ile, dedektiflerden bir tânesi, koltuğunun altında taşıdığı bir çantayı açtı ve içinden bir resim çıkardı. Müfettiş, resmi

alarak Vince'in burnunun altına soktu.

— Bak, istersen kokla, ondan sonra da Peter Oto'nun kim olduğunu bilmediğini söyle bana...

Gözlerini Vince'a diktiği için, delikanlının ürperişini gördü.

— Kim? Söylesene kim? Sakın yalan söylüyeyim deme...

— Eddie Jackson'a benzien herif! Eddie 'zannı ile Kırküçüncü sokakta durdurduğum adam Salni'nin bir tarafında bu vardı, öbür tara...

Âniden durdu. Yeni bir fikir gelmişti aklına.

Kendi kendine. «Fakat bunu ne diye yaptı?» diye söylendi.

Sanford, bu son suale dikkat etmemiştir. Bağırır:

— Tamam! Eddie Jackson'a benzien adam... Ve onun yüzünden de yanlışlıkla esas Eddie Jackson'u öldürdün! Yaptığının farkına varınca da komiser Tepper'in önünde, seni yanlışlığa sürükleyen bu adamı öldüreceğine dâir yemin ettin. Ve onu öldürdün Mac Lowerie! Oto'yu buldun ve yemin ettiğin gibi de öldürdün onu. Ve dediğin gibi de çelik kancan ile! Şimdi de konuşacak mısın yoksa itiraf etmen için dayak mı istiyorsun?

— Saçmaları bırakın ve gangster filmlerindeki polisler gibi konuşmayın komiser bey. Oto'yu öldüren Conrad Vroom'dur. Salni'yi de, öbür ikisini de...

— Kim?

— Conrad Vroom. Patronum!

— Conrad Vroom! Bunu kime yutturmak niyetindesin Mac Lowerie? Steve, getir bana şu kancayı. İyi bak Mac, bu kanca seninki mi, değil mi?

— Sallamayın da onu iyice görebileyim!

Vince, kan lekeleri ile kirlenmiş olan kancaya şöyle bir baktı.

— Emin olmam için onu takmam lâzım... Umumiyetle kancalar standard boyda. Fakat bilek kılıfı değişir, kesik

olan uzvun biçimine göre yastıklar yapılır. Fakat benimki olduğuna eminim. Bu alçak Vroom onu odamdan çalmış olacak.

— Sen şimdi Vroom'u rahat bırak da bu kancayı tak bakayım.

— Okey!

Mac Lowerie plâstikten elini çıkardı ve yavaşça yere koydu. Sonra da kancayı Sanford'un elinden aldı ve taktı.

Sanford, «Şuraya bak, eldiven gibi oturdu,» dedi. «Başka delile ihtiyâcım yok! Steve, sen şunu hapishâneye götür, hususi hücreye koysunlar. Ben gidip bakayım, ihtiyar O'Malley neler yapıyor. Ferîâ halde kızmıştır. Ne atlattık ama onu değil mi Mac Lowerie?»

— Çok güzel! Fakat benim meseleme gelelim. Ne diye gidip Vroom'u buraya getirmiyorsunuz? Ona bâzı sualler soracaöım.

— Çok akıllısın, Mac, dikkat fazla yaşamazsın!.. (Sanford'un keyfi yerinde idi.) Şimdi düşün: Bu kancayı niçin kullandın ve cinâyet yerinde neden bıraktın? Ben gittikten beş dakika sonra gidersiniz çocuklar. Allahasımarladık Mac, hapiste görürüm seni yine...

Arkasında stenografi ve berâberinde gelen iki dedektif olduğu halde, oynar adımlarla odadan çıktı.

Vince, cebinden terden nemlenmiş bir paket sigara çıkardı.

İçinden, «Vroom,» diye tekrarlıyordu. «Vroom. Allaha dua et de seni yakalamıyayım. Bana bütün meseleyi olduğu gibi anlatman icâbedecek Vroom. Ve İnşallah o gün kancam yanımda olur!»

Polislerden biri sigarasını yaktı ve Vince, günlerden beri sigara içmemiş gibi, ağzına dolan dumanı hırsıyla içine çekti.

Steve, «Beş dakika oldu,» dedi. «Haydi, Mac.»

İki kat indikten sonra, Vince, Steve ve dedektiflerden biri beklemeye koyıldular. Üçüncü dedektif ise, biraz iler-

de parkettiği arabayı almaya gitti. Saat üçü geçiyordu ve sokaktan hiç kimseler geçmiyordu. Steve, esniyerek iki kolunu gerinmek üzere iki yanına açtı. Aynı anda, Mac Lowerie'nin kancasını gırtlığında hissetti. Vince, sol eli ile öyle bir manevra yaptırdı ki dedektife, adam, öbür dedektif ile onun arasına girdi.

Mac Lowerie. «Kaçmak için çabalama Steve,» diye fısıldadı. «Yoksa gırtlığın delinir. Gırtlakta bir delik de sıhhat için pek iyi değildir, diyorlar.»

Sol eline Steve'in tabancasını aldı ve dedektiflerin üzerine çevirdi, sonra da üç adım geriledi.

— Eller havaya ve herkes binânın antresine bakayım. Ve unutmayın ki dört kişiyi öldürdüğümü söylüyorlar.

Dedektifler itaat edince. onları, elleri havada durmaya ve yüzlerini duvara doğru çevirmeye mecbur etti. Ondan sonra ceplerinde bulunan iki çift kelepçe ile bir tânesinin cebinde bulunan tabancayı aldı. Daha sonra da onları, oradan geçen bir kalorifer borusuna bağladı.

— Size herhangi bir kötülük yapmak niyetinde değilim. Fakat Oto ile diğer üç kişiyi öldüren herfin yerine elektrikli sandalyede pişmek niyetinde de değilim.

Steve. «Hiç bir kurtuluş ümidin yok, Mac,» dedi. «New York'un bütün polisleri haber vermeden seni öldürmek emrini alacaklar ve peşine düşecekler...»

Vince, «Çinliler, polislerden çok daha fazla idi. Onların bile benden alabildikleri tek şey sağ elimden bir parça oldu.» dedi.

Bir arabanın, binânın önünde durduğunu duydu ve kapıya yaklaştı.

— Bir delilik yapmayın. İşâret vermeye kalkışırsanız arkadaşınızı vururum! Beni kötülük yapmaya sevketmeyin.

Steve, «Biz deli değiliz, Mac,» dedi. «Deli olan sensin. Üç polisin elinden kaçabilirsin fakat arkada binlercesi olduğu zaman hiç bir şey yapamıyacaksın.»

— Bir tecrübe etmeli ama değil mi? Hem de çok az vakte ihtiyâcım var.

Çıkış kapısını açarak tabancasının namlusunu şaşkın bakışlarla ona doğru gelen üçüncü polisin üzerine çevirdi.

— Hepimiz buradayız arkadaşım. Ricâ ederim, zahmet olmazsa sen de ellerin havada içeri gir. Güzel! Bu gördüğünüz kanca ile yapabildiğim şeyler için bana bir madalya verdiler. Yüzünü duvara çevir. Ellerini duvara daya. Bir adım geriye gel fakat ellerin duvardan ayrılmasın. Gırtlığın hassas ise kımıldama. İlk önce tabancanı ver. Şimdi de kelepçeleri. Teşekkür ederim.

Bu üçüncü dedektifi de öbür arkadaşlarının yanına, kalorifer borusuna bağladı. Sonra, «İnşallah, benim yüzümden başınız belâya girmez,» dedi «Steve, senin Smith Wesson'u alıyorum, öbür ikisini buraya, köşeye bırakıyorum.»

İki tabancayı da boşaltarak mermilerini aldı.

— Bu makineler çok pahalı galiba, size ödetmek isterlerse fenâ halde sıkıntı çekersiniz, onun için buraya bırakıyorum Bir iki gün sonra gelip teslim olacağım, seninkini de o zaman veririm Steve. Haydi Eyvallah çocuklar.

Binâdan çıktıktan sonra, kapının önünde duran ve motörü ralântide çalışan arabanın içine atladı. Birkaç saniye sonra gözden kaybolmuştu.

Steve, «Bu da oldu,» diye içini çekti. «Herif fenâ avladı bizi.»

Arkadaşı, «Muhakkak ki bahriyede iken dehşetli bir adamdı,» dedi. «Ne yazık ki şimdi onu öldürmek mecburiyetinde kalacağız.»

Steve cebinden bir sürü anahtar çıkararak. «Evet, çok yazık olacak,» dedi. «Acaba bu anahtarları unuttu mu yoksa mahsus mu almadı?»

Dedektifler, acele ile kendilerini çözdüler ve aralarından iki tânesi, bir köşede duran tabancalarını aldılar.

— Şimdi ne yapacağız?

Steve, soğukkanlılıkla, «Selâhiyetli birisine otomobilimizin çalındığını bildirmemiz lâzım,» dedi. «Ondan sonra mahpusun kaçtığını, elinde tabanca bulunduğunu ve Vroom'u avlamaya çıktığını söyleriz. Belki de Vroom'a doğrudan doğruya haber versek daha iyi olur aksi takdirde onu da kafasında bir delikle buluruz.. Birde polis üniformasını yeniden giymeye hazırlanırsak iyi ederiz galiba. Bu işden sonra bizi in cinin top oynadığı bir yere nöbet tutmaya gönderirler... Daha iyi canım, bâri New York üzerine atom bombası atılırsa uzakta bulunuruz. Hem bizi öyle bir yere yollarlar ki radyasyonlar bile oraya varamaz.»

Bu arada Vince Mac Lowerie, arabayı bir dört yol ağzına bırakmış ve kontak anahtarını da bir posta kutusunun içine atmıştı.

Kendilerini çözmüşlerdir şimdi! Bütün arabalar da bu arabayı aramaya başlamışlardır.

Altmışsekizinci sokakta metroya binmeden önce, yerden atılmış bir gazeteyi aldı ve böylelikle hem yüzünü hem de kancasını saklamış oldu. Kırkikinci sokak istasyonunda metrodan indi, bir telefon kabinesine girdi ve polise telefon etti. Karşısına çıkan nöbetçiye, çalmış olduğu arabanın kontak anahtarını nereye sakladığını söyledi. Sonra istasyondan çıktı, bir taksi çağırdı ve şehrin öbür ucuna gitti.

Kafasında bir plân tasarlamıştı. Nerede ise güneş doğacak, herkes onu görecektir ve ilk karşılaştığı polis, derdini anlatmasına meydan vermeden üzerine ateş edecekti. O zamana kadar kapanını kurmuş olması ve polisin onu bulamayacağı bir yere saklanması lâzımdı. Ve Vince öyle bir yer biliyordu ki, orası hem saklanacak hem de kapan vazifesi görecekti.

Taksiden indikten sonra, bütün gece açık duran bir lokantaya girdi ve oradan Louise Tepper'e telefon etti.

Başından geçenleri, bildiklerini, yapmak istediğini ve kafasındaki plâna göre onun rolünün ne olduğunu anlattı.

— Söylediklerimi yapabilecek misin sevgilim?

— Oraya geleceğini zannediyor musun?

— Denememiz lâzım. Fakat geleceğini zannediyorum.

— O zaman yapacağım sevgilim, hem de çok iyi yapacağım, korkma!

— İki güne kadar gelmezse amcanla bir görüşme hazırla bana. Fakat eminim ki gelecek.

— Evet, evet! Ben de eminim.

— Sana söylediklerimi ona tekrar et sevgilim, geri kalanını bahriye yapar. Şimdi gitmem lâzım. Seni seviyorum. Allahısmarladık.

— Allahısmarladık Vince. Çabuk dönmeye bak Sana ihtiyâcım var.

Vince Mac Lowerie, yeniden metroya bindi ve Brooklyn'e kadar, yüzünü ve kancasını, önünde açık duran gazetenin arkasında sakladı. Nicholas Potter'in öldürüldüğü dâirenin kapısının önünde durduğu zaman daha gün doğmamıştı. Kapı kilitli olduğundan kancasının yardımı ile kilidi zorladı ve yavaşça içeriye girdi.

Kapıyı arkasından yeni kapamıştı ki, karanlık odanın öbür ucundan bir iniltinin geldiğini duydu.

ONSEKİZ

Mac Lowerie, düşünmeden kendini yere attı ve kemerinin arasından Steve'in tabancasını çıkardı. Gözleri karanlığa çabuk alıştı ve bir masayı, birkaç sandalyeyi ve yere yıkılmış ufak bir kitaplığı önünde gördü... Yine bir inleme oldu ve bu sefer Vince, bu inlemenin, odanın bir köşesinde bulunan sarılmış bir halının içinden geldiğini

anladı. Yerde sürünerek kocaman halının yanına geldi ve tabancasının namlusu ile yoklamaya başladı. Halının içinden gelen tam mânâsile inleme değil, ağzına bir bez parçası tıkanmış olan birisinin kızgın bağırmaları idi.

— Kim var orada? Kimsiniz?

Yeni homurtular duyuldu. Vince, halıyı bağlı tutan çamaşır ipini çözdü ve ayağa kalktı, sonra da ayağı ile iterek halıyı açmaya başladı.

— Şaka istemem ha! Elimde tabanca var, onun için kim olduğunuzu görmeden sakın kımıldamayın.

Fakat halıyı büsbütün açınca hayretle bağırdı, tabancasını yerine koydu ve yerde yatan adamın ağzını tıkayan bez parçasını çözdü.

— Hank! Ne işin var senin bunun içinde?

— Teşekkür ederim Vince. Ricâ ederim ellerimi çöz yoksa bir daha onları kullanamıyacağım.

Elleri arkasında bağlı olduğundan, Mac Lowerie'nin düğümü daha kolaylıkla çözebilmesi için, yüzükoyun döndü. Vince hemencecik ipi çözdü, Hank Tepper de, iyice gerindikten sonra bileklerini ovmaya başladı.

— Ne oldu? Ne zamandanberi bunun içindesin?

— Bilmem. Bugün günlerden ne?

— Çarşamba, sabah...

— O zaman dün akşam saat dokuzdanberi buradayım. Hey Allah, bana bir hafta gibi geldi.

Zorlukla ayağa kalktı.

— Her tarafım öyle ağrıyor ki ağzım da şap gibi...

Mutfağa gitti ve Vince, onun arka arkaya birkaç bardak su içtiğini duydu. Sonunda salona döndü.

— Biraz daha iyiyim şimdi. Haydi arabamızı buradan çekelim.

— Olmaz! Aksine burada kalalım ve fazla gürültü etmemeye bakalım. Birisini bekliyorum ve vakit geçsin diye de sana bir sürü şey anlatacağımı. Hem üstelik, New York'-

un bütün polisleri benim peşimde... Beni bulanın sen olduğuna çok sevindim.

Hank, «Kim buldu seni?» diye gülmeye başladı. «Galiba olanları tersine gördün, oğlum. Zâten bu sabah polise benzer tarafım da yok ya. Beni bu halının içine saran alçak tabancamla armamı çaldı. Birisini tevkif etmek istesem hava alırım. Sonra şuraya bak, kafamda öyle bir şiş var ki, senin sekiz gün evelki yanında yavru kalır.»

— Sana vuranın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?

— Yok. Buraya dün akşam saat yedi buçuğa doğru geldim. Odaları teker teker ve büyük dikkatle gözden geçirdim. İşimi bitiremeden karanlık bastı. Etrâfımı iyice göremez oldum. Köşede bulunan ufak dükkândan bir el feneri satın almak için çıktım. Geri döndüğümde galiba beni birisi kapının arkasında bekliyordu çünkü kapıyı açtığımı hatırlıyorum, o kadar. Uyandığım zaman saat kimbilir kaç vardı kendimi bu pis halının içine sarılmış bir vaziyette buldum.

— Geçen Salı günündenberi neredesin? Louise seni aramak istedi fakat hiç kimse nerede olduğunu bilmez gözüküyordu.

— Başkomiser beni şehir dışı bir yere gönderdi.

— Ne alçak adam... Tâtilde olduğunu söyledi. Geri döndüğündenberi onu gördün mü?

— Dün gördüm. Neden?

— Beni Eddie Jackson'u, ortadaki adamı, Nick Potter'i bir de Peter Oto adında birisini öldürmekle suçlayacağını söyledi mi?

— Bana Peter Oto'dan bahsetmedi. Kim bu?

— O zaman hiç bir şeyden haberin yok Hank. Fakat sana her şeyi anlatmadan önce bana bir şey söyle. Bu heriflerden herhangi birini öldürdüğümü zannediyor musun?

— Bir kere ortadaki adamı öldürmediğini pek iyi bi-

liyorum çünkü onu öldüren Nick Potter...

— Potter mi? Neden Potter?

— Doğrusu onu öldürmek niyetinde değildi. Ona sâ-dece saf ispirto içirdi, tâ ki ortadaki adam, yâni Salni, se-nin de bildiğin gibi, lâvabolara gidip orada bayılsın... Pot-ter ceplerini boşalttı ve bir daha onunla alâkadar olmadı. Ne var ki, Salni'nin kalbi pek kuvvetli değildi ve bayıl-dıktan sonra da olduğu yerde öldü.

— Ben, onun bıçaklandığını zannediyordum.

— Tabii ya. Birisi onu bıçaklarken öldürdüğünü zan-netti, halbuki Salni çoktan ölmüştü ve onu öldüren Pot-ter'di.

— O zaman Eddie ile Potter'i kim öldürdü? Onu da biliyor musun?

— Hayır. Muhakkak ki sen öldürmedin. Demin bah-settiğin bu Oto kim?

— Eddie Jackson'a benzijen herif... Onu dün öğle-den sonra öldürdüler. Ve onu öldüren adam, cinâyetin ba-na yüklenmesi için elinden gelen her şeyi yaptı. Dün ak-şam beni tevkif ettiler. Patronun beni cinâyetle suçladı. Ben de bir polis arabasını çaldım ve kaçtım... Diyeceğim, başımı fenâ belâya soktum, Hank. Fakat ben Oto'yu öl-dürenin kim olduğunu biliyorum; muhakkak ki Eddie'yi, Potter'i öldüren ve Salni'yi öldürdüğünü zanneden adam-dır.

— Ya... Kim peki?

— Adı Conrad Vroom. Şu anda da beni öldürmek için arıyordur. Katilin o olduğunu biliyorum fakat isbat edecek hiç bir delilim yok. Onun için buraya geleceğini umuyo-rum. Burada olduğuna da çok memnun oldum çünkü sözü-ne inanılacak bir şâhide ihtiyâcım var. İyisi mi ben sana Bay Conrad Vroom'u alâkadar eden hikâyeyi baştan an-latayım.

Mac Lowerie'nin bahsettiği adam ise oradan beş veya altı kilometre uzakta, Greenwich Village'da, üzerinde TEPPER yazılı bir zile basıyordu. Conrad Vroom, kapana doğru yol alıyordu.

Saat, gecenin dördünden biraz evvel, bir dedektif onu uyandırmış, ve cinâyetten zanlı Vincent Mac Lowerie'nin kaçtığını bildirmişti.

— Kaçtı mı?

— Evet efendim. Ve sarfettiği bâzı kelimelerden, size karşı birşeyler hazırladığını anlar gibi olduk. Ona karşı şâhitlikte bulunmuştunuz değil mi?

— Vallahi, ben sâdece doğruyu söyledim. Fakat bana karşı kin beslemiş olabilir. Haber verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Sizce, şimdi ne yapmam lâzım?

— Bir sürü dedektif evinizi kontrol altında tutuyor. Buraya doğru gelecek olursa onu muhakkak yakalarız. Üstelik de New York'un bütün polisleri onu arıyor. Fazla uzağa gidemez.

— Burada emniyette olduğuna emin misiniz?

— Gayet tabii.

— Sizin kadar ben de emin olmak isterdim... Biliyorum ki polis beni çok iyi koruyacak... Fakat biraz sinirliyim... Kalbim de yirmi yaşında iken ki gibi sağlam değil. Bana öyle geliyor ki, kendimi bir otelde daha iyi hissedeceğim. Sizler, Mac Lowerie'yi yakalayınca kadar bu evden ayrılmamda herhangi bir mahzur var mı?

— Asla bay Vroom. İstedığınız yere kadar sizi bir polis arabası ile götürmek için emrinizdeyiz.

— Çok teşekkür ederim... Bana müsaade edin, ufak bir bavula birkaç çamaşır koyayım, hemen iniyorum...

Bahsetmiş olduğu birkaç çamaşırdan başka, Vroom, bavulunun içine bir de komiser Tepper'in tabancasını yerleştirdi... Yarım saat sonra da, polis arabasının onu bırakmış olduğu otelin arka kapısından çıkıp, Greenwich Village'a doğru yola çıkmıştı.

Conrad Vroom zile bastığı zaman Louise Tepper henüz uyanmamıştı. Genç kız zilin sesini duyunca, geceliğinin üzerine bir sabahlık giydi ve asabi adımlarla dış kapıya doğru gitti. Kapıyı, emniyet zinciri iyice gerilinceye kadar açtı ve eşiğin üzerinde duran adama baktı.

— İyi geceler efendim! Veyahut günaydın demem daha doğru olur. Siz bayan Tepper değil misiniz?

— Evet?

— Sizi yatağınızdan kaldırdığım için özür dilerim. Fakat sizinle görüşmem lâzımdı. Adım Vroom, Conrad Vroom...

— Aaa, günaydın bay Vroom. Mac Lowerie sizden bana bahsetmişti.

— Doğrudur. Vince, birkaç gündenberi yanımda çalışıyor. Çok sevimli bir delikanlı...

— Bunu söylemek için mi beni uyandırdınız?

— Ne münâsebet! Size, Mac Lowerie'nin başının epey dertte olduğunu söylemeye geldim. Belki bir yardımım dokunabilir.

— Cinâyet zanlısı olarak tevkif edildiğini mi söylemek istiyorsunuz? Bunu biliyordum bay Vroom.

— Hayır o değil! Bir dakika girebilir miyim? Müthiş bir şey oldu da...

— Tabii bay Vroom. Sizi dışarda bırakmış olmam büyük nezâketsizlik... Fakat Vince için o kadar meraktayım ki ne yaptığımın farkında değilim, üstelik de ansızın uyan-dım.

Emniyet zincirini açtıktan sonra adamı salona aldı.

— Polisin parmaklarının arasından kaçtığını biliyor mu idiniz?

— Evet fa... Yâni kaçtı mı demek istiyorsunuz? Ne zaman? Nerede? Biliyor musunuz?

— Hayır fakat öğreneceğim.

Vroom, birden cebinden bir tabanca çıkardı ve genç

kıza doğru ilerlemeye başladı.

— Nerede olduğunu söyleyeceksin bana, yavrucum, hem de hemen!

— Fakat nerede olduğunu bilmiyorum ki!

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Louise, birkaç adım geriledi.

— Biliyorsun, biliyorsun! Kaçtığını biliyordun. Ve nasıl biliyordun sana söyleyeyim mi? Çünkü kendisi söyledi sana. Hayâtı tatlı buluyorsan sen de nerede olduğunu derhal bana söyleyeceksin.

— Bana bunu bir dedektif söyledi. Vince'tan haberim bile yok bay Vroom, yemin ederim!

— Sen diyorsun onu! Belki geri döner diye onu iki polis bekliyor kapının önünde. Onlara haberin olup olmadığını sordum, haberi yok dediler. O zaman sana telefon etti demektir, değil mi? Söyle bakalım nerede?

— Söylemeyeceğim işte!

— Demek biliyorsun!

Conrad Vroom, pis pis gülmeye başladı.

— Bana bildiklerini söylemek için on saniye var. On saniye sonra söylemezsen göbeğinin orta yerine bir kurşun sıkırım. Bir, iki nerede? Üç...

— Ateş edemezsiniz. Karşı kaldırımda iki dedektif var. Ateş edecek olursanız sizi yakalarlar. Ateş edemezsiniz.

Adamı, tabancasını cebine soktu ve bağırmaması için, kızın gırtlığını sıktı. Louise karşı koymak istedi fakat Vroom onu yere yıktı ve kravatu ile kemerini kullanarak el ve ayak bileklerini bağladı.

— Hiç olmazsa böylelikle bir zaman uslu durursun.

Acele adımlarla mutfığa gitti ve elinde bir ip olduğu halde geri geldi.

— Bununla da biraz daha fazla bir zaman uslu durursun.

Kol ve ayaklarını iyice bağladıktan sonra kravatı ile kemerini geri aldı ve ayağa kalkarak cebinden ufak bir çakı çıkardı.

— Güzel kızsın! Fakat bütün yüzün yara izi ile dolar-
sa o zaman pek o kadar güzel olmazsın. Ve ben Conrad
Vroom, arkadaşın Mac Lowerie'nin nerede olduğunu söy-
leyinceye kadar yüzünü bu çakı ile yer yer keseceğim. Üs-
telik de çakı bir tabanca mermisi kadar gürültü de etmez.
Konuşmak istersen başını salla yeter... Söyle şimdi baka-
lım, nerede?

Louise ona aşağılayıcı bakışlarla baktı.

— Söylesene nerede olduğunu?

Vroom yere çömeldi ve çakısının ucunu genç kızın
sol dudak bitimine dayadı.

— Konuşmayacak olursan yanağını kulağının dibine
kadar keseceğim. Söyle... Nerede?

Yavaş yavaş çakısının üzerine abanmaya başladı. O
zaman Louise başını salladı ve Vroom, ağzındaki tıkaçı çı-
kardı.

— Çok şükür! Nerede imiş bakalım?

— Kendimi çirkinleştirmekte hiç bir fayda görmüyo-
rum. Yeryüzünde sürü ile delikanlı var halbuki benim bir
tek yüzüm var... Brooklynli barmen Nick Potter'ın nerede
oturduğunu biliyor musunuz?

— Biliyorum.

— Vince orada. Onu orada aramanın polislerin aklı-
na gelmiyeceğini söyledi.

Vroom şüpheli bir tavırla. «Peki ama bunu sana ne
diye söyledi?» diye sordu.

— Oraya, yanına gitmemi istedi. Aklından ne geçti,
bilmem ki?...

— Potter'ın evinde olduğuna emin misin?

— Onu oraya girerken görmedim. Bana sâdece te-
lefon etti, kaçtığını ve Potter'ın evine gideceğini söyledi.

Ortalık biraz yatışınca temiz elbiseler alıp oraya gitmemi istedi. Ben de elimden geleni yapacağımı söyledim.

— Orada olup olmadığına bakacağım ve orada yoksa o zaman buraya gelip o güzel yüzünü bu ufak çakımla doğrayacağım.

Kızın ağzına tıkaçı koyduktan sonra, düğümlerin sağlam olup olmadıklarını kontrol etti.

— Allahısmarladık. Geri dönmemem senin menfaatin icâbı... Kapıyı da arkamdan kilitlemiyorum ki dönersen içeri girmek kolay olsun.

Conrad Vroom evden çıktı ve Brooklyn'e doğru yürümeye başladı.

Louise Tepper, yalnız kalınca, yuvarlana yuvarlana halının kenarına kadar gitti ve birkaç saat evvel saklamış olduğu makası halının altından çıkardı. Elleri arkasında bağlı idi fakat makas çok keskin olduğundan on dakika sonra serbestti.

Kızım Louise, senin artist olman icâbederdi. Ufak rolünü gayet güzel oynadın. Yazık ki Vince'in plânında bana bu kadarlık yer var... Şu Vroom'a, çok güzel jüdo bildiğimi de göstermek isterdim...

Genç kız, bir koltuğun üzerine oturarak, uzakta doğmakta olan güneşin ilk ışıklarını seyretmeye başladı.

Sana gönderdim onu, Vince Mac Lowerie! Onun hesabını çabucak gör de gel...

ONDOKUZ

Komiser Tepper. «Oldu işte,» dedi. «Böylece birkaç zaman idâre eder.»

Yarını saat uğraşmış ve sonunda içeri girerken Vince Mac Lowerie'nin bozmuş olduğu kilidi tâmir etmişti.

— Amma anormal bir hafta geçirdin değil mi?

— Bugün on ikinci gün oluyor. On ikinci ve son gün... Şimdi, söyle bakalım: yüzbaşı Vincent Mac Lowerie ile New York polisi arasındaki tuhaf durum hakkında. fikrin ne?

Tepper, duvara yaslandıktan sonra bir sigara yaktı:

— Allaha duâ et de plânın muvaffak olsun oğlum. Çünkü bir kere arkadaşın Vroom, kızkardeşime en ufak bir kötülük yaptı ise seni öldürürüm; sonra buraya gelmeye niyeti yoksa o zaman da seni tevkif eder ve hayâtının sonuna kadar kalacağın bir hapishâne hücreğine göndertirim.

Fakat bunları söylerken gülmekten ağzı kulaklarına varıyordu.

— Sen işin komikliğine bak ki bende de tabanca var. Ben de senin kadar cüsseli ve kuvvetli olduğum için o zaman seyreyle sen gümbürtüyü. Kendini yine halının içinde kısıvrak bağlanmış bulursan ne dersin?

— Aman Vince, istediğini yap bunu yapma bana! Şimdi bırakalım şakayı da, acaba bu Vroom denen herfin bütün bu insanları ne sebeble öldürdüğünü söyleyebilir misin bana?

— Hayır! Bildiğim tek şey Peter Oto'yu öldürdüğü veya öldürttüğüdür. Sonra, Peter Oto'nun, Eddie Jackson'a benziyen adam olduğunu gördüğüm zaman, Eddie'nin de Vroom tarafından öldürüldüğünü anladım. Ve bu iki adamın öldürülmesi ile Nick Potter ve ortadaki adamın öldürülmesi arasında bir bağlantı varsa o zaman onları da Conrad Vroom öldürdü demektir. Fakat sebebini biliyorsam assınlar beni. Senin herhangi bir fikrin var mı?

— Galiba var! Fakat bunları sana anlatabilmem için, hiçkimseye söylememek için emir aldığım bir hususu sana anlatmam lâzım...

— Şimdiden teşekkürler... Bana güvenebilirsiniz!

— Sana itimat etmese idim bundan bahsetmezdim, aptal herif. Baştan başlamak gerekirse, ilkönce ortadaki adamın Andrew Salni olduğunu söylemem lâzım...

— Ben de sana bunu söyledim ya, Hank! Bunu öğrendiğim gündenberi herkese söylüyorum fakat hiç kimse beni dinlemek istemiyor. Casuslara karşı çalışan yarbay Wilton bile sonradan yanıldığını söyledi.

— Tabii öyle söyledi çünkü öyle emir aldı. Herif fenâ halde papara yedi ve sana bunu söylemiş olduğu için de gözden düştü. Bunları benim de bilmemem lâzım fakat ne var ki biliyorum işte! Her ne ise, ortadaki adamın adı Andrew Salni idi. Ve bu Salni de bizim hesâbımıza çalışıyordu.

— Bak bunu bilmiyordum. Fakat vakit geçiyor, Hank, bana Salni'den sonra bahsedersin. Şimdilik Vroom bu kapıdan girerken ne yapacağımızı düşünelim.

— Kapıdan girmesi şart değil ki, yangın merdivenini kullanarak pencereden de girebilir.

— Güpegündüz mü Hank? Hiç zannetmem!

— Belki de hakkın var. Fakat kapıdan gireceğini de hiç sanmıyorum. Veyahut da buraya girmek için gece olmasını bekliyecek.

— Gece olmasını mı? Hiç zannetmem, çünkü unutma ki o arada Louise bağlarını çözüp veya bir yere kapattı ise oradan kurtulup haber vermeye gidebilir? O şimdi gelecek ve ben de onu yakalıyacağım. Sen, Hank, şu elbise dolabının içine gir ve arkandan da kapısını kapa.

— Sen ne yapacaksın?

— Ufak bir fikrim var. İyi bak oğlum... Bak da, bahriyelilerin, düşmanlarını kandırmak için neler yaptıklarını gör.

Biraz evvel Hank Tepper'i kısıkvrak bağlamaya yaramış olan çamaşır ipini aldı ve banyoya daldı. On sâniye sonra oradan çıktı, ipi kapının altından geçirdi ve kapının

kanadını kapadı. «Dinle, bak, şimdi,» dedi ve ipi çekti.

— Anladım! Girmeden evvel, içerde neler olduğunu bilmek istiyecek. Sen ipi çekince de dışardan sifondan akan suyun sesini duyacak ve seni tuvalette...

— Tamam! O arada da ben şu köşede olacağım. Beni ne dışardan gelirken ne de kapıdan girerken göremez.

— Ya kapıcı gelip, ikide bir sifonu kimin çektiğini anlamak isterse?

— Onu da seninle dolabın içine sokarım. Şimdi de vaziyetimizi alalım, çünkü bana öyle geliyor ki Vroom, pek uzakta değil...

— Okey... Yalnız bir şey daha söylemek istiyorum sana Vince. Öldürme onu. Senin işin değil...

— Korkma, ona biraz konuşacak vakit bırakırım. Fakat Eddie Jackson'u öldürdüğünü itiraf ederse o zaman ölmesi lâzım Hank, hem de elektrikli sandalyenin üzerinde de değil. Haydi bakalım şimdi oğlum, herkes yerine.

Çamaşır ipinin bir ucunu eline alarak, odanın bir köşesine sindi.

— Kapını kapa, Hank!

Beş dakika sonra, banyodaki sifondan akan suyun sesi bütün apartmanın içinde duyuldu...

Conrad Vroom, bu sesi duymadı. Daha doğrusu ilk seferinde duymadı. Hemen hemen aynı anda, apartman kapıcısının ziline basıyordu. Âniden uyanan adam, kapıyı açınca, burnunun dibinde New York polisine âit bir komiser armasını gördü. Bu arma, Vroom'un bir gece evvel Tepper'den aldığı arma idi. Tepper, onu görmediği için hiç bir yerde tanıyamaz ve Vroom olduğunu bilemezdi, halbuki kendisi, genç adamı bayılttıktan sonra ona dikkatle bakmıştı ve onu nerede görürse görsün tanıyabilirdi. Onun için, avantaj onda idi, üstelik de Mac Lowerie, halının içinde kimin bulunduğunu iyice öğrenmeden hiç bir hareket yapmaksak istemiyecekti.

Şimdilik en mühim iş, isimlerin listesini bulmaktı. Şefi ona bir ultimatom yollamıştı.

— Ya listeyi bulursunuz Vroom, yahut da yok olursunuz.

Bu uğursuz listeyi bulabilmek için Vroom, Salni'yi, Eddie Jackson'u, Nick Potter'i Peter Oto'yu öldürmüştü. Sonra da Mac Lowerie'yi tâkibetmeye başlamıştı fakat bir gün önce, listenin hiç bir zaman onda olmadığını öğrenmişti. Nihâyet, o da, Hank Tepper gibi, Potter'in listeyi bir yere sakladığına karar vermişti. Onun için bir gece evvel buraya dönmüştü. Şimdi de yalnız Mac Lowerie'yi öldürmekle kalmıyacak üstelik de bu listenin nerede olduğunu arayacaktı... Bulamazsa!.. Bulamazsa şefleri onun hakkında karar verecek belki de öldürteceklerdi.

Ona şaşkın şaşkın bakan kapıcıya, «Buraya yakın bir evde bir hırsızlık oldu,» dedi. «Galiba hırsızlar damlardan kaçıp yangın merdivenlerinden bir tânesini kullanarak aşağıya indiler, onun için yakınlarda bulunan bütün binâları kontrol ediyoruz.»

— Tabii, tabii, işinizi görün ricâ ederim. Fakat ben hiç bir ses duymadım. Ne zaman oldu bu hırsızlık? Dün akşam mı?

— Bu sabah, gün doğmadan.

— Buradan inmiş olsalardı köpeğim havlardı.

— Olabilir ama kontrol etmem lâzım...

— Sizinle berâber yukarı çıkmamı istiyor musunuz?

— Hayır. Bir sivilin işi değil bu. Eğer bir şey bulsam, döndüğümde söylerim. Ve sakın kimseye burada olduğumu söylemeyin.

Ayaklarının ucuna basarak merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Üçüncü katta. Nicholas Potter'in kapısının önünde biraz yavaşlamıştı ki, banyoda sifonun çekildiğini duydu. Bu buluşundan gayet memnun, tebessüm ederek, beşinci ve son kata kadar çıkmaya devâm etti.

En yukarda bulunan bir kapaktan dama çıkılıyordu. Kapağı itti, dama çıkmadan önce etrâfa şöyle bir göz gezdirdi sonra da iki adımda yangın merdiveninin bulunduğu yere geldi. Şansı vardı. Çünkü beşinci ve dördüncü katın mutfaklarında kimse yoktu. Üçüncü katta, banyodaki sifonun bir daha çekildiğini duyunca pis pis güldü. Mutfağın penceresini açmak onun için pek zor olmadı. Çünkü bir gece önce pencerenin emniyet tertibatını kapamamıştı.

Mac Lowerie, pencerenin açıldığını ve Vroom'un gayet yavaş, mutfağın çinilerinin üstüne atladığını duydu. Biraz sonra aynı adımlar, mümkün olduğu kadar sessizce, mutfağın açık olan kapısına aynı zamanda da salona doğru ilerlemeye başladılar. Ve bu açık kapının arkasında Vince saklı idi...

Vroom, salonun eşiğinde durdu, elinde tabancası olduğu halde odanın en kuytu köşesine kadar gözlerini dikkatle gezdirmeye başladı. Bir adım daha attı... Banyoda bulunan sifona, su, tatlı bir sesle dolmaya başlıyordu.

Açık bulunan kapının arkasında kimıldamaksızın duran Vince, eski patronunun yirmi beş santim yanında bulunuyordu. Birden, Vroom'un tabancalı sağ elinin uzandığını gördü ve kancasını olanca kuvveti ile adamın bileğine indirdi.

Vuruş o kadar âni ve sert olmuştu ki tabanca yere düştü.

— Merhaba patronum. Eddie Jackson'u sen mi öldürdün?

Vroom, kaçmaya uğraşarak, Vince'ın karnına doğru bir tekme salladı. Fakat Vince yana kaçtı ve kancasının üzerine abandı. Abanınca da, içine hapsedilmiş bilek çatırdadı. Vroom bağırmak için ağzını açtı fakat Vince, sol elinin tersi ile adamın gırtlığına vurdu ve onu yakında bulunan bir sandalyenin üzerine itti. Herif bir taraftan nefes

almaya uğraşırken, diğer taraftan da kırılan bileğini avucunun içinde sıkıyordu.

— Çıkabilirsin Hank! Yakaladım onu. Kapiya çarptı galiba çünkü bir bileği kırılmış üstelik de soğuk almış, bak sana konuşamıyor. Değil mi **Vroom**? Fakat biraz sonra istediğimiz şekilde konuşacak. Değil mi Conradcığın? Jackson'u öldüren sen misin inek oğlu ineği? Kafanı sallıyarak cevap ver, evet mi hayır mı?

«Griik!» dedi Vroom, «Griik.!»

Vince'in arkasında bulunan Tepper. «Tuh be şuraya bak,» dedi. «Bu benim tabancam. Demek dün akşam beni bayıltıp halının içine saran bu alçak ha! Vince, bak bakalım armam da cebinde mi, o zaman ben sana söylerim onu öldürüp öldürmiyeceğini...»

Vince, armayı Vroom'un ceketinin cebinde buldu ve Hank Tepper'e iade etti.

— Al bakalm oğlum, şimdi söyle bana sıra ile mi dayak atalım yoksa ikimiz birden mi vuralım?

Tepper cevap vermedi. Sâkin hareketlerle armasını gömleğine iğneliyordu.

— Şimdi polis oldum işte! Sana da şunu söyleyeyim Vince, herhangi bir kimseye bu alçağın tabancamla armamı aldığını ve beni halının içine sardığını söyleyecek olursan, seni...

— Olur sevgili polisçiğim, olur. Bu sırrını ölünceye kadar muhâfaza edeceğim. Hadi bakalım Conrad, seni dinliyoruz. Şimdi konuşacak vaziyete geldin. Eddie Jackson'u sen mi öldürdün?

Vroom zorlukla, «Ahhh, nasıl, ne?» dedi.

— Eddie Jackson... Kimden bahsetmek istediğimi gayet iyi biliyorsun, hani Peter Oto'ya benzien çocuk...

— Ahhh, nasıl?

— **PETER OTO! EDDIE JACKSON! ANDREW SALNİ! NICK POTTER!** Bir daha da bana **Ahhh nasıl?** deme yoksa

Oto'ya yaptığın gibi seni şişlerim!

Vroom'un suratının ortasına kuvvetli bir tokat indirdi. Adam, epey yutkunduktan sonra nihâyet konuşabildi:

— Bir avukat istiyorum. Avukatım olmadıkça hiç bir şey söylemem. Bana karşı hiç bir deliliniz yok.

Tepper, «Yok canım?» dedi. «O zaman burada işin ne Vroom? Dün akşam ne işin vardı?»

— Bir avukat istiyorum!

— Korkma, avukatın olacak fakat şimdi değil, sırası gelince... Sen şimdi konuşacak mısın yoksa arkadaşım seninle alâkadar olsun mu?

— Tehditleriniz beni korkutmuyor. Bir avukat istiyorum.

— Geri çekil bakayım Hank! Bak ben onu nasıl konuşturuyorum.

— Bir dakika! Sıran gelecek Vince, hakettin galiba istediğini.

Çok yavaş hareket ederek, cebinden bir paket sigara çıkardı, bir sigara Mac Lowerie'ye verdi, bir tâne de kendisi aldı ve her ikisini yaktı.

— Beni iyi dinle Vroom . Bize her şeyi anlatmak istemezsen bu odadan yarım saat kadar bir zaman için çıkacağım. Ve geri geldiğim zaman, raporumda, pencereden düşerek öldüğünü yazacağım ve söylediklerim de doğru olacak çünkü seni, aşağıda, taşlıkta bulacaklar. Ve seni öldürecek olan da bu arkadaşdır. Onu da bil. İlk başta bilmek istediğim, dün akşam neden buraya geldiğindir.

— Gırtlığım ağrıyor. Konuşamam.

— Peki, o zaman ben sana söyleyeyim. Buraya, Andrew Salni'nin üzerinde olan listeyi bir daha aramak için geldin, değil mi? Öyle şaşkın şaşkın bakma bana Vroom. Hiç kimsenin üzerinde bulamadığın için, onu Potter saklamıştır diye düşündün, değil mi?

Vince, «Bu liste hikâyesi de ne Hank?» diye sordu.

— Doğru bak, sana bunu anlatmamıştım. Fakat Salni'nin bizim için çalıştığını söylemiştim değil mi? Üzerinde de, bütün memlekette birçok yerleri sabote edecek olan bir sürü ajanın listesi vardı. Arkadaşımız Conrad Vroom da bize karşı çalışıyor. Salni'yi lâvabolarda bıçaklıyan budur, fakat listeyi aradığı zaman bulamadı. O araştırmasını yapmadan önce Salni'nin ceplerini boşaltmışlardı bile. Ve o zamandanberi de bu listenin arkasından koşuyor. Değil mi Conrad?

— Şimdi nerede olduğunu biliyorum!

— Yaa? Nerede peki?

— Orada...

Vroom ayağa kalkarak, ağır ağır salonun öbür ucuna gitti.

— Liste bu yazıhânenin içinde. Onu nasıl olsa bulacaktınız...

Adam, sağlam elini çekmecelerin bir tânesine kaldırdı ve birden döndü. Elinde sekiz milimetrelik ufak bir tabanca vardı. Döner dönmez de komiser Tepper'in üzerine ateş etti.

YİRMİ

Vince Mac Lowerie, kendi tabancasını kemerinin altından çıkardı, ateş etti ve kendini yere attı. Bütün bunlar ancak bir sâniye sürmüştü. Conrad Vroom'un ateşlediği ikinci merminin, başının üzerinden geçtiğini duydu. Fakat aynı anda ufak tabanca adamın elinden yere düştü kendi de Nick Potter'in kanının kirletmiş olduğu yere yığıldı kaldı.

Hank Tepper, «Onu öldürdün mü Vince?» diye sordu. «Alçak herif kolumun etli kısmına bir mermi sapladı.»

Ceketini çıkardı ve mendili ile akan kanı silmeye başladı.

— Bu silâhı oraya muhakkak dün akşam koymuş olacak, ne olur ne olmaz diye...

— İstersen kendisine sor.

— Ölmedi ya?

— Daha değil. Göbeğinin beş veya altı santimetre yanından yaraladım onu. Ölecek tabii, hem de fenâ halde acı çekerek, fakat o zamana kadar bizimle konuşabilecek. Kendini nasıl hissediyorsun Vroomie?

Tepper şaşkın bir ifâde ile. «Ne demek istiyorsun yâni, kendini yere atarken aynı zamanda da istediğin hedefi vurabilir misin?» diye sordu.

Vince, «Nişan alıp ateş etmesini bahriyede öğrendim,» diye cevap verdi. «Üstelik de yürüttüğüm tabanca gayet iyi cinsten... Kolun nasıl?

— Bir şey değil, kemiğe gelmedi. Dönerken ateş ettiği için iyi nişan alamadı. İkinci defâ ateş etmesine mâni olduğun için de teşekkür ederim, yoksa gitmiştim gümbürtüye...

— Bırak şimdi onları da bir sigara ver.

— Ceketimin cebinde var. Bana da ver bir tâne. Ne zaman konuşmaya başlayacak?

— Biraz sonra. Bir veya iki dakika sonra ona bir bardak su vermemiz için yalvaracak. Yarım bardak su için de bütün bildiklerini sayar artık, değil mi Vroomie?

— Eğer bağırsakları delindi ise, su onu öldürür.

— Nasıl olsa işi tamam, zâten o da anladı bunu...

— Onu böyle ölüme terkedemeyiz. Vince. Gidip bir doktor çağıralım.

— Rahat dursana sen! Bu kadar silâh sesinden sonra doktor da gelir polis de, hiç merâk etme. Biz şimdi onu konuşturmaya bakalım, yaşayacak pek o kadar vakti kalmadı.

Tepper bir yastık alarak yaralı adamın başının altına koydu:

— Kendini nasıl hissediyorsun Vroom?

— Fenâ, teşekkür ederim! Vurdu beni sonunda... Mahvolduğumu biliyorum... Sen kimsin?

— Adım Tepper. Kızkardeşim seni... Bana bak ona fenâlık yapmadın ya?

— Hayır Bağladım, o kadar. Kadınlara hiç bir zaman kötülük etmedim, Tepper.,

— Duydun mu Vince?

Hank başını kaldırdı.

— Hey, Vince, neredesin?

— Geliyorum, geliyorum.

Mac Lowverie, elinde ıslak bir havlu olduğu halde mutfaktan geldi ve onu Vroom'un alnının üzerine koydu.

— Böylece kendini biraz daha iyi hissedersin... Bunu da Louise'e fenâlık yapmadığın için yapıyorum, yoksa...

— Teşekkür ederim. Bir doktor çağırın.

— Birkaç suâlimize cevap verdikten sonra...

Vince, durdu ve Vroom'a dikkatle baktı sonu da dayanamıyarak: «Okey, Hank, git bir doktor çağır,» dedi. «Muhakkak ki o bunu bizim için yapmazdı fakat bizim de alçaklar gibi hareket etmemize hiç lüzum yok.»

«Bunu söylediğine çok memnun oldum, Vince.» diyen Tepper kapıya doğru ilerledi.

— Biraz acele et. Ve sakın unutma ki şehirde bulunan bütün polisler sorgusuz sualsiz beni öldürmek için emir aldılar.

— Unutmuyorum.

Hank kapıyı açınca, kapıcı ile burun buruna geldi.

Adam heyecanlı bir sesle, «Ne!er oluyor burada?» diye sordu. «Silâh sesleri duydum da acaba...»

Tepper, «Polis,» dedi ve armasını gösterdi. «Gidip bir

•doktor çağırın ve vakit de kaybetmeyin. Odada ölmek üzere olan bir adam var.»

— Peki beyefendi, olur. Tam yanımızda bir doktor var. Onu hemen alıp getiriyorum.

Bir de polislere haber vereyim, diye düşündü kapıcı, merdivenleri acele ile inerek. **Çünkü demin yukarı çıkan bu herif değildi.**

— Okey Vroom! Bir doktor çağırması için birisini gönderdim. Şimdi konuş bakalım. Salni'yi bıçaklayan sen mi idin?

Sararmış olan Conrad Vroom'un yüzü burkuldu.

— Su...

— Salni'yi bıçaklayan sen mi idin?

— Evet... Bana bir bardak su verin.

— Suyu içersen ölebilirsin Vroom.

— Nasıl olsa mahvoldum, hiç bir ehemmiyeti yok.

— Vince, lûtfen ona bir bardak su verir misin? Beni iyi dinle Vroom. Salni'yi bıçakladın fakat öldürmedin çünkü o zâten ölmüştü. Nick Potter ona fazla içki içirdi ve herif dayanamadı.

— Bunu... Ancak... Dün... Anlıyabildim.

Mac Lowerie'nin ona uzattığı su bardağını aldı ve bir hamlede suyu bitirdi.

— Allahım, çok acı çekiyorum... Beynime bir kurşun sıkın ne olur... Dayanamıyacağım.

— Biraz sonra doktor sana bir morfin yapar. Peki... Eddie Jackson'u ne diye öldürdün?

— Salni'nin, Nick Potter'in meyhânesinde birisi ile randevusu olduğunu öğrendim Oraya gittim. Salni orada idi ve yanında da birisi vardı... Adını bilmiyordum... Şahsen tanıyordum...

Vroom, inliyerek konuşmasını kesti.

— Sonradan kim olduğunu öğrendin mi?

— Evet... Beni biraz yukarıya doğru çekin... Lûtfen.

Vince, divanın üzerinde bulunan bütün yastıkları aldı, bir sandalyenin üzerinde bulunan başka bir yastık daha vardı, onu da aldı ve hepsini yaralının başı ve omuzları altına koydu.

— Sar... Sarhoşların ceplerini boşaltan birisi idi. Gecelerini meyhânelerde geçirirdi, bir adamın sarhoş olduğunu... Üstelik de paalı olduğunu görünce onu dışarda beklerdi... Ve ceplerinde ne varsa çalardı. Salni'nin üzerinde çok para vardı. Lâvabolardan geri gelmediğini görünce bayıldığına hükmettim ve gidip baktım... Fakat ceplerinde hiç bir şey kalmamıştı.

Adam yine inlemeye başladı.

— Su. Bana su verin. Konuşamıyorum artık.

Vince, ona bir bardak su daha verdi.

— Salni'yi oradan alıp berâberce taşındık, ben ve öbürü... Sarhoş yankesicisi. Mac Lowerie uçümüzü de gördü ve... Öbürünü Jackson zannetti. Salni'yi kaldırım üzerine bıraktıktan sonra... Öbürü geri döndü ve ben de listeyi bulduğunu zannettim.

O sırada birisi kapıya vurdu.

Tèpper, «Girin,» diye bağırdı.

İçeri giren doktordu. Elinde siyah çantası vardı.

Hank kendini, «Cinâyet masasından komiser Tepper,» diye tanıttı. «Bu adamın karnında bir mermi var doktor bey. Bakın ne yapabilirsiniz...»

Doktor, yaralının kemerini gevşettikten sonra kulağını göğsüne dayadı. Sonra yarayı iyice tetkik etti nihâyet çantasını açtı içinden bir iğne çıkardı ve Conrad Vroom'un koluna soktu

Doktor, «Birisi can kurtaran çağırdı mı?» diye sordu.

— Zannetmiyorum!

— Onu derhal hastahaneye göndermek lâzım. Çıkar çıkmaz çağırırım.

Ve kapıya doğru ilerlerken alçak sesle devâm etti:

— İsteddiği kadar su verebilirsiniz. Artık hiç kıymeti kalmadı.

Doktoru geçirdikten sonra, Hank, geri geldi ve Conrad Vroom'un yanına çöme!di.

— Nihâyet o sarhoş yankesicisini bulabildin mi?

— Onu ertesi gün Carrousel'de Mac Lowerie ile birlikte bulduğumu zannettim. Onu vestiyerde çalışan Sally'nin evine kadar tâkibettim. Dışarda bekledim. Çıktığında tâkibettim... Kafasına vurmak istedim kendini müdafaa etti... Öldürmek mecburiyetinde kaldım... Liste onda değildi.

Pencerenin yanında duran Vince, «Okey Eddie,» diye fısıldadı. «Okey Eddie.»

— Sonra? Sonrasını anlat bize yoksa morfinin tesirini göreceksin ve konuşamıyacaksın.

— Jackson, listeyi Mac Lowerie'ye verdi diye düşündüm... Odasını aradım... Bulamadım... Üzerinde taşıdığına hükmettim

— Ya Potter?

— Su...

Hank, bardağı yaralının dudaklarına yanaştırdı ve adam birkaç yudum içti.

— Jackson'da liste yoktu... Mac Lowerie'de de yoktu... Potter geldi aklıma... Buraya onu görmeye geldim... Beni Salni'yi öldürdüm diye ele vereceğini söyledi... Öldürmek mecburiyetinde kaldım... Ve derhal gittim buradan çünkü Mac Lowerie kapıya vuruyordu.

Vroom'un başı, sandalyenin üzerinden alınmış olan yastığın üzerine yuvarlandı. Gözleri, üzerinde **Birinci sınıf malzeme** yazılı olan ufak bir bezden etikete takıldı. Sonra sol eli bu bez parçasına doğru gitti ve onu olduğu yerden koparmak istedi.

Tepper, «Uyan,» diye bağırdı. «Peter Oto'yu da sen mi öldürdün?»

— Evet... Oto... Sarhoş hırsızı... Jackson değildi... Yanıldığımı Mac Lowerie'den öğrendim... Oto'yu öldürdüm... Liste onda da yoktu... Bırakın da uyuyayım şimdi.

Sesinin tonu büsbütün alçaldı ve sol eli ile ufak bez etikete asıldı.

Vince, birden odanın ortasına geldi.

— Yazihânenin penceresini ne diye tutkalladın? Bunu da öğrenmek isterdim.

— Elbiselerini iyice... araştırabilmek için, seni... seni yanıma almıştım... Mac Lowerie. Listenin hâlâ... üzerinde olduğunu zan... ediyordum. Benim evde viskinin... içinde uyku ilâcı... fakat polis dışarda... O zaman viskiyi döktüm. Kapalı pencere ile çok... susayacaktın... su içecektin... zehirlenecektin... Jackson meselesini tam... zamanında anlattın bana... Odandan kancanı... çaldım... Oto'yu öldürdüm... Oto da liste yok... Potter onu saklamış... olacaktı. Dün akşam... buraya döndü ve...

Gürültülü bir şekilde içini çekti ve iki arkadaş öldüğünü zannettiler. Fakat yanılıyorlardı.

— Su... su verin bana... Doktor nerede?.. dok...

Birden tanıdıkları bir ses merdivenler tarafından, «Oradan ellerin havada çık Mac Lowerie,» diye bağırmaya başladı. «Oradan çık yoksa her tarafa ateş ederek ben gireyim içeriye! Evin etrâfı kuşatıldı! Çık oradan!»

Hank, «Yavaş ol başkomiser bey,» dedi. «Sakın ateş edeyim demeyin yoksa en iyi komiserlerinizden bir tânesini öldürürsünüz... Yâni beni. Girebilirsiniz. Herşey gayet sâkin.»

— Siz misiniz Hank? Serbestçe mi konuşuyorsunuz yoksa böyle konuşmanız için bu pis bahriyeli sizi zorluyor mu? Ev kuşatılmış halde Mac Lowerie. Bu sefer hiç bir yere kaçamazsın.

— Sen yüzünü duvara dön ve ellerini kaldır Vince. Ben dışarıya çıkıp onu sâkinleştirmeye çalışacağım.

Sonra da kapiya yaklaştı:

— Ben'im Başkomiser bey. Sakın ateş etmeyin. Size herşeyin normal olduğunu söyledim ya...

Sanford, yanında bir sürü dedektif olduğu halde, onu dışarda bekliyordu.

— Allaha çok şükür hiç bir şeyiniz yok Hank! Fakat bu ne, kolunuzdaki bu kan ne? Üzerinize ateş etti demek alçak herif! Nerede, söyle bana nerede olduğunu da onu kendi ellerimle boğayım.

— Yavaş olun, şef, yavaş olun. Mac Lowerie hayâtını kurtardı. Hepiniz tabancalarınızı yerlerine koyabilirsiniz. Berâberinizde bir can kurtaran getirdiniz mi?

— Evet. Yaralı olan kim? Mac Lowerie mi?

— Hayır. Conrad Vroom!

— Vroom? Mac Lowerie'nin patronu mu?

— Evet şef. Salmi'yi, Jackson'u, Nick Potter'i, Peter Oto'yu o öldürdü. Vince ile beni de öldürmek istedi. Fakat onu alteden Mac Lowerie oldu. Ölmeden önce de her şeyi itirâf etti... Yâni daha ölmedi ama nerede ise ölecek?

— Ya liste?

— Muhakkak Potter'de idi. Burada bulamazsak onu yok ettiler demektir. Haydi girelim. Vince, ellerini indir ve dön...

Konuşmasını henüz bitirmişti ki Conrad Vroom son bir gayretle ayağa kalktı ve sendeliyerek banyoya doğru koştu. Mac Lowerie ayaklarına atlamak istedi fakat ıskageçti. Hank Tepper tabancasını çıkardı fakat Mac Lowerie'yi yaralamak korkusu ile ateş etmedi. Vroom sonunda banyoya girdi ve yere yıkıldı.

Oraya ilk varan Tepper, Conrad Vroom'un, tuvalete dayanmış olduğu halde yavaş yavaş yere yıkıldığını ve elini de son bir gayretle sifonun zincirine doğru uzattığını gördü. Fakat adam zincire varamadan yere yıkıldı kaldı.

Ölmüştü.

Tepper salona dönünce. «Bitti,» dedi. «Vroom öldü.»
Doktor, «Gidip bir de ben bakayım,» dedi.

Sanford ve hemen hemen bütün dedektifler doktoru tâkibettiler. Salonda sâdece Vince, Tepper ve dedektif Steve kalmıştı.

Steve, «Ne biçim kaçtığını hiç kimseye söylemedim Mac,» dedi. «Biz başka bir yere balarken koşarak kaçtığını söyledim.»

Vince aynı tonda, «Okey,» dedi. «Ben de aynısını söylerim.»

— İhtiyacın kalmadı ise tabancamı da ricâ edeceğim... Bundan da kimseye bahsetmedim.

Vince, kemerinin altından 9,5 lik silâhı çıkardı ve ona verdi.

Gülerek, «Bir tek kurşun eksik içinde,» dedi. «Bunun dışında ona çok dikkat ettim.»

— Teşekkür ederim, Mac. Aramızda kalsın bu da olur mu?

— Tabii.

Sonunda Sanford ve öbürleri salona girdiler.

— Anlat bakalım hepsini Hank. Mac Lowerie, sen de pek emin gözükme kendinden! Bir sürü sabıkan var, onlarla çenenı kapatmayı bilirim ben.

Kızgın bir kadın sesi, «Hiç bir şeyi kapatamıyacaksınız!» dedi.

Herkes dış kapıya doğru döndü. Gözleri hiddetten parlayan uzun boylu genç bir kız eşikte duruyordu.

Hank Tepper birden, «Louise!» diye bağırdı.

— Louise!

Vince, iki kolunu açarak ona doğru koştu.

— Louise! sevgilim!

Kendilerini birbirlerinin kolları arasına attılar. Hiç kimse Louise'in arkasında yürüyen kısa boylu, beyaz saçlı ve

kalın kaşlı adamı görmemişti.

Ufak boylu adam birden, «**SANFORD!**» diye bağırdı.
«**MEVKİİNE EL KOYACAĞIM OĞLUM. SİZİ MAHALLE ARASINDA NÖBET TUTMAYA GÖNDERECEĞİM.**»

Sanford, «Terence O'Malley!» diye inledi. «Dün akşam ona yaptıklarımın sonrasına...»

Elini uzatarak hâkime doğru ilerledi.

— Günaydın hâkim bey, ben de Mac Lowerie'nin bize çok faydası dokunduğunu söylüyordum.

Kalın kaşlar birbirlerine yanaştı.

— **BU SÖZLERİ SÖYLEDİĞİNİZİ DUYMAK ÇOK HOŞUMA GİTTİ, SANFORD! LOUISE, KIZIM ŞU OĞLANI BİRAZ BIRAK TA YÜZÜNÜ GÖREYİM!**

Louise Tepper, Mac Lowerie'nin kolunu tutarak amcasına doğru döndü:

— İşte amcacığım. Sana büyük Vince Mac Lowerie'yi takdim ederim.

— **SİZİNLE TANIŞTIĞIMA MEMNUN OLDUM OĞLUM! BU KIZA İYİ BAKIN AKSİ TAKDİRDE BANA HESAP VERİRSİNİZ!**

Sonra da Sanford'a döndü:

— **BU ÇOCUĞU HİÇ ARAMIYACAKSINIZ DEĞİL Mİ?**

— Hayır hâkim bey. Hiç niyetim yoktu zâten...

— **GÜZEL! O ZAMAN BEN AYRILIYORUM! ŞİMDİYE KADAR MAHKEMEDE OLMAM LÂZIMDI! ALLAHAİSMARLADIK OĞLUM! İKİNİZDEN DE HABER BEKLERİM!**

Ve acele ile dâireden çıktı. Sanford alnında biriken terleri siliyordu.

— Size bütün söylediklerimi unutun Mac Lowerie. Yapabileceğim herhangi bir şeyi benden isteyin yapayım... Fakat ricâ ederim bu halk düşmanını üzerime salmayın.

Vince'a tebessüm ederek baktı.

— Mutabık mıyız **OĞLUM?**

— Tabii **OĞLUM?**

Vince, müfettiş Sanford'un uzattığı eli sıkı, ve: «Bâzen de fazla konuştuğumu kabul ediyorum yâni,» dedi.

Sanford da, «Bu sözünüz çok doğru **OĞLUM!**» diye gülmeye başladı.

Birkaç dakikadanberi ortarlardan kaybolan Hank Tepper, elinde sırılsıklam bezden bir etiket olduğu halde odaya girdi.

— Vroom, bunu başının altında bulunan yastıktan kopardı. Tuvaletin kenarında buldum şimdi. Kendinde kalan en son kuvveti kullanarak bu parçayı yoketmek istedi. Acaba neden?

Sanford, «Üzerinde yazılı bir şey var mı?» diye sordu.

— Arkasında yazılı bir şey var... Kahverengi bir şeyle yazmışlar... Hattâ siyah da diyebilirim! İyice de okunmuyor. Potter, bir mutfak bıçağı ile öldürüldü ise çok mu kan kaybetmiştir?

— Mezbahada kesilen ineklerden fazla...

Hank Tepper, «Sanki bunu, parmağını kanının içine sokarak yazmış,» dedi. «Belki de ölmeden önce bir haber bırakmak istiyordu... Baksanıza, iyi okuyup okumadığımı bilmiyorum fakat bana **tahta** yazmış gibi geliyor...»

Sanford. «Tahta mı?» diye tekrarladı. «Anlıyamadım.»

Mac Lowerie, «Bir dakika,» diye lâfa karıştı. «Bir barmanın dilinde **tahta** demek, üzerine borçlu müşterilerini yazdığı kâğıt demektir. Derler ya **yaz tahtaya al haftaya** diye...

Sanford, boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

Hank Tepper, «Ne oluyorsunuz şef?» diye sordu.

Başkomiser alnına vurarak, «Allah belâsını versin... Allah kahretsin,» diye inledi. «Aradığımız liste çekmecemde.»

— Ne?

Bunu, orada bulunanların hemen hemen hepsi birden söylemiştiler.

Sanford, «Nick Potter'in kâğıtları arasında yirmi kadar isim bulunan bir liste de vardı,» diye anlatmaya başladı. «Bu listenin üzerinde de **veresiye içki içen müşteriler** diye yazılı. Her isimden sonra da iki veya üç rakkam var. Potter barmen olduğu için bu listeye pek o kadar ehemmiyet vermedim.»

Vince, «Muhakkakki aradığınız liste bu,» dedi. «Potter çok iyi akıl etmiş de bunu âdi müşteri listesi gibi göstermiş.»

Sanford, «Potter bunu demek istemiştir,» dedi. «Komiser bana şu ufak bez parçasını verin. Tahta ile birlikte hepsini Federal Büroda çalışanlara vereyim. Beni fenâ paylıyacıklar fakat doğrusu hak ettim.»

Cebinden bir püro çıkardı, ucunu ısırdı, ağzında kalan parçayı yere tükürdü ve bir kibrit yaktı.

— Haydi bakalım iş başına. Steve, siz cankurtaran Vroom'un cesedini alıncaya kadar burada kalınız. Hank, siz ne diye Mac Lowerie ile gidip bir yemek yemiyorsunuz? Gelmeden önce de bir banyo yapıp elbiselerinizi değiştirin, şuraya bak, elbiseleriniz sanki bütün geceyi giyinik olarak bir halının içine sarılı geçirmişsiniz gibi buruşmuş... Size daha erken ihtiyâcım olursa evinize telefon ederim. Louise, siz de bu ikisi ile gidin ve onlara dikkat edin biraz...

— Bana itimat edebilirsiniz!

Mac Lowerie'nin sol, ağabeysinin de sağ kolunu aldı ve ancak o zaman komiserin kolundaki kanın farkına vardı.

— Hank! Yaralısın!

Komiser, «Sâdece kalbimin ortasında bir kurşuncuk kardeşçğim,» diye alay etti. «Fakat Vince'i o kadar merâk ediyordun ki daha evvel farkına varmadın.»

Genç kız kızararak, «Bu koca ahmakla birisinin alâkadar olması lâzım, baksana durmadan yaramazlık yapıyor,» dedi.

Üçü berâber kahvaltılarını ettiler ve Louise, karanlık kalmış bâzı ufak noktaları aydınlattı:

— Canım fenâ halde sıkılmaya başlamıştı. Saat yediye doğru Sanford'a telefon etmek istedim, fakat evinde de yazıhânesinde de yoktu. Adını söylemiyeceğim bir polis, Vince'ı tevkif etmeye gittiğini söyledi.

Hank, «O polis bunu sana söylememeli idi,» dedi.

— Sen, o ufak sıyrığını gördüğüm zaman düşüp bayılmadım diye kızdın galiba!

Genç kız gülümsedi ve ağabeysinin yanağını tâ delikanlı da tebessüm edene kadar sıktı.

— Demek oluyor ki Brooklyn'de olduğunu biliyordum. Terry amcamın evinden geçtim ve galiba tam zamanında yetiştik, yoksa Sanford yine hır çıkarmak için bahâne aramaya başlamıştı. Doğrusu canını sıkmasını istemezdim
OĞLUM!

Bu sefer Vince'ın yanağını hafifçe sıktı ve Hank'a hitâben: «Dehşetli çocuk ama, değil mi Hank?» dedi.

Vince, «Hele bir traş olayım bir de banyo yapayım, gör o zaman sen beni,» dedi. «Bir de başka bir iş bulmam lâzım...»

Tepper'ler evlerine taksi ile giderken, Vince da ayrı yoldan oteline gitti. Orada onu bir mektup bekliyordu. Fakat o ilk önce tuvaletini yaptı, elbiselerini değiştirdi. Sonra da zarfı açtı. Bu zarfı muhakkak ki otele elden vermişlerdi çünkü üzerinde pul yoktu, içindeki mektup da elle yazılmıştı. Vince, mektubu okuduktan sonra birden bağırarak havaya zıpladı. Odasından bir kurşun gibi çıktı. Balıklama asansöre atladı. Otelin holünü 180 kilometre ile geçti ve bir taksiye atladı. Şoföre de öyle bir şey söylemiş olacaktı ki göz açıp kapayıncaya kadar Tepper'lerin kapısının önünde bulunuyordu. Arabadan indikten sonra şoföre verdiği

bahşış herifin nefesini kesti. Evin kapısı açılınca içeri dalar-
larken; «Louise, Louise, oku şunu bak!» diye bağırdı.

— Şşşşşt, Hank uyuyor.

— Boş ver Hank'a!

Kızı kendine doğru çekti, dudaklarından öptü sonra da
kollarının arasına alarak salonun ortasında dans etmeye
başladı.

— Oku bak ne diyor.

— Sen oku bana!

— Peki öyle ise. Başlıyorum: **Sevgili Vince. Ne yap-
tığını bilmiyorum fakat seni telefonda bulmak imkânsız bir
şey. Bu mektubu yazıp otele bırakıyorum belki bir gün
oradan geçersin diye. Aktif olarak işe başlamak istiyor-
san, San Diego denen bir yerde (!) sana göre bir iş var.
Mutabıksan ve alâkadâr olmak istiyorsan bana telefon et.
İmzâ Jerry Adams. Bir arkadaşım. Bir de sonradan yazıl-
mış iki satır var bunları da dinle Louise: Ha unutuyordum
bak. Kabul edersen binbaşı rütbesi var sana. Ne dersin?
San Diego gayet güzel bir yer. Orada...**

Louise gayet ciddi, «Bir dakika binbaşım,» dedi. «San
Diego'ya ne zaman gidiyorsunuz?»

— Vallahi... Bilmem ki... Elîmizden geldiği kadar ça-
buk...

— Yaaa... Neden? Ben de mi varım bu yolculukta?

— Tabii canımı! Ne zannettin, seni burada bırakacağımı
mı?

— Ben de onu soruyordum kendi kendime... Fakat
gitmeden önce Hank'ı görüp...

— Gayet tabii! Hemen gidip söyleyeyim ona...

Salonun kapısını açtı ve Hank'ın odasına koşarak gitti.

Louise şefkatle, **Koca deli seni, diye düşünüyordu.
Beni istiyecek misin yoksa istemiyecek misin?**

Mac Lowerie. uyumakta olan dedektifi sallamaya baş-
ladı.

— Hey. Hank. uyan, sana söyleyecek bir şeyim var.

— Hıı? Ne? Ne diyorsun Vince?

— Louise ile ben San Diego'ya gidiyoruz. Yeniden işe başlıyorum, binbaşı rütbesi verecekler bana...

Hank gözleri hâlâ kapalı, «Ne zaman gidiyorsunuz?» diye sordu.

— Ne? Vallahi mümkün olduğu zaman...

Hank, «Allah sizinle berâber olsun,» diye homurdandı. «Gitmeden önce beni uyandırın.»

Başını öbür tarafa çevirdi ve yattı uyudu.

Mac Lowerie, birkaç adımda salonda idi.

— Allah sizinle berâber olsun, dedi ve yattı! Herif kış uykusuna dalan hayvanları da geçti. Şimdi dur bakalım her şeyi yeniden...

Louise, «Vince Mac Lowerie,» diye onun sözünü kesti. «Herhangi bir şeyi yapmaya başlamadan önce sana söylemem icâbeden bir şey var.»

Genç kız o kadar ciddi konuşmuştu ki, Mac Lowerie bayağı şaşırdı.

— Evet! Nedir şekerim?

— Bir bebeğim olacak...

— Bir... Neyin olacak? Nasıl... Ben... Sen... Olamaz... İmkânsız, Louise. Bir bebek! Ne zaman?..

— Allah kısmet ederse evlendikten bir veya iki sene sonra. Tabii eğer beni bir gün ağabeyimden **istersen** binbaşım. Belki mühim bir şey değil fakat bu biz genç kızlar için çok kıymetlidir...

Binbaşı Vincent Mac Lowerie ve eşi, beş hafta sonra San Diego'ya vardılar...

**Büyük şehirlerde bütün kitaplarımızı bulabileceğiniz
kitabevleri**

İSTANBUL

SİRKECİ - Yeni Zaman kitabevi Ankara Caddesi 155

KADIKÖY - Gençlik kitabevi Muvakkithane Caddesi 35

Kadıköy kitabevi Muvakkithane Caddesi 8/10

GALATA - Girgin Gündoğdu Karaköy Kadıköy İskolasında

Haldun Görmez Karaköy Kadıköy İskolasında

Erdoğan Çakır Karaköy Kadıköy İskolasında

Hüseyin Öztürk Karaköy Kadıköy İskolasında

NIŞANTAŞI - Deniz kitabevi Taşvikiye Caddesi 164

OSMANBEY - OZAN Kitabevi Ebekız sokak 3

ANKARA - Kültür kitabevi Atatürk Bulvarı 73 G Yenışehir

Seçkin kitabevi Kocabeyoğlu Pasajı 74 Yenışehir

Fatih kitabevi Necatibay Caddesi Yenışehir

Uyanık kitabevi Talâtpaşa Bulvarı 132 A

İZMİR - DATİC İkincibeyler Numenzâde Sokak 27 A

ADANA - Yolgeçen kitabevi Çakmak Caddesi 62